

Пол Дохърти
СРЕДНОВЕКОВНИ ЗАГАДКИ

НОЩНА СВЯКА

едипороз

ПОЛ ДОХЪРТИ НОЩНА СЯНКА

Превод: Вероника Мандичева

chitanka.info

Пол Дохърти, утвърдил се като доайен на историческия криминален роман, завършва история в Оксфорд и защитава докторат върху епохата на крал Едуард II. Работата като училищен директор не пречи на изключителната му продуктивност. Поредиците криминални романи, пропити с атмосферата на отминали времена, са изключително популярни, обичани и търсени от любителите на исторически мистерии.

Лорд Скроуп, безскрупулният господар на имението Мисълам, отказва да предаде на кралската хазна златния кръст, наречен „Сангуис Кристи“, откраднат от тамплиерите. Безчинствата му не спират дотук — по негово нареждане са избити членовете на странно религиозно общество, заселили се край неговото имение.

Скроуп отказва дори да погребее телата им, оставени да гният за назидание. Сър Хю Корбет заминава за Мисълам, за да въдвори ред и да върне тамплиерската светиня в съкровищницата на крал Едуард. Но още с пристигането му в имението и близкия град се възцарява ужасът — незнаен убиец започва да избива безразборно гражданите. Никой не може да разбере дали тамплиерите си отмъщават за отнетия кръст, или стрелецът търси отплата за избитите „Братя на светия Дух“. Паниката достига върха си, когато самият лорд Скроуп е открит с кама в гърдите в заключена стая на убежището си, издигнато на самотен остров сред езеро.

Преди да бъдат възстановени мирът и справедливостта, тайнственият стрелец ще пролее още кръв...

*На Робърт Потър от Дерби — ненаситен читател и
проницателен изследовател на Средновековието.*

ПРОЛОГ

Някакви злосторници, нарушители на реда, са проникнали с оръжие в съкровищницата ни в Уестминстърското абатство.

Писмо от Едуард I, 6 юни 1303 г.

— Добре охраненото тяло и изтънченият външен вид са само обвивка, под която се крият убийства и престъпления.

Мощният глас на доминиканеца проехтя над пазарния площад, около който се издигаха множество къщи, сградата на Общината и мрачната грамада на енорийската църква „Сейнт Алфидж“ с нейната масивна назъбена кула, сиви тухли и водоливници с причудливи форми.

Брат Грациан, монах от Ордена на доминиканците, измъкна костеливата си ръка от ръкава на черно-бялото си расо. Тънкият му и остър като шило показалец посочи към надвисналото сиво небе, все едно заплашителните снежни облаци щяха да се разтворят и иззад тях, обгърнат от сияние и заобиколен от ангели с огнени мечове, щеше да се покаже самият Христос, дошъл да съди гражданите на Мисълам в кралското графство Есекс. Някои от жителите на пазарното градче мъдро биха се съгласили, че тъкмо това заслужават. Мисълам се беше превърнал в арена на убийства и хаос. От мръсния и хлъзгав калдъръм отекваше обичайното тракане на каруци и тропотът на хвърлящи искри конски копита, а гражданите уморено се влачеха между сергиите в търсене на изгодна сделка. Убедителното слово на проповедника обаче потопи целия площад в зловеща тишина. Секнаха дори виковете и ругатните на помощник-шерифите, които се бяха събрали около позорните стълбове, готови да оковат злосторниците. Дрезгавият кикот, съпровождащ един прелюбодеец, когото бяха накарали да отиде

до стълба, носейки на гръб някаква проститутка с вдигната пола и разлюлени голи крака, внезапно заглъхна. В леденостудения сутрешен въздух гласът на доминиканския монах — личен капелан и изповедник на лорд Скроуп — сякаш излизаше от сребърна тръба и звучеше ясно като църковен звънец по време на Свето причастие.

— Тялото е нечисто — провъзгласи брат Грациан, — зловонно и тленно. Плътските удоволствия по природа са отровни и покварени^[1]. Те ви носят Божието проклятие.

Нарастващите слушатели закимаха и си зашепнаха помежду си. Знаеха, че брат Грациан намеква за Свободните братя на Светия Дух — странстващи проповедници, които бяха дошли в Мисълам и се бяха настанили в изоставеното и обитавано от духове село Мордерн в близката гора. Свободните братя проповядваха, че плътта е сладка, а плътските удоволствия — благотворни. Носеха се дори слухове, че мъжете от братството можели да възвръщат девствеността на жените, като се любят с тях. Лорд Скроуп обаче, който неотдавна беше минал оттук, възседнал боен кон с покривало и облечен в скъпа константинополска туника на ромбчета и копринени бричове, втъкнати в ботуши от чиста кожа с проблясващи на слънцето златни шпори, безмилостно беше сложил край на тези безсмислици.

— Сатаната — провикна се още по-силно брат Грациан — броди по пътищата ни с дяволските си коне! На всеки кон са завързани и оковани безброй души, осъдени да отидат в Ада. Главата на сатаната е по-голяма от главата на кон или на което и да е друго животно. Има рунтава коса, а челото му е широко повече от две педи. Ушите му са големи и меки като на маймуна, има огромни вежди, очи като на бухал, котешки нос и тлъсто лице. Цепната устна покрива острите му и окървавени зъби на хищен вълк.

Проповедта на доминиканския монах се чуваше чак в „Сейнт Алфидж“ и отекваше сред изящните ѝ стълбове, арки и колони, фина каменна украса и прозорци, покрити с релефно стъкло, наподобяващо скъпоценни камъни.

Лейди Хауиса Скроуп и домина Маргарет — игуменка на близкия манастир „Сейнт Фрайдсуайд“, които седяха в един тъмен ъгъл на църквата, близо до пейката за изповед край олтара на Пресвета Богородица, прекъснаха разговора си. Двете бяха обсъждали как да поставят пред лорд Скроуп въпроса за трупите на обесените, които

все още висяха по дърветата в мордернската гора, но сега се отдалечиха една от друга. Лицето на лейди Хауиса пребледня и се сбърчи от тревога. Тя потри очи, погледна игуменката, а после вдигна поглед към небето. Тъкмо щеше да заговори отново, когато отвън се чу един зловещ и заплашителен звук — протяжният вой на ловджийски рог. Зовът беше нисък, но мощен и прозвуча подобно на тръбен глас, възвестяващ деня на Страшния съд. Лейди Хауиса скочи на крака и се забърза към страничния вход на църквата. Тъкмо отвори вратата и изтича навън, когато ловджийският рог изсвири отново, възвестявайки насилие и смърт. Жителите на Мисълам вече се бяха втурнали да бягат. Няколко души дори се шмугнаха покрай нея и връхлетяха в църквата. От кръчмата „Медената пита“ в другия край на площада излязоха стрелци и тежковъоръжени войници, облечени в червеникавокафяв и зелено — униформата на съпруга ѝ, лорд Скроуп. Някои от тях опъваха заредени лъкове, а други вадеха мечове и ками. Търговците изоставяха сергиите си, а жените стискаха здраво децата си, намерили убежище из покритите входове на къщите. Дяволският рог изрева още веднъж, но откъде ли? Лейди Хауиса се оглеждаше като обезумяла. Към църквата тичаха още хора и крещяха: „Сагитариус^[2], Сагитариус! Стрелеца!“ Брат Грациан също се приближи забързано. За човек, който проповядваше толкова често за смъртта, изглеждаше доста уплашен от перспективата самият той да умре. Монахът се спря пред лейди Хауиса, отвори уста да заговори, но после я изблъска и се присъедини към останалите, които се тълпяха в църквата.

— Хайде, по-бързо! — провикна се зад лейди Хауиса някакъв човек, скрит в преддверието на храма.

Тя се обърна и огледа площада. Към нея бързаше Едбурга, дъщерята на Осуин — коняр в „Медената пита“. Девојката се беше вкопчила в ръката на възлюбения си Уилфред и двамата тичаха, надавайки викове. Тогава лейди Хауиса чу, или поне така ѝ се стори, злокобния звук от опъване на лък. Някой я сграбчи за ръката и се опита да я издърпа в църквата, но тя не можеше да откъсне очи от бягащите влюбени. Изведнъж Едбурга залитна и се обърна настрани, а островърхата стрела, която я беше прободила в гърба, излезе през гърдите ѝ във фонтан от кръв. Младата жена се свлече на земята, а Уилфред, който все още стискаше ръката ѝ, се обърна, за да ѝ помогне. Втора стрела прониза врата му, преминавайки през плътта и костите, и

прекъсна дъха и живота му. Уилфред рухна на колене, размахвайки ръце, по устните му изби кървава пяна, а очите му се изцъклиха безжизнено.

[1] Дотук в проповедта се цитира поемата „Стихове за смъртта“ (Les vers de la mort) от края на дванайсети век, на Елинан от Фроамон — средновековен френски поет, хронист и църковен писател — Б.р. ↑

[2] Sagittarius (лат.) — стрелец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Кои са злосторниците? Кой е знаел за кражбата?

Кой е предложил съвет и помощ и е оказал съдействие на грабителите?

Писмо от Едуард I, 6 юни 1303 г.

Сър Хю Корбет, пазител на Тайния печат, личен пратеник на Едуард I Английски и член на Кралския таен съвет, прегърна съпругата си лейди Мейв и му се прииска двамата да се върнат в леглото си в имението Лейтън в Есекс. Задържа я близо до себе си — русата ѝ коса гъделичкаше бузата му, а меките ѝ устни докосваха кожата му. Той я прегърна още веднъж, наслаждавайки се на благоуханието ѝ, а след това се отдръпна. Мейв се усмихна, въпреки че искрящите ѝ сини очи бяха пълни със сълзи, и вдигна поръбената с кожа качулка на тъмнозелената си наметка. Корбет си помисли, че с изключение на сълзите, така съпругата му изглежда още по-красива. За да разсее собствената си потиснатост, той погледна през рамо към двамата си спътници, които го чакаха, възседнали конете си. Ранулф-ат-Нюгейт, висшият служител от Съдебните служби на Зеления печат с вързана на тила рижа коса, бдителни зелени очи, бледо лице и леко зачервен от студа нос, улови погледа му и се извърна, все едно вниманието му беше привлечено от глъчката около портата. До Ранулф стоеше рошавият и облечен в сиво главен коняр Чансън, който се мъчеше да обуздае дребния кон, натоварен с дисагите и сандъците им. Корбет отново погледна към Мейв. Тя избута напред двете им деца, Едуард и Елинор, за да прикрие мъката си от предстоящото отпътуване на съпруга си. Кралският пратеник се наведе да ги прегърне, а после се изправи и страстно целуна Мейв по устните. След това се обърна,

хвана юздите на коня си и се метна на седлото, като се престори, че се занимава с портупея^[1] си и наглася черното си вълнено наметало. Очите му още веднъж се устремиха към Мейв и той ѝ изпрати беззвучно любовно послание. Накрая обърна коня си и заедно със спътниците си премина през дворцовата порта, повеждайки ги по пътя към Лондонския мост.

Също като Ранулф Корбет беше отметнал качулката си назад, за да вижда по-добре оживения път, и внимателно направляваше коня си по заледените коловози. Беше се отпуснал в седлото и се беше втренчил пред себе си, като примигваше, за да прогони сълзите от очите си. Ранулф яздеше вдясно зад него, а Чансън — вляво. Главният коняр носеше колосаното знаме с кралския герб, изрисуван във великолепно алено, синьо и златно. Изобразените на него леопарди, изправени на задните си лапи, бяха знак за всички, че това са хора на краля и не бива да бъдат възпрепятствани по никакъв начин. Група рицари-знаменосци, които веднага разпознаха кралските служители, също им направиха път и ги поздравиха. Корбет им кимна учтиво, а Ранулф вдигна ръка за поздрав с ясното съзнание, че кралските главорези ги изучават внимателно. Отпътуването на Корбет от Уестминстър определено предизвика суматоха. Хората извъръщаха глави и с присвити заради хапещия студ очи оглеждаха двамата важни служители, облечени в черни кожени елеци и тъмнозелени прилепнали панталони, затъкнати в червени ботуши от кордовска щавена кожа. С едната си облечена в ръкавица ръка държаха юздите, а другата беше под наметките им, готова да извади меч или кама. Онези, които бяха отишли в Уестминстър по разни свои дела, си даваха сметка, че кралят е натоварил пазителя на Тайния печат с някаква задача. Присъствието на Корбет в кралския дворец винаги караше хората да шушукат, развивайки най-различни теории за случващото се. Все пак времената бяха опасни. От една страна, войната в пограничната област между Англия и Шотландия не се развиваше както старият крал би искал. От друга, недоволството на влиятелните лондонските търговци, които разполагаха с подкрепата на шайки разбойници, растеше, понеже кралят постоянно искаше пари, с които да финансира войната си срещу Уолас в Шотландия и да въоръжава бойните си кораби, които кръстосваха Ламанша, готови за сблъсък с каперите на Филип Френски. Задачата на кралския пратеник обаче беше тайна, а и Корбет

беше последният човек, който би седнал да обсъжда причините за отпътуването си с някого. Вместо това той просто се намести удобно в седлото си и потъна в мисли за Мейв. Коледа и дванайсетте празнични дни бяха преминали като сън — в благодат и радост за сърцето и душата. През целия си живот Корбет не се беше чувствал по-щастлив и споменът за тези моменти извика на устните му още една благодарствена молитва:

— *Ego tibi Domine gratias et laudem* — благодаря ти, Господи! Слава Тебе!

О, да, годината беше завършила добре, но Богоявление дойде и отмина бързо, а после в Лейтън пристигна кралски вестносец, който връчи на Корбет един свитък, запечатан лично от Едуард. Кралят призоваваше верния си служител да се яви в двореца в Уестминстър *cum festinacione magna* — възможно най-бързо. Корбет не обърна внимание на тази припряност и настоя Мейв и децата да го придружат и да се настанят с него в стария дворец. Едуард, разбира се, се показва като щедър и сърдечен домакин, възхвалявайки красотата на Мейв и закачайки се с децата. След всички учтивости обаче кралят, чиято стоманеносива коса се спускаше до раменете му, сграбчи ръката на Корбет и го поведе през заскрежените градини на двореца. Влязоха през южната порта на великото абатство и се отправиха към манастирския двор. Корбет се досещаше накъде са се запътили. От веселостта на краля не беше останала и следа. Едуард беше изпаднал в мрачно настроение, мърмореше си нещо под носа и се почесваше по посребрените мустаци и брада. Проправи си път между рицарите-знаменосци, които се бяха струпали около вратата, и заслиза по стръмните стъпала, половината от които бяха разрушени и заменени с дълга дървена греда. После влезе в подобната на пещера кръгла крипта на абатството с осем прозореца на нивото на земята и огромна колона в средата. Корбет се отдели от краля, скръсти ръце и се взря в пода, който беше отрупан с празни ковчезета, сандъци и кожени кесии за скъпоценности. Едуард приседна на един от сандъците, огледа се наоколо и със свирепо изражение измърмори любимото си „Ей, Богу!“ Последваха множество непристойни ругатни към онези, които се бяха осмелили да влязат през един от прозорците, да задигнат кралското съкровище от злато, сребро, накити и други ценни предмети и дори да изчоплят камъните от арката в средата на масивната колона.

— Всички те ще увиснат на въжето, Корбет!

— Да, ваше величество.

— Слушай — изсъска кралят. — Забелязваш ли колко е тихо?

Корбет се върна до подсилената врата, която водеше към стълбището. Потръпна от студа и се взря в тъмнината, която не се разсейваше въпреки многото мъждукащи свещи и факли.

— Тихо е, ваше величество — съгласи се той. — Добрите братя все още ли са в Тауър?

— Над стотина от тях ще изгният там — изръмжа кралят, — докато не открия истината и не си върна съкровището. Знаеш това, Корбет!

Пазителят на Тайния печат много добре знаеше. Беше участвал в безмилостното разследване на великия заговор за обира на криптата в Уестминстър. Предполагаше се, че съкровището на краля е в безопасност на това свято място — мавзолей на неговото семейство. Това не трябваше да се случва. Криптата беше защитена от стени, дебели осемнайсет стъпки, прозорците бяха тесни, вратите — подсилени, а половината стъпала бяха разрушени и пространството, което се отваряше, можеше да се преодолее само с помощта на специално пригодена за целта греда. И все пак немислимото се беше случило. Очевидната арогантност на престъпниците беше изумила дори най-циничните служители от Канцлерския и Финансовия съд, макар те всеки ден да се сблъскваха с безброй мошеници и измамници. Кражбата беше извършена благодарение на заговора между лондонските разбойници, водени от бившия кралски служител Ричард Пъдликот, и някои от монасите, които заемаха ръководни постове в абатството. Пъдликот беше съблазнил добрите братя, които уж трябваше да следват устава на свети Бенедикт^[2], като беше устройвал в абатството среднощни гуляи с музиканти, куртизанки, храна и вино. В това време другите заговорници, скрити под покривалото на нощта, нощ след нощ се бяха промъквали през гробището и тихомълком бяха разширявали отвора при един от прозорците на криптата, който предварително бяха разхлабили. Най-накрая, в навечерието на празника на свети Марк^[3], грабителите бяха успели да проникнат вътре и да изнесат несметното съкровище. Монасите участвали в заговора и с готовност съдействали на крадците. Толкова много скъпоценности били отнесени, че някои от тях били открити пръснати

по Тотхил Стрийт и в полята около абатството, а имало и такива, които били извадени от Темза. Останалата част от плячката внезапно се беше появила на лондонския пазар, където алчните златари си затваряха очите и купуваха, и продаваха онова, което очевидно не им принадлежеше. По това време Едуард беше в Шотландия, но гневът му се разрази с пълна сила. Изпрати свои представители в Лондон, включително Корбет, и всички монаси от абатството бяха откарани в Тауър. Беше назначена съдебна комисия, която обиколи всички квартали на града. Постепенно започнаха да изскачат имена, арестуваха заподозрените и дори, в разрез с църковното право, ги измъкнаха от храмовете, където бяха потърсили убежище. Кралят настояваше съкровището да му бъде върнато и нареди всеки, свързан с кражбата, да бъде арестуван и отвеждан в Тауър.

— Ще стъпча тази наглост! — каза кралят и загриза палеца си до кръв. — Седни, Корбет — той посочи към близкия стол. — Трябва да говоря с теб.

Едуард се почеса в крайчеца на устата, изучавайки загадъчния си служител с маслинова кожа и гладко избръснато издължено лице. Изражението му беше твърдо и непоколебимо, с изключение на бръчиците от смях около плътните му устни и в ъгълчетата на дълбоко разположените му очи. Кралят забеляза сребърните нишки в гарвановочерната коса на Корбет, която беше опъната назад и вързана на тила му.

— Остаряваме, Корбет — изръмжа кралят, протегна се и потупа служителя си по бузата. — Но ти, Хю, все още си мой приятел и мой верен слуга — думите му отекнаха в голямата стая. — Вярвам ти както вярвам на ръката, с която държа меч.

Единият клепац на Едуард се спусна, почти затваряйки дясното му око — тик, който издаваше, че е напрегнат.

— Затова те доведох тук долу, където можем да си поговорим на спокойствие — каза кралят.

Корбет застана нащрек. Той уважаваше Едуард Английски — твърд човек, който въпреки многото си недостатъци, налагаше ред в хаоса, който иначе би помел света на Корбет, изграден на базата на логиката, разума, законността и всички мерки, които държат надалеч *utlegati* — хората извън закона. Корбет обаче предпочиташе да внимава

с кралските особи и най-вече с Едуард — особено когато изпаднеше в сантиментално настроение.

— Ваше величество — Корбет посочи наоколо, — светлината тук е оскъдна, студено е, а и жена ми и децата...

— Хю, Хю...

— За съкровището ли искате да говорим, ваше величество? Мислех, че заговорът е разкрит.

— Това не е просто съкровище — заяви Едуард, удряйки се в гърдите, — ами част от мен.

Кралят се приближи към Корбет, попипвайки яката на торбестата си туника и подръпвайки грубите си панталони, напъхани в ботуши от волска кожа. Сър Хю прикри усмивката си. Едуард Английски много обичаше да се прави на провинциален фермер, когато му отърваше.

— Доведох те в криптата, защото именно тук е мястото на онова, за което искам да говорим. Няма да те задържам много. Трябва да отида до кралския соколарник — промърмори Едуард. — Един от любимите ми соколи е болен. А ти, Корбет, трябва да отпътуваш за имението Мисълам в Есекс, за да разпиташ господаря му, Оливър Скруп.

— Ваше величество — възропта Корбет, — обещахте ми почивка до много след началото на зимната съдебна сесия.

— Знам, знам — махна кралят с ръка. — Сега обаче се налага да отидеш в Есекс. Ще ти обясня защо — той си пое дълбоко дъх. — В началото на миналата година в Дувър пристигнала група странстващи бегини^[4] — мъже и жени, които се наричали Свободните братя на Светия Дух. Те се отправили към Есекс и навлезли в имението на лорд Оливър Скруп. Чувал си за него, нали?

Корбет сви рамене.

— Имението му е огромно — може да не е любимец на Господ, но определено е галеник на съдбата — грубо добави Едуард. — Оливър е стар боен другар. Сражавали сме се рамо до рамо в Уелс и на границата с Шотландия. Сети ли се?

Корбет се намръщи, а после поклати глава.

— Трябва да си го спомняш! — настояваше Едуард. — Именно ти го оприличи на прилеп заради оплешивяващата му глава, изпъкналите очи, издутите бузи и щръкналите уши.

— Вярно, сега си го спомних — отвърна Корбет. — Нисък и набит мъж с избухлив и жесток нрав. Ваше величество, боен другар или не, Скроуп е зъл и кръвожаден човек. За него убийството е толкова естествено, колкото летенето за прилепа. Нали той беше този, който изкла уелските пленници в покрайнините на Конуи?

— Да, да — изкриви лице Едуард. — Оливър е боец и герой, Корбет. Кръстоносец, който оцеля, след като сарацините завладяха Ако^[5] преди тринадесет години. Сражава се храбро, за да се измъкне от хватката на врага, и в откуп ми донесе огромно съкровище. Голяма част от него използвах, за да му купя земя и да го ожена за лейди Хауиса Талбът — богата наследница, с петнайсет години по-млада от него. Една от скъпоценностите обаче остана у него — присви очи Едуард. — „Сангуис Кристи“.

— Христовата кръв?

— Изящен кръст от чисто злато — очите на краля светнаха — с пет големи рубина, в които се твърди, че има кръв от раните на Христос. Според легендата тези рубини са били вградени в Честния кръст, намерен преди хиляда години от императрица Елена. Когато Скроуп побягнал от Ако, взел със себе си „Сангуис Кристи“ и много други скъпоценности. Щом се върна в Англия и след всичката помощ и милост, които му оказах, той тържествено ми обеща, че след смъртта му или след като изминат дванадесет години, кръстът ще бъде мой. Сега е януари 1304 година — усмихна се Едуард. — Дванайсетте години отлетяха и той трябва да ми даде „Сангуис Кристи“.

— Ами извикайте го в Уестминстър! — сърдито рече Корбет.

— О, това е само началото на историята — усмихна се кралят. — Скроуп е хитрец. „Сангуис Кристи“ и всичко останало, което взел от Ако, принадлежало на тамплиерите. По-късно те си поискали обратно всички богатства и най-вече „Сангуис Кристи“, но Скроуп отказал да им ги върне. Аз, разбира се, го подкрепям — ухили се Едуард. — Според мълвата тамплиерите се заклели да му отмъстят. Изпратили при него свои официални пратеници, които го призовали да им върне съкровището. Скроуп не се съгласил и тамплиерите се събрали на тайно заседание, на което издали смъртната му присъда. Не знам — въздъхна кралят — дали това е работа на водачите на ордена или на някои по-нископоставени негови членове, но които и да са те, вече имат известен напредък.

— Папата не може ли да се намеси?

— Влиянието на папата е пуснало корен в Авиньон, дълбоко в управлението на Франция, която, както знаеш, недолюбва Ордена на тамплиерите. Според Негово светейшество съкровищата на Скроуп са просто военни трофеи и нашият архиепископ — старият Робърт Уинчелси, напълно поддържа това мнение, когато не е в изгнание.

— И вие се тревожите, че Орденът може да сложи ръка на „Сангуис Кристи“?

— Както и лорд Скроуп, който междувременно получил и някакви загадъчни съобщения — Едуард затвори очи. — „Божият храм забавя, но не забравя.“

— Как са били доставени тези съобщения?

Корбет забрави за студа и тъмнината, изцяло погълнат от думите на краля.

— Писмата били анонимни и се появили мистериозно в къщата му.

— Значи искате от мен да прибера „Сангуис Кристи“, преди тамплиерите да са се добрали до него, така ли?

— Точно така.

— Тамплиерите обаче ще възразят.

Едуард цъкна с език.

— Могат да си възразяват до Второ пришествие, Корбет! Ще им кажа, че кръстът ще остане у мен, докато въпросът не се разреши, а това никога няма да стане! Освен това Скроуп поиска помощта ми. Тук не става дума само за един красив златен кръст, украсен с пет безценни рубина.

— Споменахте за Свободните братя на Светия Дух...

— Да, да — въздъхна тежко кралят. — Нали знаеш какво става по света, сър Хю? Папата тъне в разкош в Авиньон, а епископите, свещениците и духовниците са загърбили призиванието си. Из Европа са се нароили мъжки и женски религиозни общества, които се борят с този упадък, твърдейки, че изпълняват Божията воля. Свободните братя на Светия Дух са едно от тях. Също като бегините, колумбините и пастирите^[6] те смятат, че в истинската религия не трябва да има организация, ограничения или йерархия. Твърдят, че мъжете и жените трябва да живеят според природата си, да не чувстват вина заради плътските си желаниа и да бъдат освободени от бремето на греха.

Според тях собствеността, всички богатства и приходи трябва да бъдат общи. Не вярват в Светите тайнства, а най-малко в брака — Едуард потропа с пръсти. — Нали знаеш песента? Все едно, Свободното братство, което се състояло както от мъже, така и от жени, се установило в Мисълам под ръководството на своите водачи, които се наричали Адам и Ева. В началото лорд Оливър ги търпял...

— Защо?

— Имал си е други проблеми. Не стигат заплахите на тамплиерите, ами като проститутки от мръсна канавка изникнали и нови опасности. Скроуп получил още анонимни предупреждения с почти същото съдържание като предишното. Беше нещо такова — Едуард се почеса по главата. — „Храмът забавя, но не забравя. Бог също.“

— Кой му ги е изпратил?

Едуард се намръщи.

— През последната неделя от Коледните пости Скроуп ме посети и ми довери всичко това, но каза, че не знае кой му е изпратил предупрежденията. Нямахме обяснение и за новите заплахи, които е получил — кралят отвори и затвори разбития капак на едно от ограбените ковчезета. — По това време обаче лорд Оливър вече беше разрешил един от проблемите си — беше се погрижил за Свободните братя на Светия Дух.

— Какво имате предвид, ваше величество?

Корбет се приведе напред. През декември беше в Кентърбъри, но по пътя на връщане беше чул смразяващи слухове от Есекс.

— Лорд Скроуп — Едуард извърна очи от Корбет — е много религиозен човек. Горд е, че се е сражавал в Светите земи и че е бил рицар кръстоносец, подчинен лично на Светия отец. Никак не е чудно — хладно се усмихна кралят, — че получи подкрепата на тези кръгове. Както и да е, Свободните братя се установили в изоставеното село Мордерн, за което хората разказват зловещи истории, и се слели с местните жители. В началото те не ги приемали като заплаха, а по-скоро като любопитно явление... — Едуард замълча. — Тогава обаче лорд Скроуп изведнъж променил отношението си към тях и ги обвинил в кражба, браконьерство, разврат и най-вече — в ерес.

— Ерес ли?

— Да, ерес — потвърди Едуард. — Лорд Скроуп вярва в каноните на Църквата, а и личният му капелан — доминиканският монах брат Грациан, също го насърчил.

Корбет се облегна и се отпусна. Въпреки че не му се нравеше, вече разбираше защо го бяха повикали тук. Доминиканците изпълняваха функциите на папски инквизитори и постоянно бдяха за прояви на ерес.

— И така, лорд Скроуп се нахвърлил срещу Свободните братя. Събрал войниците си и с тяхна помощ избил всички скитници, които се били подслонили в изоставената църква в Мордерн. Оцелелите — въздъхна Едуард — избесил набързо по дъбовете около църквата.

Корбет се взираше в краля, припомняйки си слуховете за ужасното клане в Есекс, които бяха стигнали до Канцлерския съд в Уестминстър.

— Лорд Скроуп твърди, че Свободните братя са били престъпници и еретици — продължи Едуард. — Брат Грациан подкрепил делото му с писма от главата на своя орден, както и от папската курия в Авиньон. Според думите на доминиканския монах сам Бог му бил наредил да изкоренява всяка ерес.

— Този Грациан от колко време служи на лорд Скроуп?

— Един Бог знае! — отвърна рязко Едуард. — Мога да кажа само, че господарят на имението Мисълам със сигурност не е действал с моето съгласие.

— Значи всички от братството са мъртви, така ли?

— Да, но по-лошото е, че Скроуп отказва да погребее телата им. Труповете им още са пръснати из Мордерн или висят по дърветата. Скроуп казва, че трябва да изгният там, където са умрели, за назидание на останалите.

— Бихте могли да изпратите пълномощници в имението.

— О, не — усмихна се Едуард. — Лорд Скроуп има подкрепата на Светата църква, а и Камарата на лордовете и Камарата на общините не искат разни скитници да бродят из кралството.

— Ами жителите на Мисълам?

— Поощрявани от новоизбрания си кмет — Хенри Клейпоул, те с охота подкрепиха лорд Скроуп в нападението му над Свободните братя. Знаеш как е — горчиво додаде кралят, — хората в малките градчета са враждебно настроени към непознатите. Като добавим към

това и нетрадиционните схващания на братството за плътските грехове, става ясно защо за всичко обвинявали тях — независимо дали ставало дума за изчезнал предмет, или пък за прелъстена жена.

— Имало ли е изобщо някаква истина в обвиненията срещу тях?

— Разбира се! Мъжете и жените от Братството били такива, за каквито се представяли — поддръжници на свободната любов и просяци, които оцелявали благодарение на хитростта си и чуждото милосърдие — Едуард потри ръце. — Виж, Корбет, Скроуп е действал *sine auctoritate* — без да бъде упълномощен. Искам да го предупредя, че това никога не трябва да се повтаря, и да го накарам да погребее телата — тайно, но подobaващо.

— Ами останалите? — попита Корбет. — Какво трябва да знам за тях?

— Първо, трябва да знаеш, че кметът — Хенри Клейпоул, е истински подстрекател. Някои казват, че е незаконен син на Скроуп. Извънбрачно дете, плод на връзката му с някаква си мистрес Алис де Тъдънам. Самият Клейпоул се смята за законен наследник на Скроуп и е бил негов оръженосец в Светите земи. Клейпоул има избухлив нрав, врял е и е кипял в политиката, макар аз лично да смятам, че е просто празнодумец, който само вдига шум. Енорийски свещеник е отец Томас. Придружаваше ни в Уелс като капелан. След това му отпуснах много имоти, но той реши, че иска да служи на бедните Божии чеда, и се отказа от всичките си придобивки. Семейството му е от Мисълам, така че го назначих на служба в местната църква — Едуард се ухили. — Всъщност Скроуп и аз убедихме епископа да го назначи. Колкото до лейди Хауиса, подозирам, че не обича съпруга си, но поне му е вярна. Освен това е жизнена, интелигентна и миловидна, макар и малко устата. Ето че стигнахме и до сестрата на Скроуп — домина Маргарет — Едуард се протегна и се усмихна. — Маргарет Скроуп — продължи той. — Преди четиринадесет години, Корбет, въпреки че ти може би не си я спомняш, тя беше една от най-забележителните жени в кралския двор. Отличаваше се с рядка красота и не беше от онези дами, които само висят по прозорците на покоите си и хвърлят любовни погледи към всеки преминаващ рицар. Не, Маргарет обичаше да живее, да танцува, да преследва дивеч и да ловува със соколи. Често я подкачах, че е трябвало да се роди мъж. Тя учтиво ми благодареше и без заобикалки ми заявяваше, че е щастлива и така. Докато брат ѝ

воюваше в Светите земи обаче, с Маргарет се случи нещо и тя се затвори в себе си. Постъпи като монахиня в Бенедиктинския орден. Не след дълго способностите ѝ бяха забелязани и с малко помощ от страна на приятелите ѝ в родния ѝ град и в кралския двор я назначиха за игуменка на манастира „Сейнт Фрайдсуайд“ в покрайнините на Мисълам. Аз обаче се съмнявам, че тя наистина се е променила. Скоро получих писмо от нея и от отец Томас, в което двамата изразяваха възмущението си от действията на брат ѝ срещу Свободните братя и настояваха да упражня властта си, за да осигуря достойно погребение на убитите. Но да ги оставим тях, Корбет — Есекс е графство от първостепенно значение. Там се събират всички големи пътища към и от Лондон и източните пристанища. Не искам никакви брожения по тези земи. Въпросът трябва да се уреди възможно най-бързо. Скоро ще посетя Колчестър. Междувременно искам Скроуп да даде обяснение за действията си, преди Сагитариус пръв да му е потърсил сметка.

— Сагитариус?

— Да, Сагитариус — заобяснява Едуард. — Тайнствен убиец, който се появил в Мисълам точно след Нова година, сякаш градът си нямаше достатъчно проблеми. Той е опитен стрелец и е въоръжен с дълъг лък — като тези, които донесохме от Уелс. Обявява приближаването си, надувайки ловджийски рог. Някои го смятат за самия Сатана, други — за призрак, а трети си мислят, че е някой от Свободните братя, завърнал се от отвъдното, за да ги преследва. Когато рогът прозвучи в Мисълам или по пътищата наоколо, винаги следва смърт. Жертвата пада, покосена от стрела, насочена точно към гърлото, лицето или гърдите. Досега пет или шест човека са били убити по този начин. Повечето от тях са били млади и са били повалени като дивеч.

— Правени ли са опити убиецът да бъде заловен?

— Разбира се — хладно се усмихна Едуард. — Хю, нали си служил в Уелс? Спомни си какво мощно оръжие са тези дълги лъкове. Направени са от тисово дърво, а ясените им стрели порят въздуха. Човек, който умее да стреля с такъв лък, лесно може да се превърне в тих и смъртоносен убиец. Нужен му е само миг да изстреля стрелата, а после може да се изгуби в гората или да свърне по някоя пътечка, без никой да успее да го види или чуе.

— Споменахте Свободните братя на Светия Дух. Възможно ли я някой от тях да е оцелял и да си отмъщава на града?

— Съмнявам се — отвърна Едуард, хапейки устната си. — Членовете на братството не са носели оръжия, въпреки че има слухове, които твърдят обратното. Дори да са били въоръжени обаче, едва ли са били опитни бойци.

— И нападенията не са насочени лично към лорд Скроуп, а към жителите на Мисълам, така ли?

— Възможно е — Едуард направи пауза. — Сър Хю, лорд Скроуп е извършил убийство. Дори Свободните братя да са били виновни, трябвало е те да се явят пред съдебна комисия или да бъдат призовани в съда, а не безмилостно избити. Разбира се, не бива да излиза, че подкрепям шайка скитащи мошеници вместо един феодален владетел, особено толкова могъщ, колкото е лорд Скроуп. Ако този стрелец обаче продължи с нападенията си, хората рано или късно ще потърсят изкупителна жертва. А пък аз не искам никакви вълнения в Есекс. Тази история трябва да приключи веднъж завинаги и ти си най-подходящият човек за тази задача.

— И сте сигурен, че никой от братството не е оцелял?

— Съмнявам се. Отец Томас каза, че групата се е състояла от четиринайсет души и че след клането са преброили четиринайсет трупа. И четиринайсетте са носели отличителния знак на Свободните братя — кръст ето тук. — Едуард се потупа по гърдите, точно под гърлото. — Отец Томас се опитал да вразуми Скроуп, но безпощадният кучи син бил непреклонен и телата още си стоят непогребани. Никой не се е отървал.

Кралят прехапа устни, а после посочи с ръка наоколо.

— Сигурно се чудиш защо те доведох тук. Това е съкровищницата ми, Корбет, ограбена от някакви злодеи. Тук съхранявах ценностите си, подаръци от приятели, както и от Елинор...

Кралят примигна, за да прогони сълзите, които винаги напиреха в очите му, когато заговореше за любимата си първа съпруга, Елинор Кастилска, която сега лежеше погребана в мраморната си гробница в абатството над тях.

— Нали знаеш историята, Корбет? Когато баща ми почина, аз бях в Светите земи заедно с Елинор. По това време тайната секта на асасините ме беше набеязала за своя жертва. Те живееха в скалната си крепост в Сирийската пустиня със своя господар — Стареца от планината. Една нощ нанесоха удара си, изпращайки в шатрата ми

убиец, въоръжен с отровна кама. Убих го, но той все пак успя да ме рани. Елинор, Бог да я благослови, изсмука отровата от раната и спаси живота ми — Едуард въздъхна шумно. — Посветих камата на свети Едуард Изповедника и я оставих тук, в криптата. А тези копелета я откраднаха! Единият от разбойниците, Джон лъо Риш, се опитал да я продаде в Мисълам, но Скроуп и любимецът му Клейпоул го заловили. После набързо обесили Лъо Риш и задържали камата. Скроуп се прави на герой и спасител, но аз не му вярвам. Искам да ми върнеш камата и да откриеш истината зад внезапното залавяне на Лъо Риш и още побързата му екзекуция. Направи каквото е необходимо.

Едуард бръкна в кесията си, извади оттам малък свитък и го подаде на Корбет. Кралският служител го разви. Почеркът беше на краля, а писмото беше подпечатано с личния му печат и гласеше: „До всички служители на Короната — шерифи, помощник-шерифи и кметове. Приносителят на това писмо действа в името на краля и в полза на Короната и на кралството...“

* * *

— Сър Хю! Господарю!

Хю излезе от унеса си и погледът му се стрелна вдясно. Ранулф, който го наблюдаваше внимателно, откакто бяха напуснали Уестминстър, посочи напред.

— Приближаваме Лондонския мост, господарю — усмихна се той. — По-добре да сме нащрек.

Корбет се огледа наоколо. В тази част на града човек трябваше да е бдителен, а мечът му — винаги готов. Над Темза се носеше мъгла. Грохотът на реката, чийто води се лееха между сводовете на Лондонския мост и се разбиваха в подпорите му, звучеше като биене на барабан, но въпреки това не можеше да заглуши хорската врява по улицата над брега. Виковете и крясъците на лодкарите, капитаните на шлеповете и грохналите гребци се смесваха с тези на търговците и техните чираци, които предлагаха най-разнообразни стоки — от топли пайове до кожени мехове. Група амбулантни търговци бяха изложили на сергиите си винени мехове, кесии, кожени връзки, торби от еленова кожа, колани и всякакви видове лечебни билки и предлагаха стоката си

на минувачите, които се бяха запътили към Уестминстър, нагоре към моста или още по на север към мрачната грамада на Тауър. Няколко пътуващи търговци със съмнителен вид пък продаваха кожи от „чудовищни и тайнствени зверове от Изтока със светли глави, черни като нощта туловища, пурпурни гърбове и шарени опашки“. В момента стражарите ги разпитваха обстойно относно разрешителните им за търговска дейност в този район.

Корбет наблюдаваше тълпата, оглеждайки се за прояви на неуважение към кралското знаме, носено от Чансън. Не забеляза особени признаци на негодувание, освен че някой сред тълпата изкряска, че трябва да натикат тестисите на краля в свински нечистотии. Търговията вървеше, кралското правосъдие също. Позорните стълбове бяха пълни с уличници, развратници и пияници, както и с измамници, хванати на местопрестъплението. Един касапин, който беше уличен, че продава развалено месо, беше отделен от останалите и му беше наложено специално наказание. Бяха го изправили в една каруца под бесилката и бяха увили долната част на лицето му в разлагащи се свински карангии от гърлото до под носа. Някакъв побойник, който беше оскубал архидякон по време на свада, се прощаваше със собствената си коса. Стражарите осведомиха пищящата жертва, че след края на това мъчение я чака и бичуване, докато извървява моста три пъти на бос крак. Малко по-нататък някакъв странстващ проповедник сочеше към една каруца, пълна с плетени кошници. В тях бяха натъпкани обезглавени и нарязани на парчета шотландски бунтовници, чиито останки щяха да бъдат изложени на показ на Лондонския мост. Проповедникът предупреждаваше: „Роден от жена, човек е краткодневен и преситен с тъги: като цвете изниква и улига; като сянка бяга и се не спира.“^[7]

Близо до входа на Лондонския мост бяха наредени празни насмолени бурета, в които горяха огромни сигнални огньовете. Около тях се събираха бедняци, сакати, гладни просяци и олигавени умопобъркани. Сред тази сбирщина обикаляха францискански монаси, облечени в груби кафяви одежди, и предлагаха на клетниците хляб и парчета варено месо. Болните и болногледачите им се разминаваха с правниците, които идваха или се връщаха от уестминстърските съдилища, облечени във великолепните си алени мантии и снежнобели копринени шапчици. По брега на реката бяха наредени ешафоди,

осеяни с вдървени, замръзнали трупове, по чиито рамене бяха накацали ястреби, гарвани и врани, които кълвяха от мозъка и очите им. Под бесилките пък клечаха жени, които предлагаха парчета от дрехите на обесените като талисмани срещу лош късмет.

Корбет попиваше тези сцени на грозота, ужас и смесица от добро и зло. Нахлупи качулката си и се взря в група флагеланти^[8]. Те бяха увити в ленен плат от кръста до глезените, но гърбовете им бяха голи. Влачеха се един зад друг и, припявайки псалми, се удряха взаимно с бичове, чиито краища бяха осеяни с шипове. Кръвта се стичаше по телата им, напояваше ленените им препаски и цапаше ходилата им. Корбет прошепна една молитва. Беше напуснал уютния свят на Мейв и навлизаше в полята, където владееше убийството, за да премине през долината на смъртта. Ранулф, който яздеше зад него, забеляза, че господарят му най-после е дошъл на себе си, и въздъхна с облекчение. Киселата физиономия, както той тайно наричаше Корбет, се пробуждаше от коледния си сън.

В интерес на истината, Ранулф се беше отегчил по време на празниците. Прекара ги в мисли за кариерата си и постоянно безпокойство под зоркия поглед и проникателния ум на лейди Мейв. Сега, цъкна с език той, играта беше започнала отново. С удоволствие си припомни тайната си среща с краля след коледната литургия порано през деня. Корбет и лейди Мейв бяха излезли с краля от параклиса „Сейнт Стивън“ и след това бяха отишли да поздравят главните съдии, Хенгам и Стантън. Тогава кралят беше хванал Ранулф за ръкава и го беше завел до един прозорец, който гледаше към двора на стария дворец. Едуард го беше придърпал близо до себе си, а очите му светеха като на котарак, преследващ плячка.

— Ще заминеш за Мисълам в Есекс, Ранулф.

— Да, ваше величество.

— Грижи се за Корбет.

— Да, ваше величество.

— Ти си амбициозен, Ранулф. Мога да направя много за теб.

Едуард беше толкова близо, че Ранулф усети миризмата на сладкото вино, с което кралят се беше причестил.

— Дръж под око лорд Скруп. Той е буен и зъл човек с подъл нрав и е склонен към убийство.

— Да, ваше величество.

— Да, ваше величество — повтори като ехо Едуард. Казвам ти, Ранулф, ако Скроуп, тази долна твар, случайно се окаже заплаха за Корбет...

Кралят извърна поглед.

— Ваше величество?

— Убий го, Ранулф, убий Скроуп! Бъди безмилостен към този бунтовник, който си е позволил саморазправа!

— На какво основание, ваше величество?

— По мое нареждане, Ранулф. Запази го в тайна обаче, никой освен теб не бива да знае за това.

После Едуард пхна един запечатан свитък в ръката на Ранулф и си тръгна. Висшият служител от Съдебната канцелария на Зеления печат отвори писмото и прочете вътре следното: „От Едуард, крал, до всички служители на Короната, до всички шерифи, помощник-шерифи и кметове. Приносителят на това писмо действа в името на добруването на краля и безопасността на кралството“.

[1] Ремък за носене на меч или друго оръжие. — Б.р. ↑

[2] Предписанията на свети Бенедикт са събрани в книга, наречена *Regula Benedicti*, и се отнася до живота на монасите в рамките на даден манастир. Посланието им може да се обобщи в следните правила: мир, труд и молитва. — Б.р. ↑

[3] Според католическия календар паметта на свети Марк се чества на 25 април. — Б.пр. ↑

[4] Членове на благотворителни религиозни общества (първоначално женски), които се зараждат през XII в. в Ниските земи и се разпространяват в Германия и Франция. Разпадат се, след като през XIII и XIV в. биват обвинени в ерес и неморалност. — Б.пр. ↑

[5] Древен град в Северен Израел, споменат още в Библията, завладян от кръстоносците по време на Първия кръстоносен поход и превърнат в тяхно главно пристанище в Палестина. Кръстоносците го наричат погрешно Акр, тъй като го идентифицират неправилно с филистимския град Екрон. Битката за Ако през 1291 г., при която градът бива превзет от мюсюлманите, е една от най-важните за този исторически период. — Б.р. ↑

[6] Религиозно движение, възникнало през 13 в. във Франция, вдъхновено от идеята за завладяване на Светите земи и бунтуващо се

срещу официалната власт и църква. — Б.р. ↑

[7] Книга на Йова, Гл. 14:1–2 — Б.р. ↑

[8] Членовете на религиозно движение през XIII и XIV в., които изповядват умъртвяване на плътта чрез самобичуване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Този ден съдиите започнаха да разискват случая.

Лондонски летописи, 1304 г.

Отец Томас коленичи пред олтарната преграда в мрачната и скована от студ енорийска църква. Върху дървена поставка пред него, покрити с пурпурна плащаница и заобиколени от призрочно потрепващи погребални свещи, лежаха труповете на Уилфред и Едбурга. Лицата им бяха восъчнобледи, крайниците им бяха измити и помазани с миро, а от ужасяващите им рани бяха останали само морави петна. Утре отец Томас щеше да отслужи заупокойна литургия и ковчезите им щяха да бъдат изнесени през вратата за мъртвите, за да бъдат заровени в църковното гробище. Той се размърда, за да раздвижи схванатите си крака. Колко бяха убитите? Седем? Да, седем. Тези двамата клетници, Едит и Хилда, убити на излизане от къщурката си, Елуд, синът на ковача, покосен, докато обяздвал един кон пред баща си, каруцарят Гуаткин и тепавичарят Тиоболд. Проблясването на олтарния светилник изтръгна отец Томас от мислите му. Погледът му се устреми през тъмнината към измъченото лице на разпнатия Иисус, а после се върна към дарохранителницата, която висеше на дебела сребърна верига над главния олтар. „Нима всичко това е истина? — запита се той. — Христос действително ли е умрял, а после — възкръснал? Настина ли приемаме тялото Му с нафората?“ Свещеникът намести пурпурния епитрахил^[1] около врата си, отпусна кокалестите си колене върху твърдата и студена каменна настилка и се огледа уплашено наоколо. В църквата цареше мрак и тишина, ако изключим топуркането на мишките из тъмните ъгли. Нощта беше мразовита. Отец Томас си представи топлото си легло и горещите,

ароматни парчета месо, които се задушаваша в тежкия котел над огнището. После поклати глава, стисна по-здраво броеницата, увита около пръстите му, и запя стиховете от псалма:

Едно само молих от Господа, само това искам: да пребъдвам в дома Господен през всички дни на живота си, да гледам Господнята красота и да посещавам Неговия свети храм.^[2]

После каза „Де Профундис“^[3] „От дън душа викам към Тебе, Господи...“

Отец Томас млъкна и се размърда неспокойно. Не можеше да събере мислите си. Дали духовете на Едбурга и Уилфред бяха тук? Дали отлетелите души на всички жертви се бяха струпали около него в очакване на Божието възмездие? Но на кого трябваше да бъде отмъстено? На Сагитариус? Кой беше той? Загадъчният и тих убиец се беше появил на Нова година. Отец Томас погледна към успокояващата светлина на свещите, които горяха в олтара на Пресвета Богородица вляво. Не можеше да стои на едно място. Изправи се, взе една факла от поставката ѝ на стената и бавно излезе от нефа^[4]. Пристъпи в главния олтар, а после се върна към трансептите^[5], потънал в мисли. Сагитариус явно беше изкусен стрелец като самия него. Дали убиецът му подражаваше? На един енорийски свещеник, който също тайно беше желал смъртта на лорд Скроуп, който беше играл ролята на Божи отмъстител и който някога беше планирал жесток край за злия господар, повел на смърт любимия му брат? По-добре беше да не мисли за тези неща. Трябваше да се съсредоточи върху сегашната опасност. Дали внезапната и жестока поява на Сагитариус беше свързана със смъртта на онези клетници в Мордерн? Отец Томас прекъсна разсъжденията си и затвори очи. Беше ходил до изоставеното село и беше видял труповете, които все още лежаха проснати на земята под покров от сняг и лед. Обесените още висяха по дърветата с извити вратове и килнати глави. Да убиеш е едно, но да откажеш да погребеш мъртвите... Дали Сагитариус беше оцелял член на братството? Но нали лично беше прегледал и преброил труповете?

Свободните братя бяха четиринайсет, толкова бяха и мъртвите тела. Да, сигурен беше!

Свещеникът се приближи до северната врата на църквата, която сега беше заключена и залостена, и спря пред нея. Изкушаваше се да я отвори, както правеше при кръщаването на деца, за да прогони демоните в гробището, където им беше мястото. После продължи да върви разсеяно, като редеше молитвите „Аве, Мария“ и „Отче наш“ и провираше твърдите и сухи зърна на броеницата между пръстите си. Опита се да успокои смута в душата си и да разсее гнева, който бушуваше в него. Лорд Скроуп имаше да отговаря за много неща! От време на време погледът на свещеника се отклоняваше към трансепта, привлечен от свещта, която гореше пред Пиетата — грамадна статуя на Дева Мария, в чийто скут беше положено мъртвото тяло на Христос. Отец Томас спря пред купела и се загледа в изображението на свети Христофор — огромна фигура, понесла на раменете си Младенеца, изобразена в ярки цветове и заобиколена от рисунки на феникси, пеликани и морски сирени. Взрян в образа на светеца, отец Томас издекламира обичайната молитва към него, в която се казваше, че този, който носи Христос в сърцето си, ще бъде избавен от внезапна и насилствена смърт през нощта. Свещеникът продължи нататък. Влезе в другия трансепт и се спря пред един стенопис, който заемаше голяма част от стената и се простираше от пода до малко над главата му. Отец Томас затвори очи и мислено се върна към деня, в който Адам и Ева — водачите на Свободните братя, се бяха появили на прага на църквата му. Ясно си спомняше тези прекрасни създания. Когато ги видя за първи път, свещеникът се зачуди дали истинските Адам и Ева са имали същите красиви лица в ореол от златиста коса и искрящи сини очи, изпълнени със смях и невинна радост. Отец Томас се смяташе за корав човек. Беше участвал в сраженията на кралските войски в Уелс и беше кръстосвал вмирисаните на гниеща плът бойни полета. Беше опознал душата си и беше открил, че макар като свещеник усърдно да се труди, за да освободи другите от желязната хватка на Сатаната, самият той носеше в себе си прастари грехове и бе изпълнен със страсти. Не беше мекушав или сантиментален и не се поддаваше на съзливни настроения. Гордееше се, че не е... как беше френският израз? *Faux et semblant* — престорен и лицемерен! Въпреки всичко двамата водачи на Свободните братя успяха да докоснат сърцето му с очарователното си

държане и весели усмивки. Пристигнаха в „Сейнт Алфидж“, натоварени с тежки кожени дисаги и му обясниха, че са пътуващи художници, умели в рисунките върху стена и платно. Предложиха услугите си на църквата срещу храна и подслон. Първоначално отец Томас се поколеба, но те тържествено му обещаха да замажат нарисуваното, ако той не го хареса, и, в крайна сметка, свещеникът отстъпи. Все пак в църквата се разпореждаше той, а не господарят на имението, и писмата от епископа, с които разполагаше, го потвърждаваха.

И така, на празника на света Мария Магдалена миналата година Адам и Ева се настаниха в „Сейнт Алфидж“ заедно с двама свои помощници от братството. Рисуваха денем на ярката слънчева светлина, но понякога се налагаше да си помагат със свещи и с фенери. В началото отец Томас ги наблюдаваше с неохота и често ходеше да надзирава работата им, след като приключеше с литургията или удареше камбаната, за да напомни на жителите на града да почетат Богородица. Някои от енорияшите възразиха срещу стенописа, но повечето бяха доволни да видят сивите стени на църквата си да се обагрят в цветове. Стенописът изобразяваше падането на Вавилон, което Адам и Ева бяха претворили според Откровението на свети Йоан Богослов и други източници. Щом измазаха стените и ги изравниха, художниците вдъхнаха живот на сцената с изумителния си рисунък и спираща дъха смесица от червено, зелено, синьо, златисто, жълто и черно на бял, подобен на мрамор фон. Свещеникът доближи факлата до стената и още веднъж разгледа картината, без да обръща внимание на танцуващите сенки и на зловеците звуци, които се носеха из църквата.

— Вавилон наистина е паднал — прошепна той.

На стенописа бяха изобразени високите кули и порти на града на великата блудница^[6], погълнати от огнената стихия, която фучеше над бурно море от кипяща кръв. От небесата се изливаше черен дъжд, а от прозорците и вратите на къщите изригнаха пламъци. Бранителите на града стояха неподвижно по назъбените му стени, вперили поглед в синьо-червеното небе, изпълнено от тялото на огнедишащ дракон с люспести зелени криле, черни нокти и блестяща червена опашка. Злото чудовище, този адски звяр, поглъщаше душите на тези, които бяха служили на великата блудница, прекарваше ги през търбуха си и

ги изхвърляше като изпражнения. Фигури в завихрени бели мантии, очевидно ангели, изпращаха дъжд от стрели срещу пазителите на Вавилон, облечени в червеникавокафяво и зелено. В една от залите на замъка някакъв мъж лежеше в леглото си с чаша в ръка. В следващата сцена, която изобразяваше просторна зала за пиршества, беше изрисуван Юда, а около врата му беше омотана примката, която предателят беше използвал, за да се обеси. Той и останалите грешници се угощаваха с крастави жаби, охлюви и влечуги, които се варяха в кипяща сяра, и отпиваха течен огън от пламтящи чаши. В последната сцена Юда и неговите последователи бягаха през долината на смъртта, озъртайки се страхливо през рамо, без да подозират, че пътят в края на долината е препречен от висок кръст. Върху кръста беше прикован Христос, а раните му проблясваха като сигнални огънове.

По краищата на стенописа имаше странни символи и растения. Картината беше около десет стъпки широка и се простираше от малко над пода до перваза на прозореца. Отец Томас и членовете на градския съвет останаха много впечатлени. Посетителите на града се тълпяха в църквата, за да видят новия стенопис. Свободните братя с техните странни библейски имена — Сит, Каин, Авел, Исая, Аарон, Естир и Мириам — също пристигнаха и изпълниха радостен танц. Игуменката на манастира „Сейнт Фрайдсуайд“, домина Маргарет, също дойде да се полюбува на стенописа, придружена от амбициозния си капелан, Бенедикт льо Санглие. Събитието не пропусна и лорд Скроуп. Господарят на имението се появи в църквата със свитата си, разгледа внимателно картината и после изръмжа нещо в знак на одобрение.

Отец Томас въздъхна. Върна факлата на мястото ѝ под паметната плоча на Гастон де Беарн и прочете хвалебственото слово, посветено на този родственик на лорд Скроуп и домина Маргарет, убит в Ако. После се загледа в герба на Гастон, който представляваше коленичил елен с корона върху рогата. Отдолу беше гравирани годината на смъртта на французина — лето господне 1291-во. Свещеникът прошепна една заупокойна молитва и се върна при статуята на светата Дева, където падна на колене и се взря в спокойното ѝ лице. Помоли се на Богородица, но мислите му още се въртяха около скорошните кървави събития. Беше се надявал, че стенописът ще накара гражданите на Мисълам да приемат братството. Вярно е, че Свободните братя имаха необичайни схващания за учението на

Църквата, а вижданията им за брака и плътската любов бяха непристойни и вулгарни, но плътта винаги е била слаба. Отец Томас се удари в гърдите, шепнейки: „*Mea culpa, tua culpa* — вината е моя, вината е моя“. Нима самият той не хранеше нечисти помисли към лейди Хауса с нейното красиво бяло лице, напращели гърди и тънка талия? А какво да кажем за енорияшите му? Например за кмета Хенри Клейпоул, който тържествено се появяваше в църквата всяка неделя и на всеки празник, надянал набожно изражение на лицето си и сключил ръце за молитва. Отец Томас се усмихна. Беше изповядвал всеки един от хората в Мисълам и добре познаваше греховете им. Знаеше, че често посещават разни бордеи и вертепи, когато ходят до Челмсфорд, Оруел или дори до Чийпсайд в Лондон. Жените им не бяха по-добри — и те бяха похотливи и бяха готови да се хвърлят в леглото с всеки младеж, който им се усмихнеше. „Ах — помисли си отец Томас, — тъкмо това е причината за бурята, която се разрази.“ Сред жителите на Мисълам се бяха разпространили слухове, че мъжете от града се задявали с жените от братството и още по-лошо — че някои младежи от братството обръщали прекалено голямо внимание на съпругите и възлюбените на мъжете от града. Хората приказваха за разни любовни срещи из есенните гори и дори си шушукаха, че някаква слугиня била заченала. Мълвата, че Свободните братя били замесени в кражби на добитък и вещи, също не закъсня и се понесе като нечистотии по течението на бистра река.

Откъм вратата за мъртвите се чу някакъв шум, който накара свещеника да се обърне. Той се огледа боязливо на оскъдната светлина, но не видя нищо. Беше оставил резето вдигнато, за да могат родителите на Уилфред и Едбурга да влязат, ако решат да дойдат да се помолят. Почувства вина, задето беше изоставил телата, така че се върна при ковчезите и отдръпна саваните. Взря се във възсичните лица на мъртвите влюбени и в белите им памучни ризи, на които беше закрепено опрощение за всичките им грехове. Прошепна заупокойна молитва и вдъхна дима от погребалните свещи. Дори тяхното ухание обаче не можеше да прикрие миризмата на мухъл, която се носеше във въздуха. Отец Томас си пое дълбоко дъх. Лорд Скроуп му беше обещал, че ще обнови цялата църква. Може би господарят на имението се надяваше, че така ще го накара да забрави за клането в Мордерн. Мисълта за това донякъде успокои свещеника. Църквата действително

имаше нужда от обновяване — някои от каменните плочи по пода пропадаха, стените бяха плесенясали, а дървената олтарна преграда започваше да загнива. Ето че пак се чу същият звук. Отец Томас бавно се обърна. Сигурен беше, че някой се крие из тъмните ъгли на църквата. Нямаше как иначе да си обясни проскърцването на вратата за мъртвите и студената струя въздух, която нахлуваше отвън. Свещеникът се запъти натам, като преглъщаше тежко и се опитваше да овладее страха си.

— Не се приближавай повече, отче, остани на мястото си.

Отец Томас се подчини.

— Кой си ти? — извика той.

— Аз съм Нощна сянка — отвърна гласът.

Отец Томас напрегна слуха си. Гласът беше благовъзпитан и мелодичен, но свещеникът не можа да го разпознае.

— Защо си дошъл тук в тази тъмна доба и какво е това име?

Отговор не последва.

— Защо ти е да се промъкваш в църквата и да се криеш в сенките? Излез на Божията светлина! Защо си се нарекъл така?

— Знаеш ли какво означава името ми, отче?

— Беладона — отровно растение със смъртоносен ефект. Ти такъв ли си?

— Не знаеш ли другото значение на думата, отче? Тя се използва и за онзи малко по-тъмен миг от нощта, в който се спотайват демоните. Това съм аз.

— Демон ли си?

Скритият събеседник на отец Томас тихо се засмя.

— Аз съм Божието възмездие, отче.

— Кой ти даде това право?

— Аз самият! Пролятата кръв изисква да се потърси сметка на виновниците и те да бъдат наказани.

— Ти ли си Сагитариус?

— А не си ли ти? — гласеше подигравателният отговор.

Отец Томас избърса потните си ръце в расото.

— Защо не се покажеш на Божията светлина?

— Аз съм в Божията светлина.

— Защо си дошъл тук? — настоя свещеникът. — Защо идваш в тази тъмна доба да заплашваш един свещеник, който бди над двама

невинни мъртъвци?

— Никой не е невинен, отче, знаеш го. Дойдох при теб, за да ти предам едно съобщение за лорд Скроуп. Кажу му да застане под кръста на пазара в Мисълам преди празника по случай обръщането на свети Павел и да признае всичките си грехове.

— Той никога няма да се съгласи.

— Но поне ще бъде предупреден.

— Ами ако не го стори?

— Ще го застигне възмездие за всичките му грехове — изсъска гласът.

— Защо сам не го предупредиш?

— Не се тревожи, отче, ще го направя, но запомни какво ти казах — трябва да се покае за всичките си грехове.

* * *

След няколко часа, с настъпването на празника на свети Иларий и просветляването на нощта, лорд Оливър Скроуп коленичи върху молитвената пейка в своето убежище, което беше построил в сърцето на своите владения — на Острова на лебедите. Устните му се движеха беззвучно, докато се взираше в диптиха, изобразяващ Страстите Христови, и боязливо разсъждаваше за Божието възмездие.

— *Jesu Miserere* — прошепна той. — *Jesu Miserere*. — Господи, помилуй.

Господарят на имението затвори очи и поклати глава. Беше приключил със сутрешните си молитви. Загърна се по-плътно в тъмносиния си халат от Дамаск, поръбен с хермелин, прекръсти се и се изправи на крака. Огледа се наоколо и изпита истинско задоволство от уединеното си убежище. Това място го привличаше още от дете, когато заедно с Маргарет и братовчед им Гастон преброждаха езерото и идваха на острова да си играят сред развалините. Когато се завърна от Ако, лорд Скроуп разшири земите си и веднага вдигна тази кръгла, подобна на гълъбарник постройка, изидана от тежки сиви камъни и завършваща със скосен покрив от черни плочи. В много отношения сградата напомняше за укрепените стражеви кули, които беше виждал, докато беше воювал в пограничната област между Англия и

Шотландия и в покрайнините на Английския Пейл^[7] в Дъблин. Отвътре обаче убежището му нямаше нищо общо с онези мрачни крепости. Лорд Скроуп се беше обградил с разкош — дървените подове бяха полирани, а леглото му, което стоеше върху подиум, беше покрито с възглавница и дюшек, пълни с гъши пух, и меки ленени завивки. Около него се спускаха тежки завеси със златни ресни. В далечния край на стаята беше обособено отходно място с умивалник и поставка за ароматни билки и сапун. Лъскавият под беше застлан със скъпи кожи, доставени специално от Норвегия, а стените бяха украсени с възхитително избродирани фламандски гоблени. Между тях висяха икони и медальони^[8], чиято позлата блестеше на светлината на фенерите и свещите от чист пчелен восък. Медни мангали с капаци на дупчици и вградена в стената камина със собствен димоотвод затопляха помещението и създаваха уют. Някакъв надпис в долния край на една от картините привлече погледа на Скроуп. Макар стихът да беше изписан със златни букви, той прозвуча на господаря на имението като присъда: „Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?“^[9].

Лорд Скроуп потрепери и се доближи до камината, за да се сгрее. В средата на полицата над нея беше гравирана фигурата на Дивака^[10], боядисана в черно. Господарят на имението се взря в червените му очи, блестящите бели зъби и венец от горска зеленина на главата. След кратък размисъл реши, че не харесва това лице с леко подигравателно изражение и се зарече в най-скоро време да нареди да го сменят. Вдигна фино издяланата си дървената чаша, пълна с вино, облегна се на полицата и се загледа в пламъците, които облизваха сухите съчки в камината. Навън отново беше завалял сняг и беше покрил земята. Езерото още не се беше заледило, въпреки че миналата вечер, докато го превозваха с лодка през ледените му води, пръските, които се вдигаха от веслата, щипеха лицето му. Скроуп отпи от греяното вино с подправки. Разбира се, тук беше топло. Шестте прозореца бяха здраво залостени, а отвътре бяха закрити със завеси от кожа и син вълнен плат.

Скроуп се беше опитал да заспи, но душата му не можеше да намери покой заради спомените от миналото, а сърцето му препускаше при мисълта за настоящите му проблеми. Той разсеяно прошепна някаква молитва. Замисли се над псалма, в който се говореше, как

неопростените грехове от миналото се разтварят като капан, за да сграбчат виновниците. През нощта го бяха измъчвали обичайните кошмари — непрестанно профучаващите над Ако копия и стрели; окървавеното лице на Гастон, който се олюляваше по онази пътека; яростният ръкопашен бой из вътрешните дворове, където водата в шадраваните беше почервеняла от кръв; спирацията дъха ужас по осеяния с опасности път към главната кула на замъка. А после? Съкровищницата на Храма, схватката с онзи войник... Лорд Скроуп се почеса по главата и потисна чувство си за вина, разпалвайки гнева си. Ах, колко безочливи и нагли бяха тези Свободни братя! Как бяха посмели да му се подиграят така! Откъде бяха научили за тъмната му тайна? Може би им я беше издал някой оцелял от Ако, но кой? Нямаше значение. Те сами бяха предизвикали гибелта си! Сега пък се беше намесил и Едуард! Кралят му беше напомнил, че му е обещал „Сангуис Кристи“, и го беше укорил за незаконното нападение над Свободните братя, което Скроуп беше извършил без знанието на Съвета. Господарят на имението обаче имаше влиятелни приятели сред духовенството и управата в Уестминстър. Те се бяха застъпили за него и му бяха съобщили, че в графството идва самият сър Хю Корбет, пазителят на Тайния печат, натоварен от краля с пълната власт да разследва събитията в Мисълам. Корбет! Скроуп добре познаваше този служител на Короната с изпито лице, тъмни очи и остър ум, който не се поддаваше на заплахи и не можеше да бъде подкупен по никакъв начин.

Господарят на имението стисна по-здраво чашата си и се заслуша в звуците, които идваха отвън. Даде си дума да отиде да нагледа Ромул и Рем — грамадните мастифи, които охраняваха брега на езерото. После се отпусна в стола си и протегна едната си ръка към огъня. Беше заобиколен от опасности! Дали Сагитариус беше изпратен от тамплиерите, или пък беше някой оцелял от клането в Мордерн? Нали уж всички бяха мъртви? Брат Грациан го беше уверил в това. Освен това доминиканецът твърдеше, че Скроуп само е изпълнявал Божията воля, така че нямало от какво да се страхува. Трябваше да реши проблемите си. Отец Томас можеше да бъде привлечен на негова страна. Любящата му сестра, домина Маргарет, разбира се, също щеше да го подкрепи. Трябваше да се отърве от всички тези неприятности и да отдели повече време, за да се наслади на възхитителното тяло на

жена си. Естествено, трябваше да върне „Сангуис Кристи“ и камата на краля.

Скроуп остави чашата, свали сребърната верижка с ключове от врата си и отиде до големия сандък под леглото. Коленичи на пода, отключи сложните ключалки, вдигна капака и извади отвътре черно ковчеже със сребърен обков. Ковчежето имаше три ключалки, всяка от които се отключваше с отделен ключ. Скроуп ги отвори и алчно се взря в съкровищата си. Там беше изработеният от чисто злато „Сангуис Кристи“, чиито големи червени рубини блестяха дори на слабата светлина в убежището. До кръста бяха наредени и останалите съпоценности, заграбени от съкровищницата на тамплиерите в Ако. Никога нямаше да им ги върне! Щеше да даде „Сангуис Кристи“ на краля, за да го подкупи и да го увери в лоялността си. Щеше да придружи подаръка си с писмо, в което щеше да припомни на Едуард за славните времена, когато бяха воювали рамо до рамо в Ирландия и Уелс и бяха преследвали шотландските бунтовници из мъгливите блата край северната граница. Щеше да отвлече вниманието на Корбет. Щеше да накара брат Грациан да му обясни, че Свободните братя са били заплаха за реда в кралството и за учението на Църквата.

Лорд Скроуп бръкна надълбоко в ковчежето и извади оттам една кадифена торбичка. Развърза я и отвътре измъкна камата на асасина. Вдигна извитото стоманено острие със смъртоносен връх и удобна за хващане бронзова дръжка, за която още беше вързана избелялата и износена червена лента — личният символ на Стареца от планината. Безценната кама, открадната от кралската съкровищница в криптата на Уестминстърското абатство! Скроуп беше прочел писмото от Канцлерския съд, в което се описваха откраднатите предмети и се изброяваха имената на замесените. После беше предупредил своите довереници, включително кмета Клейпоул, да следят зорко всички странници, които идват в Мисълам, за да продават или разменят ценни стоки. Клейпоул беше златар и умееше да води подобни преговори. Не след дълго в града се беше появил един от хората на Пъдликот и смело беше предложил на добрия кмет да му продаде камата и разни други съпоценности. После бяха заловили крадеца Джон льо Риш и с лекота му бяха затворили устата. Разбира се, не можеха да скрият камата. Скроуп и Клейпоул бяха търсили останалата част от съкровището, но уви — Скроуп скръцна със зъби, — нищо не бяха намерили. Още един

пример за зловредната намеса на Свободните братя! Скроуп незабавно беше осведомил краля, че е намерил камата. Едуард беше толкова благодарен! Господарят на имението се надяваше кралят да не забрави за този случай. Що се отнася до Льо Риш — един от главатарите в бандата на Пъдликот, Скроуп беше решил, че мъртвите пазят тайна най-добре, така че набързо беше осъдил крадеца и го беше обесил на кръстопътя.

Скроуп прибра скъпоценностите и заключи ковчежето, а после и сандъка. Почувства се по-добре. Отиде до тежката дъбова врата, отвори прозорчето и надзърна навън. Развиделяваше се. Беше време да се връща. Отключи, вдигна резетата и отвори вратата. Застана на площадката в горния край на стълбите и се обгърна с ръце, за да се предпази от пронизващия вятър. Загледа се в малкия пристан, където беше закотвена лодката му. Пътят към него беше осветен от огънове, които още горяха весело в огромните насмолени бъчви. Падналият сняг, който покриваше всичко наоколо, не беше успял да ги угаси. Скроуп се взря отвъд езерото и потърси с поглед Ромул и Рем. Огънят, който бяха запалили за кучетата край големите дъбове, беше почти изгаснал. Тогава господарят на имението видя двата тъмни силуета, които се открояваха сред снега. Нещо не беше наред! Сърцето му подскочи. Подсвирна, но в отговор не чу нищо друго, освен крясъците на гаргите. Погледна към другия бряг на езерото и забеляза два пръта, на които не им беше там мястото. Скроуп забърза надолу по стълбите, без дори да затвори вратата. Беше рисковано да тича по пантофи, така че ги изрита от краката си, притича покрай пристана и почти се хвърли в лодката. С ругатни на уста той се оттласна от брега и загреба мощно, оглеждайки се боязливо през рамо.

Скроуп стигна до малкия пристан отсреща, изкатери се с мъка на брега и с ужас се взря в отрязаните глави на своите мастифи. Озъбените им някога муцуни сега представляваха две замръзнали маски, а кръвта по вратовете им още аленееше. Главите им бяха набити на колове като някакви парчета месо и бяха поставени от двете страни на пристана. Въпреки че стъпалата му се бяха смръзнали, Скроуп не усещаше нищо друго, освен страх. Сърцето му препускаше, а стомахът му се преобръщаше. Той се изкатери по хълма и се приближи до загасналото огнище. Там намери труповете на кучетата. Снегът наоколо беше обогрен в кръв. Скроуп се приведе и огледа дългите

стрели, с които бяха пронизани мастифите. Всяко от кучетата беше получило по два смъртоносни удара. Господарят на имението се изправи и несигурно запристъпва назад. Тогава го чу — пронизителния рев на ловджийски рог, който разсече мразовития въздух.

[1] Част от свещеническите одежди във вид на широка и дълга лента, която се слага на врата по време на служба. — Б.пр. ↑

[2] Псалтир, Пс. 26:4 — Б.р. ↑

[3] Псалм 129 от Псалтира, наречен така по думите, с които започва латинската версия. — Б.пр. ↑

[4] Неф — главен кораб на църква. — Б.р. ↑

[5] Трансепт — напречен неф на църква. — Б.пр. ↑

[6] Алегоричен образ на злото, който се среща в Откровение на свети Йоана Богослова, Гл. 17–18 — Б.р. ↑

[7] Център на английската колония в Ирландия през Средновековието. — Б.р. ↑

[8] Кръгъл декоративен елемент — Б.р. ↑

[9] От Марка свето Евангелие, Гл. 8:36. — Б.р. ↑

[10] Митологичен образ на художественото творчество и литературата в Средновековна Европа — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Стоката е закупена от някакъв странник скоро след проникването в съкровищницата на Уестминстър...

Регистър на публичните архиви,
1303–1307 г.

Корбет се облегна в стола си и се заслуша в мелодичното изпълнение на хора в приемната на имението Мисълам. Плъзна ръка под плаща си и докосна сребърния амулет, който лейди Мейв му беше подарила за Коледа. На него бяха гравирани думите от Евангелието на Лука: „Но Той премина сред тях и си отиде“^[1]. Усмихна се. Лейди Мейв го беше уверила, че амулетът с думите, описващи чудото с изплъзването на Иисус от враждебната тълпа, решена да го убие, ще го пази. Корбет несъмнено беше доволен, че въпреки продължителната и тежка езда пътуването до Мисълам беше преминало без произшествия. Бяха прекарвали една нощ в някакъв мръсен и студен крайпътен хан, където обаче предлагаха добра храна. После един от конете си беше изгубил подковата, та се беше наложило да се отбият и при някакъв ковач. Накрая обаче бяха пристигнали в Мисълам невредими.

Щом влязоха в града, Корбет усети страха, който витаеше във въздуха. Студът беше непоносим. Тръгнаха по калдъръма покрай кръста, издигнат сред пазара. Сергиите все още бяха отворени и наоколо беше пълно с хора. Помощник-шерифите се бяха скупчили около позорните стълбове. Децата си играеха, а наоколо тичаха кучета. Беше обикновен пазарен ден, изпълнен с човешка глъч. Корбет забеляза на стълбите на църквата отец Томас, който ги благослови. Сякаш всички знаеха, че в града са пристигнали кралски служители. Хората се отдръпваха от тях и им хвърляха сърдити погледи изпод

качулките и забрадките си, а няколко девойки си размениха закачки с Ранулф. Мисълам беше богато и процъфтяващо градче. Около оживения пазарен площад се редяха солидни дървени къщи, боядисани в розово, бяло или черно. Тук-там се забелязваха позлатени фронтони, а в някои от приземните прозорци проблясваха стъкла. Сергиите бяха отрупани със стоките на кожари, кожухари, златари, месари и шивачи. Клиентите им бяха добре облечени в дълги и тежки връхни дрехи в кафяво, зелено, червено и синьо. Помощник-шерифите и стражарите се занимаваха с делата си. Служителите на Пазарния съд^[2] също бдяха за нередности от мястото си под покритата порта към града. По всичко личеше, че Мисълам обикновено е един шумен и оживен град, но Корбет беше усетил ужаса и напрежението, които го сковаваха сега. Чувството му на безпокойство се изостри, когато някакъв луд с развяващи се дрипи излезе от една канавка и с танцова стъпка им препречи пътя. Лицето му беше измършавяло и мърляво, погледът безумен, носът му беше закривен надолу като клюн, а езикът едва се побираше в устата му. На главата му беше нахлупена мръсна червена качулка. В едната си ръка държеше върбова клонка, а в другата — ароматична торбичка, която помиришваше между кръвнишките погледи, които хвърляше наоколо. Скитникът се разтанцува пред конете им. Ранулф понечи да продължи и да го изблъска от пътя, но Корбет го спря с ръка.

— *Pax tecum*^[3], братко.

Хю свали ръкавицата си, извади една монета от кесията на колана си и я хвърли към идиота, който ловко я улови.

— Не си толкова глупав, колкото изглеждаш.

— Винаги бил стар идиот.

Скитникът подуши ароматичната си торбичка и лукаво извърна очи нагоре.

— Обаче знае, вие кралски хора. Идва да съди грешници, а?

Той се усмихна, повдигайки леко горната си устна, под която се показаха изгнилите му зъби.

— Страшен съд обаче не твърде скоро! Колко още радват се грешници, а, кралски хора?

После скитникът отново се понесе в танц и освободи пътя, приканвайки кралските пратеници да преминат.

Имението Мисълам изглеждаше също толкова охолно и цветущо като града. Корбет и спътниците му се приближи към къщата по една покрита със сняг пътека, която минаваше между редица дъбове, букове и брястове, отвъд които се простираха заснежени пасища. Господарската къща беше построена върху малко възвишение под формата на квадрат и беше иззидана от блестящи камъни в меден цвят, доставени специално от Котсуолдс. Постройката имаше полегат покрив, облицован с черни плочи, комини и широки прозорци с лъскави черни рамки, някои от които бяха запълнени с цветно стъкло, други — с рогова украса, а трети — с колони, които ги разделяха на две. До великолепната входна врата се стигаше по широко стълбище. Основната сграда представляваше дълго помещение с горен етаж, а от двете страни на къщата беше добавено по още едно крило. Четвърта постройка отзад завършваше квадрата, в който се влизаше през внушителна порта, разположена в средата. Портата водеше към обширен вътрешен двор, покрит с калдъръм, където се помещаваха кухните, конюшните, пристройките, ковачниците, кучешките колиби и жилищата на слугите. Към кралските пратеници забързано се приближи група слуги, облечени в униформата на Скроуп в червеникавокафяво и зелено. Част от тях поеха конете им, а останалите ги съпроводиха до къщата, където ги чакаше брат Грациан. Доминиканецът шепнешком осведоми гостите, че „по-рано през деня се е случил един много нещастен и неприятен инцидент“, но че ако е рекъл Господ, по-късно ще могат да се срещнат с лорд Скроуп и с лейди Хауса на специална вечеря, организирана в чест на кралските пратеници.

Дадоха на Корбет самостоятелна стая в така наречения „йерусалимски коридор“, който се намираще в източното крило на къщата. Ранулф и Чансън пък щяха да си поделят „Дамаската стая“ над къщата на пазача. Корбет веднага си даде сметка, че Скроуп живее в разкош — подовете на приземния етаж бяха застлани с плочи, а горните етажи бяха покрити с полирана дъсчена настилка. До половината на стените имаше лъскава дъбова облицовка, а мазилката над нея беше боядисана в успокояващ зелен цвят и украсена с разноцветни завеси, малки гоблени, диптихи, картини и изящни разпятия. Излъсканите до блясък дървени мебели също бяха великолепни. Бяха много фино изработени и бе видно, че са излезли

изпод ръцете на най-изкусните майстори от Лондон или Норич. Стаята, която дадоха на Корбет, беше предназначена за почетни гости. Брат Грациан му беше подшушнал, че преди три години по Архангеловден самият крал бил отседнал в нея и останал много доволен. Корбет с готовност се съгласи. В средата на стаята имаше огромно легло с балдахин, украсено със завеси в червено и златно със сребърни пискюли. От двете страни на леглото имаше дъбови масички, върху които стоеше по един шестраменен свещник с дълги, снежнобели свещи. Под леглото беше поставен сандък с ключалки и катинари, където Корбет можеше да остави вещите си, а на отсрещната стена имаше шкаф със закачалки и рафтове за дрехите му. В прозоречната ниша имаше място за сядане, покрито с възглавници. Под малкия еркереен прозорец имаше писалище и кожен стол с висока облегалка. В средата на писалището беше поставена табла с подострени пера за писане, а над нея стърчеше сребърно разпятие. Имаше и множество мастилници, пемза и инструменти за заглаждане и рязане на пергамент. Стаята се отопляваше от малки покрити мангали, които бяха поставени на колела, за да могат да се местят и топлината им, примесена с аромат на билки, да се разпространява из цялото помещение. В единия от ъглите имаше огромен умивалник с грамадна купа. На един поднос до нея беше поставен плетен панер, пълен с превъзходни сапуни, а множеството закачалки бяха отрупани с малки и големи кърпи. Брат Грациан обясни на Корбет, че слугите ще му носят топла вода и дървено корито за къпане. Добави, че нужникът се намира малко по-нататък по коридора и че — той посочи към масата до вратата — винаги ще има на разположение вино, вода и ейл.

Корбет чу, че Чансън разтоварва дисагите и сандъците им, но доминиканецът беше приковал вниманието му. И преди беше срещал членове на този орден. Някои от тях му бяха допаднали, а други изглеждаха напълно погълнати от специалната задача, с която смятаха, че ги е натоварил Бог. Брат Грациан принадлежеше към последните. Облечен в черно-бялото си расо, здраво стегнато през кръста му с връв, и облук в тежките си сандали, монахът изглеждаше като истински инквизитор. Имаше тясно лице, сурови черни очи, леко закривен нос и строго стиснати безкръвни устни. Брат Грациан беше ловец, заключи Корбет. Монахът говореше ясно, движенията му бяха резки и точни, а ръцете му с издължени кокалести пръсти непрекъснато жестикулираха.

Този човек, помисли си Корбет, беше повече отдаден на справедливостта, отколкото на милосърдието, и очевидно смяташе лорд Скроуп за стълб на Светата църква. Първоначално доминиканецът беше доста напрегнат от присъствието на хората на краля, но накрая реши, че мълчанието на Корбет е знак за одобрение, и го поведе на обиколка из имението. Ранулф и Чансън се повлякоха след тях. Висшият служител от Канцеларията на Зеления печат погледна оплешивяващото теме на доминиканеца и си припомни онзи съдбовен ден в Нюгейт преди много години, когато го бяха повели към бесилото заради куп дребни престъпления. Докато чакаше каруцата да дойде и да го отведе, един доминикански монах го беше изповядал и го беше уверил, че престоят му в Чистилището ще бъде дълъг. Нищожна утеха, помисли си Ранулф, при положение че тогава се готвеха да го обесят на Елмс. Малко след това се беше появил Корбет. Киселата физиономия се беше взрял в него със своя странен и насмешлив поглед и животът на Ранулф се беше преобърнал. Служителят на Зеления печат цъкна с език. Най-накрая успя да привлече вниманието на Чансън и започна да се криви, имитирайки изкусно превзетите маниери на доминиканеца. Монахът им показа приемната, дневната стая на горния етаж, разкошния личен параклис на господаря на имението, кухните и помещенията за миене на съдове, където готвачите се суетяха около приготовленията за вечерното угощение сред пара и ухание на апетитни гозби.

Корбет гореше от нетърпение да научи причините за напрежението, което беше усетил в имението. Вече беше зърнал трупове на грамадните ловджийски кучета в двора, чиито крака стърчаха изпод грубото платно, с което ги бяха покрили. Беше забелязал и неохотата, с която брат Грациан се съгласи да излязат през портата в задната част на имението. Корбет обаче не отстъпи и доминиканецът ги поведе през хълма, който се спускаше към внушителната постройка на Острова на лебедите. Кралският пратеник мигновено беше завладян от ромона на проблясващите води, от пристаните, разположени един срещу друг, и от стръмните стъпала, които водеха до тежката врата на убежището. После обаче вниманието му беше привлечено от огромните петна, които се червенееха край брега на езерото и до загасналото огнище, стъкнато до малката дъбова горичка по-нагоре по хълма.

— Какво се е случило? — попита Ранулф.

Служителят на Зеления печат наблюдаваше, как слугите, облечени в униформата на Скроуп, се суетят между дърветата, а после забеляза и конниците в далечината. Това несъмнено беше свитата на лорд Скроуп, която търсеше нещо.

— Какво се е случило? — повтори въпроса си Ранулф.

— Сагитариус — неохотно отвърна брат Грациан. Тайнствен убиец, който сее ужас в Мисълам. Вече уби много невинни. Очевидно снощи — продължи той припряно — или рано тази сутрин е успял да проникне в имението. Лорд Скроуп се беше оттеглил в убежището си — брат Грациан посочи към острова.

— Защо?

— За да се моли и да размишлява.

— Защо? — повтори Ранулф.

Студеното и изпито лице на брат Грациан се разтегли в смразяваща усмивка.

— По-добре попитайте лорд Скроуп — рече Грациан и забърза напред. — Сагитариус е пресякъл незаконно границите на имението. Убил е кучетата, отсякъл е главите им и ги е набучил на колове до пристана. Лорд Скроуп побесня — доминиканецът говореше толкова бързо, че почти нищо не му се разбираше. — Ето защо не можа да се срещне с вас, а пък лейди Хауса се оттегли в покоите си.

— Защо му е трябвало да убива кучетата? — упорстваше Ранулф. — Те присъстваха ли на клането в Мордерн?

— Не беше клане — сопна му се Грациан, — ами унищожаване на едно свърталище на еретици, развратници и крадци, но да — погледна той открито към Ранулф, — мастифите бяха използвани в нападението срещу разюзданата паплач в Мордерн.

Разговорът определено не се понрави на доминиканеца и затова Корбет внимателно събщи, че вече му е станало студено. Грациан ги поведе обратно към кухните, за да изпият по чаша греяно вино, подправено с индийско орехче, и да похапнат питки, меко сирене и масло. След като се нахраниха, Корбет се оттегли в стаята си, а Ранулф и Чансън тръгнаха да обикалят имението, изпълнявайки тайната заповед на господаря си да подслушат разговорите, слуховете и клюките, които се носеха в приемната, кухнята и конюшната. Корбет провери някои неща в стаята си, а после отиде в малкия параклис.

Запали свещ пред издяланата от черен камък статуя на Девата и коленичи върху тапицираната молитвена пейка. Помоли се за Мейв, за децата си и за краля и за да приповдигне настроението си, тихо запя любимия си химн, посветен на Богородица — „Алма Вирго Дей“^[4]. После се прекръсти и се върна в стаята си, където се съблече, уви се в едно наметало и потъна в сън, докато не дойде Ранулф и не го разбуди. Корбет стана, избърсна се, изми се и облече най-хубавите си дрехи — дълъг тънморав елек, бяла батистена риза и черни панталони, които затъкна в чифт меки кожени ботуши. Сложи на врата си синджира, който показваше ранга му, и надяна големия пръстен с кралския печат на средния пръст на лявата си ръка.

Корбет седна в огромната зала за пиршества на имението, надявайки се тайно, че няма да му се наложи да упражни властта, която му даваше пръстенът. После прекъсна размишленията си, облегна се в стола си и се заслуша в мелодичните песни, които долитаха от музикалния кът, придружавани от нежните звуци на виола, цигулка и лира. Кралският пратеник забарабани с пръсти върху покривката в цвят слонова кост, наслаждавайки се на разкоша в приемната. В камината с издялани по нея украси весело бумтеше огромен огън, дървените колони и мебели бяха излъскани до блясък, върху високата маса бяха поставени сребърни прибори, украсени със скъпоценни камъни, и изящна солница от яспис, която сигурно струваше цяло състояние. Розетните прозорци, чиито рамки бяха осяяни с множество проблясващи отвори, бяха ниско разположени, за да се допълни светлината от обкованите със сребро свещници и факлите, които горяха по стените.

Корбет използва музикалната интерлюдия и тишината, която тя налагаше в приемната, за да разучи на спокойствие домакина и останалите присъстващи. На подиум в средата на залата бяха настанени големците, а по-нископоставените гости седяха на маси, разположени по протежението на приемната. Лорд Скруп изглеждаше като могъщ владетел в скъпата си червена мантия и проблясващите пръстени, гривни и брошки по пръстите, ръцете и шията. Корбет го беше срещал преди много години, но времето не беше променило към добро мнението му за стария боен другар на краля. Лорд Оливър беше раздразнителен човек с грозно лице и наистина приличаше на прилеп. Свирепите му очички издаваха колко е самомнителен и горделив.

Господарят на имението беше опасен човек, реши Корбет. Избухлив и жесток мъж, който можеше да извърши убийства като тези в Мордерн, без да изпита никакви угризения и без изобщо да се разкае. Лейди Хауиса, която седеше отляво на съпруга си, беше негова пълна противоположност. Имаше красиво бяло лице, на което грееше усмивка, и ясни сиви очи. Носеше светлосиня рокля с висока яка, пристегната в кръста с филигранна верижка, и беше покрила буйната си черна коса с кремав воал. Смееше се весело, а гласът ѝ беше вежлив и приятен. Преди гостите да заемат местата си на масата, домакинята беше попитала кралските служители как е минало пътуването им и скромно ги беше уверила, че престоят им в имението Мисълам несъмнено ще им допадне.

Корбет се приведе и набързо огледа присъстващите на масата. Ранулф седеше от лявата страна на лейди Хауиса. Висшият служител от Канцеларията на Зеления печат веднага беше харесал господарката на имението. Корбет безмълвно се помоли Скроуп да не се обиди от откритото възхищение на Ранулф към неговата съпруга и от ухажването, което неминуемо щеше да последва. Хю улови погледа на отец Томас, усмихна му се и му кимна. Беше се запознал със свещеника по време на походите в Уелс. Отец Томас имаше сурово, набраздено от бръчки лице, а сивата му коса оредяваше. Беше скромен човек, облечен в просто кафяво расо, а топлите му очи смекчаваха мрачното му и неприветливо изражение. По време на срещата им преди вечеря Корбет беше забелязал, че свещеникът едва отпива от виното си, вгълбен в прехвърлянето на зърната на броеницата през кокалестите си пръсти. До отеча седеше човек от съвсем друго тесто — кметът Клейпоул. Той беше слаб и жилав като хрътка, с близко разположени очи и остър като игла нос. Долната му устна беше издадена напред и притежателят ѝ изглеждаше, сякаш всеки момент щеше да започне спор. Корбет почувства леко докосване по лакътя си и се обърна към усмихнатата домина Маргарет. Игуменката на манастира „Сейнт Фрайдсуайд“ беше дребничка жена с хубаво лице. На кралския пратеник му беше трудно да повярва, че тази изискана дама със снежнобяло монашеско покривало и черен воал над него е кръвна сестра на лорд Скроуп. Тя си играеше със златния пръстен с герб на ръката си, на който беше изобразено някакво животно, може би елен, и леко потропваше по масата, наслаждавайки се на музиката.

— Гладна съм — наклони се тя напред и се усмихна дяволито, — а пък капеланът ми още малко и ще изяде кокалчетата на пръстите си.

Корбет се наклони над масата и кимна на Бенедикт, който през цялото време го беше наблюдавал напрегнато, притиснал устата си с ръка. Кралският пратеник извърна поглед, за да прикрие раздражението си. Бенедикт льо Санглие беше честолюбив гасконски свещеник, който имаше препоръчителни писма от архиепископа в Бордо. По време на срещата им преди вечеря се беше опитал да ги покаже на Корбет, като не пропусна да спомене за огромното си желание да постъпи на кралска служба.

— Имам предвид — оправда се той с благочестиво изражение, — че съм опитен духовник и мога да свърша чудесна работа.

В Уестминстър, призна си Корбет печално, беше пълно с хора, които се бореха за такова място. Бенедикт льо Санглие идваше от Гаскония, която беше под властта на англичаните, и беше решен да напредне в кариерата чрез служба при английския крал. Най-накрая Ранулф беше спасил Корбет, прошепвайки му, че капеланът на игуменката с неговия ясен поглед, гладко избръснато лице и рошава, но иначе добре подстригана руса коса, е истинска овца във вълча кожа.

Корбет отпи от сладкото вино, но щом музиката спря, бързо остави чашата си. Брат Грациан рязко се изправи и носово благослови трапезата. След това тръбите от музикалния кът изсвириха дълго и остро и готвачите започнаха да носят основните блюда от риба, еленско, свинско и пъдпъдъче месо, поднесени в пикантни сосове, а слугите се засуетиха по подиума с кани разкошен кларет. Истински пир! Корбет се нахрани добре, но пи умерено, осъзнавайки, че истинската му работа ще започне едва след края на тържеството. Проведе любезен, но безинтересен разговор със Скроуп и домина Маргарет за събитията в кралския двор, политиката на Уестминстър, шотландската заплаха, времето и неотложната нужда кралят да реализира закона си за пътищата^[5]. После сервираха сладкиши и желета. Акробати и шутове изпълниха номерата си. Накрая личният трубадур на лорд Скроуп на име Шилинг даде тон, и певците и менестрелите изпълниха един стар химн на кръстоносците, на който Корбет истински се наслади.

С това вечерята завърши. По-нископоставените гости, включително Чансън, останаха по местата си, а лорд Скроуп и хората

от подиума се оттеглиха в дневната на горния етаж. Тя представляваше уютна стая с дървени греди по тавана и голяма камина, оградена с паравани, украсени със сцени от живота на крал Артур. Пред бумтящия огън бяха поставени столове и табуретки, а на масите, разположени между тях, бяха наредени чаши и кани с ейл и вино. Скроуп и лейди Хауиса заеха столовете в средата и подканиха останалите да се подредят както по време на вечерята. Отначало Корбет се изненада, че всички са поканени, но след това си даде сметка, че лорд Оливър вероятно гледа на другите си гости като на свои съюзници и поддръжници. След като слугите излязоха от стаята, плувналото в пот лице на Скроуп се изкриви във фалшива усмивка и той посочи към Корбет.

— Добре дошли, сър Хю. Разбирам, че негово величество ви е изпратил, за да се занимаете с някои проблеми тук — рече Скроуп и се заигра с пръстена на малкия пръст на лявата си ръка.

— Дойдох, за да взема „Сангуис Кристи“ — Корбет реши, че е крайно време да изоставят любезностите.

— Ще предам кръста, както обещах.

— А камата на асасина?

— И нея!

— На мен ли? — попита Корбет.

— Камата на асасина несъмнено принадлежи на краля — съгласи се Скроуп. — Но някакви разбойници я откраднали.

— Лорд Скроуп обаче им я отне — намеси се Клейпоул.

— Разбира се, не без помощта на бдителните кралски поданици в Мисълам.

— Да, да — рече успокоително Корбет. — Разбрах, че крадецът Льо Риш се е опитал да я продаде на някакъв златар.

— По-точно на мен — ухили се самодоволно Клейпоул. — Аз също съм от тази гилдия. Подмавих престъпника в Общината, където хората на лорд Оливър го чакаха, за да го арестуват.

— Камата е позлатена, нали? — попита невинно Ранулф. Двамата с Корбет бяха подготвили въпросите си по пътя към имението.

— Ами не — смути се Клейпоул.

— Защо тогава разбойникът се е опитал да я продаде на златар? — намеси се Корбет. — У него не е имало и други скъпоценности от криптата, нали?

— Разбира се, че не! — сопна се Скруп. — Какво намеквате, Корбет? Лъ Риш се опита да продаде камата като ценна вещ. Беше арестуван, осъден и обесен. Разбрах, че и други членове на бандата са опитали същото в различни краища на кралството.

— Аз също бях там — обади се брат Грациан.

— Наистина ли? — попита Ранулф.

— Да, изповядах затворника — отвърна доминиканецът.

— Значи — облегна се Корбет в стола си, — сте отвели Лъ Риш в Общината, обезоръжили сте го и сте го претърсили, а щом сте намерили камата у него, сте го арестували, така ли?

— Хвърлихме го в тъмницата в сградата на Общината — отсече Клейпоул.

— На следващия ден разбойникът беше съден пред мен и мастър Клейпоул — заяви лорд Скруп, а после посочи към Бенедикт Лъ Санглие.

— Бях свидетел и мога да кажа, че процесът протече според закона — изломоти капеланът. — Подсъдимият беше зъл човек, сър Хю! Този изменник Лъ Риш беше хванат на местопрестъплението...

— В своите земи аз раздавам правосъдие — оповести лорд Оливър. — Знаете това, сър Хю! Лъ Риш призна измяната си. Той беше злодей, когото хванахме на местопрестъплението и обявихме за престъпник в името на Короната. Преди това кралят беше изпратил писма до мен и до шерифа в Колчестър. Именно съгласно указанията в тях, хванах Лъ Риш, осъдих го и го обесих.

— Мажехте да го задържите, за да бъде разпитан отново.

Скруп махна пренебрежително с ръка.

— Лъ Риш беше дребен престъпник — каза той, — който беше избягал с камата, открадната от кралската съкровищница. Не можеше да каже нищо повече, освен да се моли за милост. Проявих снизхождение към него. Брат Грациан го изповяда, а аз му дадох вино и храна и го настаних в удобна килия — Скруп сви рамене. — После го обесих.

— Истина е — намеси се домина Маргарет с усмивка. — Мастър Бенедикт беше официален свидетел на екзекуцията.

— И? — обърна се Корбет към капелана на игуменката.

— Затворникът изглеждаше отнесен — каза Бенедикт. — Просна се в каруцата, която щеше да го отведе до бесилката. Нали така, братко

Грациан? Отче Томас, вие също бяхте там.

— Горкият нещастник — отвърна енорийският свещеник — беше с прораснала коса и брада и беше оскъдно облечен. Едва успя да се качи по стълбата към бесилката. Наложих се градският палач да му помогне.

— И когато сте го арестували, сте намерили у него само камата, открадната от Уестминстър, така ли? — продължи с въпросите Корбет.

— Сър Хю — обади се лейди Хауиса с угрижено изражение на хубавото си лице, — какво искате да кажете? Бях в Мисълам със съпруга си, когато кметът Клейпоул изпрати вестоносец да му съобщи, че Льо Риш е задържан.

— Да не би да намекувате — рече кметът, — че Льо Риш е носел и нещо друго, освен камата? Дори да е било така, ние със сигурност не сме го видели!

— Кога арестувахте и обесихте Льо Риш?

— През ноември, около празника на света Сесилия.

— Но обирът в абатството беше през април. Не попитахте ли престъпника къде е бил през последните седем месеца?

— Да, укривал се е.

Корбет кимна, сякаш беше удовлетворен от отговора, макар съвсем да не беше така. Умът му се разкъсваше от подозрения, но той реши, че засега е най-добре да изостави тази тема. Почувства, че атмосферата натежава, но пък така ставаше винаги, когато приключе с любезностите или, както казваше Ранулф, когато се обелеше външната ципа на лука. Сега щяха да разберат какво се крие в сърцевината му.

— Значи ще предадете „Сангуис Кристи“?

— Вече ви казах, че ще го направя...

— На мен, пратеника на краля?

— Сър Хю — Скроуп кръстоса крака, а усмивката на устните му контрастираше с гнева в очите му. — Аз не съм никакъв бунтовник, изменник или крадец, който си проси отсрочка. Ще изпълня обещанието си съвсем скоро. Брат Грациан ще замине за Уестминстър и ще предаде скъпоценната реликва в ръцете на краля. Той ще бъде моят пратеник.

Корбет пренебрегна неодобрителното изсъскване на Ранулф и се загледа в огъня. Припомни си разговора, който беше провел с Мейв в

дневната на имението им в Лейтън. Двамата бяха обсъждали факта, че хората не са направени само от кръв и плът, ами имат и дух, и че под видимото се крие невидимото. Така беше и сега — празните приказки и удобните лъжи маскираха дяволска измама.

— Ами Свободните братя на Светия Дух? — Корбет видя как погледът на Скроуп внезапно трепна, и усети, че влиза в капан. — Изклали сте четиринайсет души — продължи той непреклонно. — Предполагам, че не са били въоръжени, нито пък са извършили никакви престъпления. Убили сте ги, без ничие позволение, нарушили сте закона.

Корбет замълча, за да проследи ефекта от думите си, но после си даде сметка, че само е помогнал на Скроуп, който си седеше, хапейки устни, и очевидно много се забавляваше. Грациан се понадигна в стола си, настръхнал като котка. Корбет осъзна, че ще затъне още по-надълбоко в капана, ако продължи. Скроуп се беше подготвил добре за този сблъсък.

— Продължете, моля — усмихна се господарят на имението. — Какво искате от мен, сър Хю? Може би да отида в Уестминстър и да се изправа пред Върховния кралски съд, за да отговарям пред Стантън и Хенгам?

— Може да се уреди — отвърна тихо Корбет. — Още сега мога да издам заповедта, а Ранулф ще я подготви за подпечатване.

Скроуп се обърна и се провикна към вратата. В стаята мигновено връхлетя капитанът на стражата му — жилав войник с оплешивяващо теме, изпъкнали сини очи и поруменяло от виното лице.

— Робърт, донеси сандъка със стрели, който взехме от Мордерн. Онзи се поклони и бързо излезе.

— А сега ме чуйте, сър Хю — обърна се Скроуп и посочи Корбет с пръст. — Свободните братя на Светия Дух идваха от Франция и бяха едно от многото братства, които бродят по лицето на земята, проповядвайки свобода на религията. Броят им няма чет. От учението на Светата църква приемат това, което им харесва, и разпространяват сред населението собствените си вярвания. Някои от тях са безобидни, но други са много опасни. Вторите са пратеници на Дявола и представляват истинска заплаха за душата.

Корбет слушаше мълчаливо.

— Свободните братя пристигнаха тук миналата година, в началото на Великите пости. Бяха четиринайсет души и всичките носеха библейски имена. Водачите им, Адам и Ева, изглеждаха прилично, но лъжеха на поразия. Имаха златни коси и златни уста. Доста убедителни бяха. Позволих им да се установят в Мордерн, а те предложиха да се трудят и в замяна ние да им даваме храна.

— Нарисуваха чудесен стенопис в църквата ми, сър Хю. Завършиха го около празника на свети Августин. Много е красив, нали?

Думите на отец Томас бяха посрещнати с одобрителен шепот, който затихна, когато на вратата се похлопа и двама слуги внесоха в стаята един очукан сандък. Поставиха го пред лорд Скроуп, поклониха се и се оттеглиха.

Господарят на имението триумфално ритна капака на сандъка с върха на ботуша си. Корбет кимна на Ранулф, който приклепна и започна да изпразва съдържанието му. Вътре имаше два дълги лъка от лъскаво тисово дърво, два колчана дълги стрели с железен връх и сиви гъши пера в края, два брабантски^[6] арбалета, две бойни брадви, две ками и два къси и широки уелски меча със зловещи остриета и назъбени краища. Корбет вдигна единия от лъковете, който стигаше човешки бой. Целият беше от тис и имаше яка тетива. Кралският пратеник я издърпа силно назад, опитвайки се да потисне спомените си от кървавия кошмар, който тези лъкове бяха причинили в Уелс. Много мъже бяха паднали там, пронизани от стрелите на тези смъртоносни оръжия, които можеха да повалят брониран боен кон заедно с облечения му в ризница ездач. Един опитен стрелец можеше да изстреля десет такива стрели само за миг. Корбет остави лъка и разрови с крак останалите оръжия.

— Оръжията са нови — промърмори той, — а фактите сочат, че Братята са нямали никакви пари. Освен това са пристигнали в Дувър...

— Точно така — рече Скроуп подигравателно. — Носеха писма от авиньонските кардинали, запечатани преди повече от година.

Господарят на имението се обърна, щракна с пръсти и брат Грациан му подаде някаква кожена торба. Скроуп извади отвътре няколко опърпани свитъка и ги връчи на Корбет, който внимателно ги разви и разгледа. Бяха пожълтели от времето и по тях имаше отпечатъци от пръсти, но писмата все още носеха пурпурния печат на

папската курия в Авиньон. Бяха подписани от кардинал Каетани и представляваха обичайните разрешителни, които се издаваха на подобни странстващи групи, за да им осигурят безпрепятствено пътуване.

— Кралските стражи на пристанището в Дувър — измърмори Корбет — трябва да са видели писмата. После сигурно са претърсили багажа на Свободните братя и след като не са открили нито оръжия, нито контрабандни стоки, са ги пуснали да влязат в кралството — Корбет направи пауза. — А що се отнася до вярванията им — добави сухо той, — сигурен съм, че добрите отци в Авиньон не са били съвсем наясно какво мислят Свободните братя за учението на Църквата във връзка с някои деликатни въпроси. Неясно остава само — заключи той — откъде братството е намерило пари, за да си купи оръжия.

— Може би някой им е помогнал? — предположи Ранулф.

— С каква цел обаче? — замисли се Корбет, а после посочи към Скроуп. — Оръжията бяха намерени след нападението над братството, нали?

— Не, не, не — усмихна се Скроуп, клатейки глава. — Братко Грациан, кажете им какво се случи.

— В края на есента — брат Грациан се наведе напред, сякаш проповядваше на паството си от амвона — в Мисълам вече се ширеха слухове за безчинствата на Свободните братя. Хората разказваха ужасни неща за тях, твърдейки, че са развратници и измамници. Освен това братството открито проповядваше вярвания, които нашата Църква отхвърля. Въпреки това аз отидох при тях в Мордерн, за да се опитам да ги вразумя и да ги призова към въздържание. Дори имах намерение да сваля отправените към тях обвинения.

— Те откликнаха ли на призива ви? — попита Корбет.

— Не — поклати глава Грациан. — И което е още по-лошо, сър Хю — направиха ме за смях! Отношението им се беше променило и това не ми хареса. Бяха настроени враждебно. Вярно, не си послужиха с насилие, но отказаха да ми се подчинят. След като срещата ми с тях приключи, се натъкнах на един очукан от времето надгробен камък пред изоставената църква. По него забелязах следи от точене на остриета. Когато се върнах в града, съобщих това на лорд Скроуп.

— Веднага заподозрях нещо — поде господарят на имението. — Да не говорим, че хората бяха започнали да приказват за незаконен лов на елени, пъдпъдъци и фазани. Един от лесничиите ми пък беше намерил стрела, забита в ствола на едно дърво. И така, реших да проуча въпроса. Изпратих ловците си в гората, като им наредих да наблюдават братството. През по-голямата част от деня Свободните братя вършели обичайните си поразии и скитосвали из Мисълам и околните стопанства. Понякога се отбивали и в църквата на отец Томас. Като изключим слуховете, които се носеха за братството, членовете му изглеждаха напълно безобидни, но аз все пак продължих да ги следя изкъсо. Тогава един от лесничиите ми докладва, че ги е видял да се упражняват в стрелба с лъкове в гората. Според разказа му те били добри стрелци и често улучвали целта си. Това засили подозренията ми и започнах да ги наблюдавам още по-внимателно. Към края на октомври техният водач Адам напуснал групата и се отправил към крайбрежието. Посетил Оруел и често се отбивал в кръчмата „Фенерът“, където бил забелязан да разговаря насаме с Робърт Пикард — капитан на малка рибарска лодка.

Корбет вдигна поглед.

— Чувал съм това име.

— Пикард е добре известен контрабандист. Освен това превозва хора без разрешителни за влизане и излизане от кралството. Когато разбрах, че Адам е говорил с него, много се разтревожих. В земите ми се бяха настанили хора, които всяваха смут и около които се носеха отворителни слухове. Явно не бяха такива, за каквито се представяха. Бяха добре въоръжени и по всяка вероятност са се готвели да нападнат имението ми. След това сигурно са щели да се качат на някоя лодка в едно от есекските пристанища и да прекосят морето. Но с каква цел готвеха това нападение? Бяха прекарвали в Англия повече от шест месеца, като през повечето време бяха стояли в Мордерн, близо до имението. Реших, че са научили за богатството ми, а може би бяха дочули и нещо за „Сангуис Кристи“. Замислях да нападнат имението Мисълам, Корбет. Имам право да защитавам владенията си. Да не говорим, че аз отговарям за спазването на кралския закон тук. Свободните братя бяха крадци, развратници и еретици.

— Слухове — възкликна отец Томас. — Хората непрекъснато сплетничат.

— Понякога обаче слуховете са верни! — избухна Клейпоул. — Дъщеря ми Биатрис, единственото ми дете, беше хлътнала по един от тях — младеж на име Сит. Не го харесвах. Тя използваше всяка възможност, за да избяга от вкъщи и да се срещне с него. Понякога се виждаха в града, друг път в покрайнините му или дори в гората. Какво можеше да ѝ предложи той, какво можеше да иска от нея, освен да задоволи похотта си?

Корбет почувства омразата и гнева на кмета, които бяха изписани на лицето му и звучаха в гласа му. Очевидно Свободните братя му бяха нанесли непростима обида.

— Защо просто не ги обезоръжихте? — попита Ранулф. — Можете да ги изненадате, да ги задържите и да ги разпитате.

— Така и сторих — промърмори Скроуп, потривайки ъгълчето на устата си. — Направих го, мастър Ранулф! Изпратих им официално писмо по брат Грациан, в което ги призовавах да се явят в имението или в Общината.

— И какъв беше техният отговор?

— Подиграха ми се — отвърна брат Грациан. — Казаха, че ще ме пребият като куче и после ще продължат да се занимават с делата си. Заявиха, че не са длъжни да се подчиняват на разни заповеди, нито на някакъв си господар.

Корбет кимна с разбиране. Скроуп беше подготвил в своя защита аргументи, които щяха да бъдат приети както от Върховния кралски съд, така и от всеки друг съд в страната. Той беше господар на това имение и беше имал сериозни основания да смята, че вещерското сборище може да се окаже истинска заплаха за реда в кралството. Беше призовал Свободните братя да се явят пред него и да отговорят на обвиненията срещу тях, а те не само че бяха отказали, но и се бяха подиграли с пратеника му.

— Рано сутринта на празника на свети Амвросий свиках хората си и войниците от града — заяви Скроуп. — Общо сто и петдесет души. Навлязохме предпазливо в гората. С мен бяха и моите мастифи Ромул и Рем — искахме да сме сигурни, че никой няма да избяга...

— Братята не бяха ли поставили стража? — попита Корбет.

— О, да. Убихме часовият им, понеже оказа съпротива, и тревогата беше вдигната. Изпратих брат Грациан напред с кръст в ръце. Той се обърна към Свободните братя и ги помоли да се предадат.

С какво обаче му отвърнаха те? — Скроуп посочи към един от арбалетите. — Със стрела. Хората ми се впуснаха в нападение. Свободните братя оказаха съпротива, доколкото можаха, но времето не им стигна да се въоръжат както трябва. Проникнахме насила в църквата. После събитията се развиха много бързо. Убихме осмина на място, а другите шестима бяха сериозно ранени. Ева беше убита, а Адам беше улучен със стрела ето тук — Скроуп посочи отстрани на врата си. — Накарах го да си признае престъпленията, но вместо това той ме обсипа с оскърбления. Кръвта ми кипна, а и още бях настървен от битката, така че заповядах той и останалите да бъдат избесени по близките дървета. Всичко приключи, преди църковната камбана да забие за сутрешната служба.

— Какво се случи след това?

— Претърсихме селото и най-вече църквата — каза Скроуп и направи пауза, за да придаде ефект на думите си, след което вдигна ръка и щракна с пръсти. — И намерихме ето това...

[1] От Лука свето Евангелие. Гл. 4:30 — Б.р. ↑

[2] *Pierowder courts* — съдилища в панаирните и пазарни градове в Средновековна Англия, които упражнявали контрол върху търговската дейност. Името им вероятно идва от прашните ходила — *pieds poudres* (фр.) на пътуващите търговци — Б.пр. ↑

[3] Мир тебе (лат.) — Б.пр. ↑

[4] *Alma Virgo Dei* (лат.) — Всемилостива Дево Богородице. — Б.р. ↑

[5] Част от Уинчестърския указ от 1285 г., отнасяща се до разширяване на пътищата и отстраняване на растителността покрай тях с цел повишаване на безопасността им. — Б.р. ↑

[6] Брабант е историко-географска област в Западна Европа — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кой е приел съзнателно споменатото съкровище?

Писмо от Едуард I, 6 юни 1303 г.

Брат Грациан вдигна две парчета пергамент и ги подаде на Корбет. Първото съдържаше карта на имението Мисълам, на която прецизно бяха начертани всичките му земи, стени, градини, Островът на лебедите и убежището. Пергаментът беше с добро качество, а мастилото — тъмночерно. Второто парче пергамент беше по-грубо, но краткият текст се разчиташе лесно. То представляваше документ, в който се казваше, че Робърт Пикард, капитан на лодката „Мортмейн“, обещава преди Рождество Христово да превози Свободните братя на Светия Дух до някое пристанище в Ниските земи, остров Шеланд или Фландрия по техен избор, което ще уточнят, след като се качат на кораба му. Цената беше половин марка на човек, а документът беше от декември 1303 година. Корбет се усмихна. Пикард беше прочут мошеник, известен с контрабандната си дейност, когото шерифите в Източна Англия следяха отблизо, а служителите от Върховния финансов съд с удоволствие биха разпитали. Морякът беше хитър като лисица и вероятно беше чул за клането, така че щеше да се укрие за месеци наред.

— Виждате ли, Корбет? — лорд Скроуп едва прикриваше триумфа си. — Имах основания да нападна братството. Тези вещици всяваха смут в земите ми, криеха оръжия и се представяха за нещо, което не бяха. Разполагали са с карта на имението ми, а този документ доказва, че са имали намерение да избягат. Предайте това на Негово величество краля.

Корбет пренебрегна обидния тон.

— Открихте ли нещо друго?

— Не.

— А защо оставихте трупите непогребани?

— Исках те да послужат като предупреждение към всички останали и най-вече към гражданите на Мисълам — Скроуп се наклони напред. — Не забравяйте, сър Хю, че, както отбеляза кметът Клейпоул, Свободните братя имаха свои привърженици и последователи сред местните жители. Исках този проблем да се реши веднъж завинаги.

— Сигурен ли сте, че всички са мъртви и никой не се е измъкнал?

— Да — заяви Скроуп. — Претърсих всяка педя от гората с мастифите си, Ромул и Рем, но те не откриха никакви следи от бегълци. Освен това аз, брат Грациан и отец Томас огледахме трупите. Те двамата знаеха как изглеждат членовете на братството и разпознаха всеки един от тях.

— Така е — промърмори тъжно енорийският свещеник, — всички са мъртви. Бог да ги прости. Справедливостта възтържествува, милорд — каза той на Корбет, — но сега трябва някак си да погребем телата и да отслужим заупокойна литургия. Въпреки че в момента — добави той замислено — земята сигурно е скована от студа.

— Ще стигнем и дотам — намеси се Корбет. — Значи казвате — обърна се той към Скроуп, — че всички от братството са мъртви, така ли?

— Да.

— И открихте оръжията и тези два документа в църквата?

— Да.

— Нещо друго?

— Не.

— Въпреки това — продължи безмилостно Корбет — историята не е приключила дотук. В търсене на отмъщение се е появил Сагитариус и вече е убил петима...

— Седмина! — прекъсна го язвително Скроуп. — Повечето от жертвите бяха убити на усамотени пътеки или на излизане от къщите си, но последните двама — Едбурга и Уилфред, бяха покосени посред бял ден на площада.

— Значи Сагитариус е много умел с лъка — каза Корбет. — Очевидно е ловък и бърз убиец.

— Очевидно.

— И избира жертвите си случайно, така ли?

— Така изглежда — вметна лейди Хауиса. — Въпреки че всичките бяха млади, сър Хю, и бяха изпълнени с живот и любов — рече тя и се усмихна на Ранулф.

— Ако Сагитариус отмъщава за убийствата в Мордерн — рече Корбет, — може би той е бил петнайсетият член на братството.

— Не знаем да е имало такъв — Скроуп се почеса по главата. — Разпитах брат Грациан и отец Томас по този въпрос. Мастър Клейпоул също проведе свое разследване. Не е имало петнайсети член.

— Тогава може би е някой последовател на Свободните братя?

— Но кой? — попита лейди Хауиса. — Сър Хю, чухте съпруга ми. Свободните братя имаха приятели сред младежите в града, но не вярвам между тях да има опитен стрелец, способен да убива отново и отново.

— Така е — намеси се домина Маргарет. — Уилфред и Едбурга бяха убити точно пред църквата, където се бях скрила и аз. Мастър Бенедикт пазеше страничния вход. Бях отишла там, за да се срещна с лейди Хауиса. Тъкмо си говорехме, когато внезапно прозвуча този ужасяващ рог.

— Рог ли? — учуди се Ранулф.

— Чува се винаги преди Сагитариус да нападне — промърмори Скроуп. — Три изсвирвания на ловджийски рог.

— След което политат смъртоносните стрели — прошепна Бенедикт.

— Ето че е нападнал и вас — посочи Корбет към лорд Скроуп. — Снощи е убил кучетата ви. Как е успял да го направи?

Скроуп само сви рамене и Корбет реши да не настоява. Трябваше да помисли. И двамата със Скроуп знаеха, как веднъж в кралския лагер в Уелс се бяха промъкнали вражески стрелци и бяха стреляли, по когото сварят. Кралският пратеник предположи, че предишната вечер в имението се беше случило нещо подобно. Сагитариус вероятно се беше изкатерил по стените, облечен в бяло наметало. Кучетата, които са дремели край огъня, са се надигнали. Тъмните им силуети, които са

се откроявали на фона на снега и пламъците, са били лесна мишена за всеки умел стрелец.

— И така, в отговор на предишния ми въпрос — усмихна се Ранулф с половин уста, — кучетата са били убити, защото са били в Мордерн, така ли?

— Или за предупреждение — каза брат Грациан.

— Но има и нещо друго, нали, милорд? — отец Томас се наклони напред с треперещи ръце.

— Преди два дни — рече лорд Скроуп без следа от предишното си високомерие, — когато телата на Уилфред и Едбурга бяха положени в църквата, отец Томас е имал странен посетител. Гостът му не се представил като Сагитариус, ами като Нощна сянка. Един Бог знае защо се е нарекъл с това отвратително име, но се е заканил, че ако не признае публично всичките си грехове при пазарния кръст, ще последват още убийства.

— Какви грехове, лорд Скроуп? — попита язвително Ранулф.

Господарят на имението не отговори на въпроса му и дори не го погледна.

— Милорд — опита се да разсее напрежението Корбет, тъй като беше наясно със злия нрав на Скроуп, — Свободните братя идвали ли са в имението ви?

Скроуп кимна.

— Посещавали са и църквата ви, нали, отче Томас?

— Разбира се — промърмори свещеникът.

— Сигурно са ходили да просят и в „Сейнт Фрайдсуайд“?

— Така е — усмихна се домина Маргарет. — Сториха ми се безобидни, сър Хю. Е, младите мъже бяха стройни и жилави като хрътки и определено предизвикаха вълнения сред послушниците, но, доколкото аз имам впечатления от тях, смятам, че бяха сравнително безопасни, дори леко наивни. Живееха като цветя под лятното слънце. Но пък всички сме били млади и сме имали мечти. Съчувствах им. Те се шегуваха с обета ми за целомъдрие и с устава на свети Бенедикт. И все пак — усмихна се тя — Свободните братя ми изглеждаха честни. Дадох им работа в манастира — градинарство, почистване на боклука, косене на тревата, подрязване на плетовете, чистене на плевниците и нужниците. Вършеха си работата усърдно и аз им се отплащах.

— А вие, мастър Бенедикт?

Капеланът се изчерви и провлече крака по пода.

— Харесвах някои от младите дами. Бяха хубави и мили. Подкачаха ме за обета ми за безбрачие и ме питаха защо не живея бедно като Христос. Признавам си, сър Хю, че не можах да им отговоря на този въпрос. Не бяха като мен, но бяха добронамерени. Съжалявам, че са мъртви.

— Сигурен ли сте — попита Корбет, — че всички са мъртви?

— Да — намеси се домина Маргарет. — Когато чух за нападението, не исках да повярвам, че всички са били убити, и помолих брат Бенедикт да отиде в Мордерн. Макар да не знаеше имената им, той познаваше по физиономия всеки член на братството. Когато се върна, капеланът ми съобщи, че всичките са мъртви. Не съм съгласна с брат си — може би Свободните братя наистина са били заплаха за реда в кралството и са заслужавали да бъдат екзекутирани, но след като вече са мъртви, смятам, че трябва да бъдат погребани.

— Така и ще стане — изправи се Корбет. — Нося заповед от краля по този въпрос. Утре сутринта с лорд Скроуп и някои от хората му ще отидем в Мордерн и ще приберем телата. Подозирам обаче, че земята ще е скована от студа и няма да успеем да ги погребем. В такъв случай останките им ще бъдат изгорени. Отец Томас и мастър Бенедикт също са добре дошли да присъстват. Искам над телата на мъртвите да се отслужат необходимите ритуали и да се прочетат съответните молитви. Божията и кралската воля ще бъде изпълнена.

Двамата свещеници се съгласиха, а лорд Скроуп се намръщи и извърна поглед.

— И още нещо — вдигна ръка Корбет. — Лорд Скроуп, вие сте се завърнали от Ако преди около дванайсет години, а нещата, които току-що обсъдихме, са се случили през последните дванайсет месеца — Корбет направи пауза. — Позволете ми да си изясня последователността на събитията. Свободните братя са пристигнали тук около Великите пости, в началото на март 1303 година, нали така?

Всички кимнаха в знак на съгласие и Корбет продължи:

— После братството се е заселило в изоставеното село в мордернската гора. В началото местните жители са ги приемали, а вие, милорд, сте ги смятали за безобидни, макар да не сте одобрявали някои от вярванията им.

Отново всички се съгласиха.

— Нарисували са прекрасен стенопис в енорийската църква — додаде Корбет. — След това, през ноември, вие, лорд Скроуп, сте се усъмнили, че Свободните братя не са такива, за каквито се представят. Точели са оръжия, стреляли са с лъкове в гората, а водачът им е отпътувал за Оруел. Решили сте да ги нападнете и в края на Коледните пости всичките членове на братството вече са били мъртви. По Нова година пък се е появил Сагитариус и е започнал да сее мъст. Всичко това се е случило през изминалата година. Какво се е променило? От колко време сте в Англия, мастър Бенедикт?

Капеланът изду бузи.

— О, от около петнайсет месеца. Както ви казах, сър Хю, служих добре в Бордо и получих препоръчителни писма, които да представя на домина Маргарет.

— Да, да. А вие, брат Грациан?

— Изповедник съм на лорд Скроуп от около година. Той написа писмо до седалището на доминиканците в Блекфрайърс и поиска да му бъде изпратен свещеник. Настоятелите избраха мен и аз с радост дойдох тук.

Корбет тъкмо се канеше да продължи, когато нощта беше разкъсана от зова на ловджийски рог. Нито дебелите стени на имението, нито капациите на прозорците успяха да заглушат този страшен звук. Първоначално Корбет си помисли, че само така му се е счуло, но после печалният и протяжен вой се повтори.

— Къде е? — прошепна лорд Скроуп. — Трябва да е някъде наблизо.

Сякаш в стаята нахлу зъл дух. Първо настана мъртвешка тишина, след което всички се изправиха на крака и в дневната настана суматоха. Корбет се зачуди откъде ли се чува рогът. Скроуп се забърза към вратата, а от коридора се дочуха стъпките на разтичалите се слуги. Всички последваха господаря на имението навън, но Корбет направи знак на Ранулф да остане.

— Нападат ли ни? — прошепна Ранулф.

Служителят на Зеления печат се беше преоблякъл за вечерята и носеше почти същите дрехи като Корбет, но беше взел и портупея си. Понечи да го вдигне от пода, където го беше оставил, но Корбет поклати глава и той се спря. В тъмнината навън се разнесе трето изсвирване.

— Какво мислите, господарю?

— Убийство! — прошепна Корбет. — Демонът изчаква своя миг. Случва се човек да изглежда глупав като кокошка, а да е бърз като невестулка. Външният вид няма значение. Убийството се гуши като птиче в гнездото си, Ранулф, заяква и един ден внезапно излита. Именно това се случва тук. Прастари грехове избухват и изпускат отровата си.

Корбет замълча, понеже домина Маргарет и капеланът ѝ се върнаха в стаята. Игуменката затвори вратата след себе си. Кралският пратеник чу лейди Хауиса да вика на слугите да донесат още факли и фенери, докато съпругът ѝ организираше хората си, за да претърсят имението.

— Мадам.

Корбет понечи да стане, но домина Маргарет му направи знак да остане на мястото си. Игуменката седна на стола на Скруп и посочи на Бенедикт съседния.

— Сър Хю, не знам какво става — каза тя задъхано, — но съм сигурна, че в момента не ни грози опасност. Трябва да ви кажа нещо.

Тя извади едната си ръка от широкия ръкав на дрехата си и се наклони към Корбет, който долови аромата на лекия ѝ парфюм.

— Брат ми наистина е кръвожаден човек — прошепна домина Маргарет дрезгаво. — Свободните братя може да са били еретици, крадци, развратници и какво ли още не, но той нямаше право да ги убива така безмилостно, приписвайки си ролята на Божи ангел отмъстител... — тя поклати глава. — Ще бъда кратка, сър Хю. Истината е, че един човек оцеля след клането в Мордерн — един луд, който живее в гората. Той е видял всичко.

— Кой е той? — прекъсна я Ранулф.

— Някакъв умопобъркан. Сирак е и не е с всичкия си, но затова пък е много устат — прошепна домина Маргарет, като се оглеждаше боязливо към вратата. — Облича се като палячо и живее от милостинята на имението и на близките манастири. Трябва да се срещнете с него.

Корбет си спомни рошавия просяк, който беше изскочил на пътя им на влизане в Мисълам.

— И той е станал свидетел на убийствата, така ли?

— Да. Отишъл при Свободните братя рано сутринта преди нападението, за да проси храна.

— Но как е избягал? — попита Ранулф. — Нали Скроуп е водел ловджийските си кучета?

Домина Маргарет се обърна към мастър Бенедикт.

— Той е идиот — каза капеланът. — Идва в „Сейнт Фрайдсуайд“ да проси. Така разбрах какво е станало. Говори несвързано и не обича да спи в затворени пространства. Прекарва нощите си под някой храст или дърво и нарича убежищата си своите ветровити горски замъци. Бил е там, когато Свободните братя са били убити, и е видял всичко, скрит в короната на някакво дърво.

— И така се е отървал от кучетата?

— Мисля, че да — отвърна капеланът. — Не беше много обстоятелствен. Каза ми само, че разбойникът Льо Риш се е бил приютил за известно време при Свободните братя в Мордерн.

— Сигурен ли сте? — попита Корбет.

— Колкото съм сигурен, че Бог е сътворил неделята — отговори капеланът. — Така ми каза лудият. Има и нещо друго — обесиха Льо Риш в един петъчен ноемврийски ден на зазоряване и после оставиха тялото му да виси на бесилото. Разбрахме, че след няма и час трупът му е изчезнал и оттогава никой не го е виждал.

Корбет погледна към домина Маргарет, която сви рамене.

— Дали наистина е мъртъв? — попита Ранулф. — В Лондон се е случвало осъден на смърт да подкупи палача — той направи жест с пръсти. — Около врата и гърлото на жертвата се слага кожена яка, а примката се поставя по различен начин. Болезнено е, но осъденият не се задушава. Присъствахте ли на обесването на Льо Риш, сър?

— Разбира се — притвори очи Бенедикт. — Носеше дълга парцалива роба, но, да, яката му беше висока. Изглеждаше безразличен и мълчеше. Качиха го по стълбата и набързо го обесиха. Трепна няколко пъти, а после увисна тежко и продължи да се люлее. Зората тъкмо беше пукнала и небето сивееше. Беше мразовито. Студът щипеше ръцете и лицата ни, така че се обърнахме и продължихме по пътя си. Спомням си, че чух грохота от каруцата за екзекуции, която се пързалаше по леда зад нас.

— Защо ни казвате това? — попита Корбет.

— Това е истината — рече домина Маргарет, а усмивката ѝ се беше стопила. — Не мога просто да си стоя и да слушам, как брат ми плете паяжината си от лъжи и измами.

Игуменката примигна, стиснала устни, по които не беше останала и капчица кръв, и се загледа в паравана зад Корбет, все едно беше запленена от историята на Артур и Гуиневиър.

— Той става все по-безмилостен с всеки изминал ден.

— Има ли още нещо? — попита Корбет.

Домина Маргарет поклати глава.

— Ами предупрежденията? — попита Корбет. — Не повдигнах въпроса пред лорд Скроуп, но вие знаете за тях, нали? Става дума за анонимните писма със заплахи към брат ви.

— Заплахи ли? — изражението на домина Маргарет омекна. — Какви заплахи?

Тя замълча, тъй като лейди Хауиса, придружена от отец Томас, отвори вратата и влезе в стаята. Ранулф, разтревожен за състоянието на господарката на имението, отиде до нея и хвана ръката ѝ. Отец Томас седна на един стол и зарови лице в ръцете си. После потри страните си и погледна към Корбет.

— Лорд Скроуп организира претърсване на имението, но се съмнявам, че ще намери нещо.

Лейди Хауиса зае предишното си място и хвърли очарователен поглед към Ранулф.

— Сър Хю — обърна се тя към Корбет, а усмивката ѝ угасна.

Корбет се приближи към нея.

— Знаете ли, че съпругът ви е получавал заплашителни писма? — попита я той.

— Да, знам — промърмори лейди Хауиса.

Корбет седна на табуретката до стола ѝ.

— Виждали ли сте ги?

— Един-два пъти — отвърна тя, потривайки веждата си. — Съпругът ми...

Корбет вдигна поглед. Лорд Скроуп беше отворил вратата и безшумно се беше промъкнал в стаята, следван от сянката си брат Грациан.

— Съпругът ѝ — лорд Скроуп тръшна вратата — сам ще отговори на въпросите ви в собствения си дом. Не е необходимо да

разпитват останалите.

— Ами ловджийският рог? — пренебрегна Корбет избухването на господаря на имението.

— Мастър Клейпоул ще се заеме с това — Скруп застана с гръб към огъня, за да се постопли.

— Мастър Клейпоул върши толкова много полезни неща — измърмори лейди Хауиса.

— Какво искаш да кажеш? — попита съпругът ѝ. — Познавам го от години.

— Да, така е — отвърна кротко лейди Хауиса. — Били сте заедно в Ако. Той е бил твой оръженосец, нали?

Корбет долови накъде отиват въпросите ѝ.

— Какво намекваш? — приближи се към нея господарят на имението.

Корбет се изправи.

— Нищо! — каза тя уморено. — Съпруже, нима не си забелязал, че те заплашват заради „Сангуис Кристи“ и ти отправят предупреждения, за да те накарат да признаеш греховете си при пазарния кръст?

— Кажете ми, моля ви — намеси се Корбет, — кои всъщност бяхте в Ако?

— Аз, братовчед ми Гастон и някои други мъже от Мисълам. Чухме, че сарацините искат да прогонят тамплиерите и всички християни от Светите земи. С Гастон бяхме млади рицари, изпълнени с идеали. Мечтаехме за приключения, а не да преследваме уелсите из техните долини или пък да гоним шотландските бунтовници сред блатата. Приехме кръста в „Сейнт Алфидж“ и се отправихме на изток, за да се присъединим към гарнизона в Ако. Скоро след това градът беше обсаден от сарацините. Знаете историята. Крепостта падна, ние избягахме, а други не успяха. Загубихме много способни мъже, Корбет, както и много сребро и други богатства. Като видях, че Ако ще бъде завладян, хукнах към съкровищницата на тамплиерите и взех оттам каквото можах. Спасих го от ръцете на неверниците и го донесох в Англия. Така Бог възнагради мен и останалите за добре свършената работа.

— Въпреки това сега получавате заплахи от тамплиерите, а и не само от тях.

— Те...

— Може ли да видя писмата?

Скроуп се намръщи, а после щракна с пръсти. Брат Грациан бързо излезе. Корбет се загледа в пода. Останалите седяха мълчаливо, потънали в собствените си мисли. Кралският пратеник хвърли бърз поглед към Ранулф. Висшият служител от Канцеларията на Зеления печат явно се забавляваше, но той си беше такъв. Обичаше да наблюдава как Корбет действа като котка, която се промъква в миша дупка. Корбет му смигна и после се върна към разсъжденията си, заслушан в шума от горящите съчки в камината, които пукаха подобно на старите, сухи и вкоравени грехове, които сега се разпалваха в това имение.

— Сър Хю, сър Хю!

Корбет излезе от унеса си и видя, че брат Грациан се е върнал с някаква торбичка в ръце. Кралският пратеник я взе и изпразни съдържанието ѝ. Свитъците, които изпаднаха отвътре, бяха малки и тънки, а писмата много си приличаха. Веленът беше висококачествен, а буквите бяха прилежно изписани и се четяха лесно. Едното писмо беше написано с червено мастило, а другото — с черно, но нищо не подсказваше произхода им. Корбет разгледа спретнатия почерк и се опита да раздели съдържанието на две части, но посланието си оставаше все същото. Първото писмо гласеше: „Божият храм забавя, но не забравя“, а второто: „Храмът забавя, но не забравя. Бог също.“

— Как бяха доставени тези писма?

— Сър Хю — отвърна Скроуп, — тук често се отбиват какви ли не търговци, които носят провизии, както и най-различни писма и жалби от пазара, града и околните села. Колко му е да им връчиш още един свитък. Не могат да помнят кой, кога и как им е дал всяко парче пергамент.

Корбет върна свитъците.

— Каквото и да казвате, милорд, тези заплахи не са свързани с настоящите събития в Мисълам, а с нещо, което се е случило преди много години — Корбет замълча. — Сигурен ли сте, че не искате да споделите нищо с мен?

— Сър Хю — отвърна Скроуп, като седна в стола си и потри колене, — ако имам нужда да се изповядам, ще го сторя пред брат Грациан. На всички останали им е достатъчно да знаят, че аз съм

жертвата на всички тези злодеяния. Изпратих хората си да претърсят имението и да открият кой надува този рог, но съм сигурен, че няма да намерят нищо — той посочи към свитъците. — Няма да открият и кой е изпратил тези писма. И аз като вас, Корбет, съм свикнал да живея в опасност. Готов съм да посрещна всяко предизвикателство — Скроуп погледна гневно към жена си. — А ако за в бъдеще имате още някакви въпроси относно делата ми — погледът на господаря на имението се върна на Корбет, — обърнете се към мен.

Лорд Скроуп се изправи и леко плесна с ръце.

— Съжалявам, че тържеството завърши така, но аз съм жертвата, а не причината. Сър Хю, изглежда искате да кажете още нещо.

Корбет пристъпи напред и застана пред лорд Скроуп, поглеждайки го отгоре.

— Да, сър Оливър, искам да ви попитам за мастифите ви, Ромул и Рем. Те бяха убити, нали?

— Да.

— В такъв случай нека ви предупредя и аз — прошепна Корбет. — И то най-сериозно. Ако бях на ваше място, лорд Скроуп, щях много внимателно да се замисля върху обстоятелствата и да взема всички необходими мерки за безопасността си. Имайте предвид, че заплахите, които са ви отправили, още не са изпълнени. Сега обаче става късно и трябва да си лягаме.

Корбет се обърна, твърдо решен да не оставя последната дума на лорд Скроуп.

— Утре сутринта, преди литургията, двамата с мастър Ранулф ще отидем до Мордерн, ще намерим телата на Свободните братя и ще ги погребем подобаващо. Отче Томас, мастър Бенедикт, ще ви бъда благодарен, ако дойдете с нас, както и на вас, братко Грациан. Трябва да се прочете заупокойна молитва и да се спазят каноните на Светата църква — Корбет вдигна ръка. — А сега желая на всички ви лека нощ...

* * *

Мастър Хенри Клейпоул стоеше пред големия еркереен прозорец на Общината в Мисълам, който гледаше към пазарния площад, и се

взираше в заледения калдъръм. Пак беше навалял сняг. Клейпоул реши, че това е израз на Божията милост, която покрива мръсотията и безчестието на хорските дела. Кметът на Мисълам беше спал зле. Той беше предвождал групата, която беше претърсила имението, но без никакъв успех. Неколцина от хайката дори твърдяха, че ловджийският рог всъщност се е чул отвъд стените на имението. После кметът се беше върнал в господарската къща и беше заварил лорд Скроуп в ужасно настроение. Корбет беше решен днес да отиде в Мордерн и беше настоял Клейпоул и неколцина войници да го придружат. Не биваше да изпуска Корбет от очи! Пристигането на кралските служители никак не се нравеше на Клейпоул. Не му допадаше този мрачен Корбет със смугло лице, който хладно се ровеше в миналото и настоящето като сокол, дебнещ своята плячка. Не му харесваше и спътникът му, Ранулф, с прилежно сресаната му яркочервена коса, пристегнатата здраво на тила, дългите му бели пръсти, които постоянно галеха дръжката на камата му, зелените му проникателни очи и устните му, извити в лека цинична усмивка... Клейпоул и преди беше срещал хора като тях. Очевидно беше, че хората на краля напълно осъзнават властта си. И все пак Ранулф беше по-различен. Той не би се поколебал да упражни правомощията си, независимо от последствията. Дватамата с Корбет бяха дошли да се ровят в сърцата и умовете на хората в Мисълам. Клейпоул тихичко прокле лорд Скроуп. Той беше причината за всичко това. Просто не знаеше кога да сложи край, да се отдръпне и да тегли чертата.

Клейпоул се вгледа в стелещата се мъгла. Беше тъмно и дори най-ранобудните търговци все още не се бяха раздвижили, така че всичко беше спокойно. Кметът погледна към празния площад. Припомни си как преди много години той и още много мъже бяха стояли там в очакване да влязат в „Сейнт Алфидж“, да се хвърлят по лице на пода в църквата и да приемат кръста. Всичко това обаче беше останало далеч в миналото заедно с неговата невинност. Винаги се беше опитвал да забрави Ако — бушуващите огньовете, ужасяващия тътен на вражеските барабани, зелените им знамена, които плющяха на сухия вятър, писъците от битката, ужасните новини, че стените са превзети и бранителите трябва да се оттеглят. Скроуп, който им крещеше накъде да вървят. Гастон, който лежеше ранен в лечебницата. Последвалия хаос, който разби бляновете на Клейпоул. В спомените

му изникнаха онези последни дни, в които небето над Ако се освети от огнените залпове на сарацините, а ятаганите и камите на облечените в бели роби дервиши се издигаха и спускаха като сърпове на жетвари. Пред очите му бяха и отчаяните опити на Скроуп да се измъкне от надвисналия кошмар. И все пак се спасиха! Върнаха се в Англия, където ги приветстваха като воини на Христа, кръстоносци и мъже на честта, изпълнили обета си. Богатството им също доста се увеличи, помисли си Клейпоул, след като лорд Скроуп плякоса съкровищницата на тамплиерите. За известно време настъпи затишие, мир и радост. Клейпоул се установи и се ожени за дъщерята на един златар, за да се изкачи още по-нависоко в служебната йерархия. Бракът му беше щастлив, мислеше си той, съпругата му беше простодушна и палава в леглото и му роди Биатрис — дъщерята, която кметът обичаше повече от всичко на света. Бяха доволни и си живееха спокойно и охолно. Тогава обаче се появиха онези Свободни братя.

В началото Клейпоул не им обръщаше внимание, въпреки че дори той беше очарован от тях, особено от младата Ева с нейното закръглено лице, красиви очи и дълга руса коса, която се спускаше до раменете ѝ. Припомни си гузно развлеченията с нея по време на веселията за празника на черешите. Беше благоуханна неделна вечер, вечерната тъкмо беше приключила и Клейпоул изведнъж се озова насаме с Ева навътре в черешовите градини. Беше пил много кларет. Съблече корсажа ѝ и галеше напращелите ѝ, сочни гърди, а тя обсипваше лицето му с целувки и му шепнеше сладки думи, докато лежаха един до друг като любовници. Накрая Клейпоул се опита да ѝ плати, но Ева само му се изсмя подигравателно и му каза, че това, което му е дала, струва много повече от парите му. Заяви също, че с каквото аршин мери, с такъв ще му бъде отмерено. Той не знаеше какво е имала предвид, докато не чу хората да си шушукат след сутрешните литургии и на събранията в Общината. Говореха, че неговата Биатрис се е влюбила в младия Сит. Кметът започна да следи наивната си дъщеря както котка дебне мишката и за свой ужас разбра, че привечер тя се измъква от къщи с оправданието, че ще се срещне с този или с онзи. В действителност Биатрис се виждаше с любовника си в овощните градини. Понесоха се слухове. После лорд Скроуп — тази тъмна сянка, която тегнеше над живота му — го повика в

имението си, за да му покаже заплашителните писма и да му подшушне каква опасност представляват Свободните братя...

Обезпокоен, Клейпоул потърка устата си. Не смееше да се противопоставя на Скроуп — ако господарят на имението умре, без да остави наследник, Клейпоул възнамеряваше да заеме мястото му. Скроуп обаче никога не му беше казвал истината. Вместо това я беше оставил да виси във въздуха като примамка. Дали лорд Оливър е бил женен за Алис де Тъдънам? Ако е бил, Клейпоул беше негов законен наследник. Но как можеше да го докаже? Църковните регистри от времето на раждането му бяха изчезнали. Дали Скроуп имаше нещо общо с това? Или отец Томас, който твърдеше, че никога не ги е виждал? Или пък домина Маргарет, която винаги се възмущаваше от твърденията му? Защо Скроуп не казваше истината? Може би просто така му изнасяше? По този начин можеше да забърква така наречения си незаконен син в порочните си интриги и да го кара да се разправя с хора като Льо Риш. Въпреки че в стаята беше топло, Клейпоул потрепери. Това беше опасна игра. Заради алчността на Скроуп можеха да ги обвинят в държавна измяна.

— Сър?

Сепнат, Клейпоул погледна през рамо. Капитанът на градската стража го чакаше до вратата, облечен в ризница. Каза, че хората му вече са се събрали долу в двора, а конете са впрегнати и готови за път.

— Сър, трябва да тръгваме!

Клейпоул въздъхна, метна плаща върху раменете си, закопча го и намести портупея си. В Мордерн ги чакаха само мъртъвци, но все пак трябваше да бъде предпазлив. Кметът надзърна през прозореца. На площада се появи някакъв ездач и слезе от коня си. Мастър Бенедикт беше пристигнал. Наистина беше време да тръгват. Клейпоул слезе в двора на Общината, кимна на капитана на стражата и се изправи върху каменната плоча в основата на една колона.

— Тази сутрин отиваме в Мордерн. Имаме недовършена работа там — каза той. — Знаете, че хората на краля са тук. Телата на престъпниците, които убихме, трябва да бъдат подобаващо погребани или изгорени. Така или иначе, те ще изчезнат.

Думите на Клейпоул бяха посрещнати с мълчание. Докато хващаше юздите на коня си и го възсядаше, кметът забеляза мрачните погледи на войниците и чу мърморенето, което се надигна сред тях.

Задачата никак не беше допаднала на хората му. Беше предупредил Скроуп за това още в самото начало. Още тогава трябваше да погребат труповете и да забравят за тях. А сега се налагаше да се върнат хладнокръвно там, където беше пролята гореща кръв и където животът на Свободните братя беше угаснал като свещ. Клейпоул дръпна юздите и пришпори коня си. Портите на Общината се отвориха и кметът и останалите препуснаха в лек галоп. Тропотът на конските копита му върна чувството за власт. Пресякоха пазарния площад. Видяха дрипавия градски идиот да седи на обичайното си място край поилките за коне до църквата. Когато Клейпоул се приближи, просякът скочи на крака и се затича към него с протегнати ръце.

— Господин кмете, господин кмете! — извика той. — Нося ви новини!

Клейпоул спря коня си и се взря в безумеца — лицето му беше измръзнало от студа, очите му шареха лудо, а устата му беше пълна с полусдъвкана храна.

— Сагитариус се върна — провикна се глупецът. — Знам, че е тук. А сега си искам наградата.

Просякът едва затвори уста, когато тишината на пазарния площад се разкъса от пронизителния вой на ловджийски рог. Просяците, които спяха из тъмните ъгли, се разбудиха и пропълзяха по-надълбоко в сенките. Рогът изсвири още веднъж. Сред хората на Клейпоул настъпи суматоха. Войниците обръщаха конете си и с полуизвадени мечове се оглеждаха, за да разберат откъде идва опасността. Рогът прозвуча за трети път. Клейпоул слезе припряно от коня си, като се опитваше да се прикрие зад него. Чу се остър звук, все едно някой опъна струните на арфа, а после изсвистя стрела. Някой извика и подплаши коня. Клейпоул с ужас се взря в градския идиот, който се олюля, пронизан от стрелата дълбоко в гърдите. Лудият се опита да запази равновесие, размаха ръце, лицето му потрепваше, а устата му не спираше да се отваря и затваря дори когато оттам изблизна фонтан от кръв. Втора стрела проряза въздуха. Просякът изгъркори, давейки се в собствената си кръв. Кметът отмести коня си. Градският идиот явно беше единствената мишена. Клетникът падна на колене, а стрелата, която се беше забила в гърлото му, го довърши. Той се взря за последно в Клейпоул, от полуотворената му уста се лееше

кръв. След това лудият се строполи по лице на земята, а един последен спазъм го обърна по гръб.

ГЛАВА ПЕТА

Останаха там две нощи... преди да продължат въоръжени към Уестминстър.

Регистър на Върховния
финансов съд

Клейпоул даде воля на гнева и страха си и започна да крещи на хората си да се разпръснат и да претърсят наоколо. Не спря дори когато Корбет, Ранулф и останалите от имението се стекоха в галоп на площада. Кметът се взря в конниците, които язدهа начело на групата. За един кратък миг всичко му се стори като сън. Двамата кралски служители препускаха с развети плащове и нахлупени качулки, възседнали бойните си коне, обвити в мъгла от пот и горещ дъх. Сякаш в Мисълам нахлуваха ангели на смъртта. Клейпоул се отърси от гибелното си видение и се огледа наоколо. Въпреки ранния час суматохата вече беше разбудила всички домакинства в лабиринта от стаички и таванчета, които гледаха към площада. Кучетата лаеха, капациите на прозорците се вдигаха, по прозорците се появяваха запалени свещи и фенери, а вратите се отваряха със скърцане. Отец Томас излезе припряно от църквата с епитрахил на врата и забърза през площада, хлъзгайки се по леда. Погледна тъжно към Клейпоул и свитата на Корбет, а след това коленичи до падналия мъж. Глупецът още не беше издъхнал и краката му потрепваха, а стъпалата му, обути в жалки стари ботуши, шаваха по калдъръма.

— Господи, помилуй — прошепна отец Томас. Свещеникът се просна в кишата, за да прошепне последно опрощение в ухото на умирация, а после отвори една малка дарохранителница и напъха парче нафора между устните на глупеца. След това бързо помаза веждите, очите, устните, ръцете и краката му.

Яхнал коня си и загърнат в плаща си, Корбет се прекръсти и тихо произнесе една заупокойна молитва. Ранулф последва примера му, докато се въртеше в седлото си и оглеждаше площада. Хората на Клейпоул вече се връщаха и Ранулф си даде сметка, че нищо не са открили. Убийствата не бяха нещо ново за синовете на Каин. В Лондон всеки ден ставаха подобни неща. Често се случваше някой опитен стрелец с душа, разядена от стара обида или вражда, намразил живота и жадуващ смъртта, да раздаде бързо правосъдие. Убиецът нанасяше своя удар, скрит в някоя църковна кула или камбанария, в някоя тъмна и смрадлива уличка или зад прозореца на някоя празна кръчма. Корбет привлече вниманието на Ранулф и му направи знак с ръка да остане на мястото си.

— Отиде си — рече отец Томас и се изправи на крака, а очите му се напълниха със сълзи. — Защо някой би искал да убие горкия идиот?

— Две стрели — рече Корбет, навеждайки се над трупа. — Това не се е случвало досега, нали?

Кралският пратеник се огледа наоколо, но никой не му отговори.

— Една в гърдите и една в гърлото. Убиецът е искал да бъде сигурен, че ще убие глупака.

— Всичко стана така бързо! — мастър Бенедикт си проби път през навалищата. — Мастър Клейпоул — обърна се капеланът към кмета, — чаках ви тук. Кълна се, че площадът беше пуст. Не видях никого. После вие слязохте, препуснахте към глупака и тогава се чу изсвирването на рога...

Той млъкна и подаде юздите на дребния си кон на един от зяпачите. После се приближи до коня на Корбет и сграбчи поводите му.

— Така беше, сър Хю — боязливо го погледна капеланът. — Чу се изсвирване на рог, а после просвистяха стрелите. Нали така, господин кмете?

Клейпоул си пое дълбоко дъх. Налегнаха го стари спомени, а пред очите му се завъртяха образи от ужасни кошмари. Беше истински уплашен, но трябваше да го прикрие.

— Лорд Скроуп не е ли с вас? — попита той.

— Очевидно не — сопна му се Ранулф.

— Тогава трябва да отидем...

Клейпоул замълча, понеже видя в далечината да се задава брат Грациан. Доминиканецът, чието черно-бяло расо се развяваше около

него, едва се крепеше върху гърба на дребното си конче, което прекоси в тръс калдъръма. Капеланът на лорд Скроуп тромаво премина през тълпата, а после спря и погледна към трупа.

— Господи, помилуй — подхвана той. — Дано Бог се смили над всички нас.

— Ако заслужаваме милост — добави отец Томас. — Вижте...

Свещеникът припряно повика неколцина от енориашите си и им нареди да пренесат тялото в дома на покойника в края на църковното гробище. После избърса ръце в расото си, промърморвайки, че след малко ще се присъедини към тях, и забързано се отдалечи.

Корбет реши да не чака. Обърна коня си и прекоси пазарния площад. Мина покрай заледените канавки из страничните улички и се озова на пътя, който пресичаше скованите от студ поля и водеше към изоставеното село в тъмната гора. Клейпоул беше препуснал заедно с него, но Корбет не му обръщаше внимание. Кралският служител нямаше представа какво става, затова просто щеше да слуша и да наблюдава. Трябваше да събере мислите си, да разгледа фактите и да ги анализира. Нужна му беше тишина. Опита се да извика в съзнанието си сияещата Мейв в поръбената ѝ с кожа нощна дреха, разкошната ѝ коса, която падаше около красивото ѝ лице, и палавите ѝ очи. Пое си дълбоко дъх и погледна през рамо. Отзад яздеха отец Томас, мастър Бенедикт, Ранулф и Чансън, хората на кмета и войниците от градската стража. На фона на покритите със сняг поля тъмното множество приличаше на черен облак. Изведнъж пред конниците изникна редицата дървета, която бележеше началото на гората. Небето беше изпълнено със стоманеносиви облаци, които сякаш притискаха земята, осеяна тук-там с живи плетове и високи насипи, очертаващи границите на нивите. Ято птици се нахвърли върху някакъв бухал, който беше проявил неблагоприятното да излезе посред бял ден. През полето пробяга лисица.

Тишината беше потискаща въпреки шушукането между мъжете в групата. Отец Томас припяваше зауспойна молитва. Чансън се подиграваше на Ранулф заради страха му от пустите и неприветливи поля и му шепнеше истории за Драк, някакво отвратително чудовище, което се спотайвало в гората и излизало на лов точно в такива навъсени дни като днешния. Корбет мрачно се усмихна. Спомни си за походите в Шотландия и из уелските долини, където тягостното

мълчание не вещаеше нищо добро. После кралският пратеник си пое дълбоко дъх и, за всеобща изненада, запя тъжно войнишка песен, в която се разказваше за една красавица, затворена в някаква кула. Всички знаеха думите, а и мелодията беше лесна, така че не след дълго към песента се присъединиха и други гласове. Маршът отекна сред пустошта, сгръвайки конниците и разсейвайки страховете им за бъдещето и спомените им за предсмъртната агония на градския идиот. Щом песента заглъхна, Корбет спря коня си и се обърна към Клейпоул, който го гледаше с любопитство.

— Няма нищо по-хубаво от една песен, мастър Клейпоул. А сега ми кажете как се стига до селото.

Клейпоул посочи към пътеката, която лъкатушеше между дърветата.

— Има само един път, сър Хю.

— Защо хората са изоставили Мордерн? — попита Корбет.

Клейпоул свали яката на наметалото си, нетърпелив да впечатли кралския служител.

— Преди около деветдесет години, по време на гражданската война между дядото на краля и феодалите, селото било напълно разрушено. Много хора били убити край старата църква и това спечелило на селото славата на прокълнато място. Някои дори твърдят, че предците на лорд Скроуп поръсили земята със сол, за да прогонят и оцелелите.

— А вие какво мислите? — попита Корбет.

— Аз мисля, че селото просто е твърде навътре в гората. Жителите му не са разполагали със средства, с които да секат дърветата и да обработват земята. Използвали са войната като предлог, за да се преселят на друго място.

— И лорд Скроуп позволи на Свободните братя да се установят там, така ли?

— Защо не? — рече Клейпоул. — И преди се е случвало там да се заселят странстващи занаятчии или търговци. Идвали са и разни скитници и дори престъпници. Не можем да ги спрем. Лорд Скроуп им позволява да се подслонят в селото и да ловят зайци, за да се прехранват. Не ги закача, стига да не браконьерстват и да не ловят елени. През лятото е различно — децата ходят в гората да си играят.

Когато бях момче, аз също си играех там, отивахме с лорд Скроуп, сестра му Маргарет и братовчед им Гастон.

— А какво се случи с този техен братовчед? — попита Корбет.

— Раниха го в Ако — отвърна Клейпоул — и го приеха в лечебницата. Сър Хю, ако прочетете докладите от Ако или сте запознат с историята около падането на тази крепост, ще разберете, че там всеки гледаше само себе си. Гастон умря и ние не можехме да направим нищо за него.

— Откъде знаете, че е умрял? — попита Корбет.

— Когато двамата с лорд Скроуп си наумихме да избягаме, той беше твърдо решен да вземе с нас и братовчед си. Когато влязъл в лечебницата обаче, господарят заварил Гастон мъртъв.

— А съкровището на тамплиерите?

— Защо да не го вземем, сър Хю? Бихме се храбро, но неверниците вече нахлуваха в града. Защо да им оставяме съкровището, като можехме да го вземем ние? И така, заграбихме каквото можахме и избягахме.

— Ами градският идиот? — попита Корбет. — Какво ви каза, преди да умре?

— Обичайните глупости. Каза, че Сагитариус се е завърнал, и нещо за някаква си награда. Пълни безсмислици.

Корбет се замисли над онова, което беше видял и чул на площада.

— Съмнявам се — промърмори той, — определено се съмнявам!

После кралският пратеник и кметът навлязоха сред дърветата и разговорът им замря. Там ги очакваше един различен свят. По земята черните дървета бяха свързани с верига от покрити със сняг гъсталаци, а на фона на небето се преплитаха голите им клони. Мястото беше самотно и потайно, и се огласяше единствено от някое и друго про шумоляване сред шубраците, призрачен плясък на птичи криле, внезапен зов на животно или изпукване на изгнил клон. Ръцете на Корбет се плъзнаха под наметалото му. Сега разбираше защо Ранулф се страхува от подобни места. В градовете злодеите се спотайваха из тесните канавки и тъмните ъгли, но тук беше различно. В гората всеки можеше да се скрие зад дърветата и да изстреля по пътника стрела, да го замери с кама или брадва или да повали коня му с примка или желязна топка. Един Бог знае какво зло се беше притаило в това

преддверие на Ада. Дори Сагитариус можеше да се е укрil в гората. За да успокои страховете си, Корбет се замисли за Мейв. Усмихна се, припомняйки си редовете от романа, който му беше прочела на Коледа:

*Красавица неземна ако зърне някой мъж,
Останалите сливат се пред погледа му изведнъж.*

— Какво представлява това село Мордерн? — обади се Ранулф иззад Корбет.

— Пустош, обитавана от духове — отвърна Клейпоул. — Както казах и на сър Хю...

Кметът замълча, понеже групата излезе от гората и се озова на една широка поляна, осеяна с дървета и храсти, покрити със сняг и лед. Корбет спря коня си и се загледа през поляната към изоставените постройки в другия ѝ край. Покривите им бяха хлътнали, плетовете — разнебитени, а мазилката — олющена. Тук-там се забелязваше и по някоя каменна къща. Зад порутената и обрасла в бурени стена на гробището се издигаше разрушената църква, опасана от надгробните камъни на отдавна забравени мъртъвци. Корбет разгледа параклиса. Явно беше построен още преди идването на норманите. Нефът приличаше на прост хамбар, покритите входове бяха издадени напред, а кулата беше ниска и квадратна. Настланият с плочи покрив на някогашната внушителна постройка сега беше пропаднал, прозорците зееха празни като черни дупки и всички врати липсваха.

— Някои го наричат Параклиса на прокълнатите — прошепна Клейпоул.

Корбет го погледна.

— Не знам защо — заекна кметът.

Корбет само кимна, доловил нарастващата тревога на мъжете зад него.

— Вижете, господарю! — Ранулф посочи към труповете с облечената си в черна ръкавица ръка.

Корбет напрегна очи и тайно си помисли, как му се ще зрението му да беше по-добро. Зад него се надигна ропот — явно останалите също бяха видели ужасяващия резултат от кървавото дело на Скроуп.

Корбет се зачуди колко ли от хората, които го придружаваха днес, бяха участвали в отвратителното нападение над братството.

— Сър Хю! — Ранулф посочи към нещо друго.

Корбет присви очи, потърси с поглед онова, което му показваше Ранулф, и едва сподави ахването си. Снегът беше покрил кървищата, но зловещите купчини около църквата все още се забелязваха. Всяка една от тях представляваше вкочанен труп, покрит със сняг. Единственото, по което се познаваше, че това са човешки останки, бяха мяркащите се тук-там парчета плат или някой и друг обут в ботуш крак, застинал в предсмъртна агония. Корбет се взря в посоката, в която му сочеше Ранулф, и погледът му попадна върху дъбовете вляво от църковната кула. Клоните им бяха огънати, сякаш бяха отрупани със сняг. Всъщност дърветата бяха приведени под тежестта на обесените, които висяха по тях с килнати глави, извити вратове, вързани на гърба ръце и люлеещи се крака. Отец Томас и мастър Бенедикт запяха „Де Профундис“. Един младеж от свитата тихо зариде, а другите започнаха да ругаят.

— Бяхте ли тук по време на екзекуцията, мастър Клейпоул?

— Известно ви е, че съм бил.

— Тогава знаете какво трябва да се направи.

Корбет пришпори коня си и се приближи до един от трупове на клоните. За щастие, гниещото му лице беше покрито с маска от заледен сняг. Разложението и лешоядите му бяха отнели всяко достойнство. Кралският пратеник слезе от коня си и остави на Чансън да го спъне, а после се запъти към входа на църквата. Наблизо беше проснат труп на жена, облечена в дълга червена рокля. Корбет забеляза надгробния камък, за който му беше споменал брат Грациан. Повърхността му очевидно беше използвана за точене на остриета. Кралският пратеник се наведе над тялото. Жената лежеше с лице към земята, някога русата ѝ коса беше сплъстена от мръсотия, а част от протегнатата ѝ ръка беше оглозгана до кокал. Въпреки вледеняващия студ Корбет усети вонята на разложение. Преглътна тежко, прекръсти се и се изправи.

— Свалете всички трулове! — изкрещя кралският пратеник. — Вие, сър — махна той на Робърт де Скот, капитана на свитата на Скроуп, — организирайте хората си! Съберете сухи подпалки и стъкнете погребална клада. Разчиствали сте бойно поле, нали?

Капитанът на стражата кимна със свирепо изражение.

— Да — отвърна той и отпи голяма глътка вино от меха, вързан за седлото му.

Ранулф пришпори коня си към него и опря върха на камата си в гърлото му. Онзи почти се задави.

— Сър Хю е кралски пратеник! — гласът на Ранулф беше пресипнал от гняв. — Не се наливай с вино, докато той ти говори.

Служителят на Зеления печат се наклони напред и изби меха от ръката на мъжа.

— Никакво пиене и никакво ядене! — изправи се Ранулф в стремената. — Дори няма да дишате, докато господарят ми Корбет не ви каже!

Капитанът отметна плаща си, а ръката му посегна към меча.

— Хайде де! — подкани го Ранулф. — Извади го! Не забравяй обаче, че аз не съм ти някакъв беззащитен глупак, който ще се скрие в изоставената църква.

Ръката на Робърт де Скот се отпусна.

— Колко от вас участваха в нападението? — провикна се Ранулф. Повечето членове на свитата вдигнаха ръце.

— Така значи! Е, сега ще ожънете каквото сте посели. Започвайте да събирате телата на мъртъвците, които сами сте убили!

Ранулф обърна гръб на Робърт де Скот и се присъедини към Корбет в тесния покрит вход на църквата.

— Много е наперен — прошепна той. — Бога ми, сър Хю, какво си е мислил Скроуп? Да нападне Свободните братя, да ги убие и после да остави мъртвите.

— Така си е — прекъсна го Корбет и сложи ръка на рамото му. — Хубаво, добри и верни рабе^[1] — закачи го той, цитирайки Светото писание.

— Сър Хю?

— Имаш право, Ранулф. Защо Скроуп ги е оставил тук? Разбирам, че първоначално се е разгорещил, но после? Една от най-големите прояви на милосърдие е да погребеш мъртвите. Дори кралят го прави — добави той сухо и поведе спътника си към вътрешността на църквата. — Колкото и да ги заплашваме обаче, няма да изтръгнем истината от тях — рече той, посочвайки с глава наоколо. — Скроуп е дошъл тук, за да накаже братството. Освен това е търсел нещо, но не го

е намерил. Предполагам, че тъкмо затова е оставил трупите непогребани — да разгонват любопитните — Корбет се огледа и тихо подсвирна. — Дали са й подходящо име — промърмори той. — Параклисът на прокълнатите!

По стените на разрушената църква бяха плъзнали лишеи, а подът, който беше отрупан с изпражнения на лисици, прилепи и други обитатели на гората, тънеше в мръсотия и безпорядък. Въздухът беше зловонен.

Отвън долитаха крясъците на Робърт де Скот и Клейпоул, които даваха нареждания на войниците. Тримата свещеници пееха заупокойни псалми. Корбет замълча и се заслуша в печалните думи:

*Тъй че Ти си прав в Твоята присъда
и чист в Твоя съд.
Ето, в беззаконие съм заченат,
и в грях ме роди майка ми.^[2]*

— Така е — прошепна той. — Грехът се е настанил в Параклиса на прокълнатите, Ранулф. Духовете се събират и търсят отмъщение. Кръвта, пролята без време, изисква Божието възмездие!

Мрачната и изпълнена със сенки църква беше празна и приличаше на оголен скелет от плесенявали камъни. Светлината, която се процеждаше през стреловидните прозорци, не можеше да разсее призрачната атмосфера. Корбет тръгна бавно през нефа и се спря на мястото, където вероятно беше стояла олтарната преграда.

— Нищо! — посочи той наоколо. — Абсолютно нищо, Ранулф! Но Свободните братя трябва да са имали някакви вещи.

— Сигурно онези мародери отвън са ги разграбили — измърмори Ранулф. — За какво става дума, господарю? Какво търсите?

— Не знам — рече Корбет, като влезе в сумрачния олтар и вдигна поглед към празното еркерно прозорче. — Наистина не знам.

Кралският пратеник пристъпи в ризницата^[3]. Тя представляваше дълго и тясно помещение с измазани и сравнително чисти стени. Корбет разрови боклуците по пода с върха на ботуша си и продължи нататък.

— Господарю?

— Предполагам, че тук са се хранели.

Корбет приклепна и разчисти мръсотията с ръка.

— Виж, Ранулф, тук са се отпечатали краката на масата, а ето там — тези на пейката. Сигурен съм, че хората на Скроуп са задигнали всичко.

Той се изправи и се приближи до вратата в другия край на църквата. Вдигна резето и я отвори. Ранулф успя да зърне хората на Скроуп, които тъкмо измъкваха някакъв труп от една яма, близо до разрушената стена на гробището. После Корбет затвори вратата.

— Поправили са тази врата, за да се затваря по-добре. Събирали са се тук и са разговаряли. Чудя се за какво обаче.

— Сър Хю!

Корбет се запъти към Ранулф, който се взираше в стената и му сочеше черните букви, издълбани в нея. Кралският пратеник отвори вратата, за да влезе повече светлина. Някой се беше опитал да скрие надписа и той едва се четеше, но най-накрая Корбет успя да различи следния стих:

*Богатият ще стане още по-богат,
там, дето Бог целуна Мария в Галилея.*

Под думите имаше някакви рисунки, но повечето от тях бяха изчоплени с нож. Все пак Корбет различи кула, обсадни оръдия и един мъж на легло.

— Чудя се — прошепна той — дали са ги нарисували Свободните братя, или някой друг? Със сигурност са скорошни, а не древни.

Кралският пратеник се върна при олтара и се загледа в покритата с мръсотия каменна настилка. Отвън долитаха виковете на мъжете, които събираха мъртвите тела. Корбет продължи огледа си и призова Ранулф да се присъедини към него.

— Какво търсим, господарю?

— Ще разберем, когато го открием — промърмори Корбет.

Отец Томас влезе в църквата и им съобщи, че труповете са събрани, а погребалната влада се подготвя. Корбет излезе навън.

Четиринайсетте трупа бяха проснати на пътеката към гробището. Вонята на гниеца плът беше принудила хората на Скроуп да покрият лицата си с маски. Корбет се придвижи между труповете. Разложението и горските животни бяха свършили своята работа — лицата бяха неузнаваеми, а съсухрената плът беше изкълвана и оглозгана. Корбет се прекръсти и прошепна една молитва.

— А бяха красиви, сър Хю — отец Томас застана до него. — Приличаха на ангели и бяха пълни с живот. Проклет да е лорд Скроуп! Господ ги беше надарил с всякакви дарби — пееха прекрасно и танцуваха като пеперуди.

— Сигурен ли сте, че всички са тук?

— О, да — свещеникът посочи към две от телата. — Това са Адам и Ева. Бяха водачи на братството и талантливи художници.

Корбет си припомни надписа от стената на ризницата.

— Отче, това говори ли ви нещо: „Богатият ще стане още по-богат, там, дето Бог целуна Мария в Галилея“?

— Не — поклати глава свещеникът. — Откъде е?

— Видях го изписано на стената в ризницата, а вие казахте, че са били художници...

— Трябва да дойдете в „Сейнт Алфидж“ и да видите стенописа им. Но трябва да побързате, защото лорд Оливър обеща да обнови църквата и манастира „Сейнт Фрайдсуайд“. Вероятно като изкупление за всичко, което се случи. Но хайде да вървим, сър Хю, останалите ни чакат.

— Нека чакат! — Корбет се обърна. — Мастър Клейпоул, Робърт де Скот...

Кметът и капитанът на стражата излязоха пред групата мъже. Капитанът вече не беше толкова наперен. Корбет им направи знак да го последват и те тръгнаха след него, смъквайки маските си.

— Участвахте ли в нападението на това място?

— Знаете отговора на този въпрос.

— Кажете ми какво се случи после.

— Претърсихме църквата и къщите — отговори Клейпоул.

— Вие ли взехте вещите на Свободните братя?

— Да.

— Но те принадлежат на краля!

— Сър Хю, тук нямаше почти нищо — отвърна Клейпоул.

— Лорд Скроуп ще трябва да даде обяснение за това.

Корбет се взря във враждебните лица на двамата мъже. Суровите им очи издаваха, че носят корави души и сърца и не биха проявили милост към никой враг.

— Сър Хю — приближи се мастър Бенедикт, след когото натъжено се влачеше брат Грациан, — хората умират от студ.

— Аз също — додаде мастър Бенедикт.

Корбет погледна хрисимото лице на капелана. Свещеникът беше преbledнял и видимо не се чувстваше добре. Кралският служител забеляза следи от повръщано по расото му.

— С мастър Бенедикт ще се помолим и след това мислим да си тръгваме — промърмори брат Грациан. — Сър Хю, това място е мрачно и пълно с духове. Гладен съм и умирам от студ. Усещам призраците наоколо. Разбрах, че отец Томас е донесъл светена вода и благовонно масло.

— А аз нося мир — обади се Клейпоул. — Сър Хю, под снега намерихме сухи подпалки. Взели сме и наръч сухи дърва.

Корбет кимна. Нареди на мъжете да побързат с кладата и да положат телата отгоре ѝ. Погледна към небето — денят преваляше. После двамата с Ранулф се върнаха в Параклиса на прокълнатите и продължиха търсенето си. Въпреки че Ранулф беше наблизко, кралският пратеник усети, че в душата му се надига тревога. Светлината беше оскъдна и църквата беше изпълнена с трепкащи сенки. Във въздуха витаеше чувството за зла прокоба и спотаена опасност. Зловещата атмосфера се подсилваше от остатъците от картини по стените, на които бяха изобразени ужасите на Ада, и от олющените лица на озъбените маймуноподобни същества, гротескните фигури и чудатите зверове, издялани върху колоните и плочите в основата им.

— Сър Хю — Ранулф беше застанал под един от тесните прозорци и подритваше една от плочите на пода с ботуша си, — тук има желязна халка.

Корбет бързо се приближи. Халката беше забита в края на плочата. Беше ръждясала, но все още здрава. Кралският пратеник я дръпна и камъкът поддаде. Двамата с Ранулф изтеглиха плочата и я преместиха върху съседния камък, задавяйки се от вдигналия се облак спарен въздух. Корбет приближи фенера и видя стръмните и тесни стъпала, които водеха надолу.

— Ранулф, навън има още фенери. Вземи един, запали го и се върни.

След малко Ранулф се появи на прага с горящ фенер в ръка и извика на зяпачите, които вече се тълпяха на входа, да си гледат своята работа. После Корбет го поведе надолу по стълбите. На последното стъпало кралският пратеник вдигна фенера и тихо подсвирна.

— Крипта — промърмори той. — Виж, Ранулф!

Кралският пратеник посочи към обилно насмолените факли, закрепени на стената. Ранулф се завтече и запали няколко от тях. Пламъците лумнаха и осветиха дълго и мрачно помещение с необичайно иззидани тухлени стени. Тук-там имаше останки от разнебитени колони, които някога бяха подпирали тавана. По глинения под се забелязваше някоя и друга изтъркана плоча със сложна украса. Корбет приклепна, за да ги разгледа. От погледа му не убягнаха и первазите от двете страни на стаята. Запалиха още факли и стана още по-светло. Тогава Ранулф нададе вик и Корбет вдигна поглед. До стената в отсрещния ъгъл на стаята се издигаше купчина раздробени скелети. Корбет забърза натам, за да огледа зловещата планина от натрошени тъмнокафяви кости — противна гледка на мъждивата светлина. Вонята беше непоносима. Кралският пратеник извади меча си и разрови с него останките — ребра, кости от крайници и черепи, които приличаха на чаши.

— Бог да ги прости. Мъртви са от доста време — промърмори той.

— Ами вонята? — попита Ранулф.

Корбет прокара върха на меча си през праха по пода.

— Тук е имало някакви билки, които са изгнили. Розмарин, изсушен зюмбюл, листа и пъпки от кипарис. Това е стара костница, Ранулф, зловещо място. Единственото, което му липсва, за да заприлича на вещерска бърлога — той погледна през рамо, — са кръсъците на бухал и казанът с бълбукаща мандрагора — кралският пратеник прибра меча си в ножницата. — Истината е, че земята тук е твърде корава, за да бъде обработвана — затова селището е западнало. По същата причина се е налагало жителите на Мордерн да опразват гробището от време на време, за да отворят място за новите мъртъвци. После са донасяли тук костите на отдавна загубените си близки.

Подозирам, че църквата горе е била построена върху останки от времето на римляните.

Корбет обиколи стаята, спря се до перваза на пода и го заразглежда на светлината от факлите.

— Храна и вино? — рече той, вдигайки от пода един кокал и втвърдено парче хляб. — Защо някой би ял или пил в тази ужасна обстановка?

— Може някой да се е криел тук.

— Джон льо Риш — отвърна Корбет. — А може да е станал и още по-богат^[4]. Чудя се дали онзи стих се отнася за него. Дали Свободните братя са го укривали тук? Това пък ни отвежда до един още по-неотложен проблем — Корбет се изправи на крака. — Кажете ми, Ранулф, как щеше да постъпиш, ако беше член на онази уестминстърска банда и ти се беше наложило да бягаш с кралското съкровище през пущинаците на Есекс? Щеше да бъдеш много предпазлив, прав ли съм?

— Разбира се.

— И през ум нямаше да ти мине да го разгласяваш, нали? Въпреки това Льо Риш, който е бил достатъчно ловък, за да проникне в кралската съкровищница, и достатъчно хитър, за да избяга от кралските преследвачи, намира убежище в Есекс и изведнъж се раздрънква. Появява се пред Общината в Мисълам и се опитва да продаде безценната кама на краля. На всичкото отгоре оръжието не е английско, ами сарацинско, тоест със сигурност би предизвикало подозрения. Мастър Клейпоул и лорд Скроуп не ни казват истината. Това обаче ще трябва да почака. Подозирам, че Льо Риш се е укривал в тази крипта, а Свободните братя са го снабдявали с храна. Вероятно тук са държали и оръжията си — далеч от любопитни очи. Сгрешили са... Всъщност не са — поклати глава той, — не и в този случай.

— Какво искате да кажете, господарю?

— Историята на Скроуп — че някакъв лесничей, който бродел из гората, случайно се натъкнал на Свободните братя и ги е видял да се упражняват в стрелба — не звучи правдоподобно. Не е логично хора, които замислят тайно нападение, да изпробват оръжията си в гората пред погледа на лесничите, горските пазачи, просяците, странстващите занаятчии и търговци — Корбет посочи към купчината човешки останки в дъното на помещението. — Тези кости неслучайно

са поставени там — кралският пратеник се върна до купа и разбута костите, зад които се показва голяма греда, вградена в стената. — Донеси фенера, Ранулф!

Придружителят му изпълни молбата му.

— Виж — посочи Корбет към многобройните пресни вдлъбнатини в дървото.

— Следи от стрели — прошепна Ранулф. — Използвали са гредата за мишена.

— Възможно е.

— Сър Хю — посочи Ранулф към далечния край на криптата, — явно Свободните братя са се упражнявали в стрелба. Щом са се справяли в тази тъмница, едва ли на дневна светлина е имало цел, която да ги затрудни.

— Така — заяви Корбет. — А щом са се упражнявали тук, защо им е било да ходят в гората и да рискуват да бъдат забелязани? Лъжите май станаха много, а, Ранулф? Ще се наложи да започнем отначало. Разпитай обстойно Скроуп и Клейпоул и им покажи, че не сме такива глупаци, за каквито ни мислят... — изведнъж Корбет млъкна. — Чу ли това, Ранулф? — той сложи пръст на устните си.

Звукът се чу отново — протяжният и смразяващ вой на ловджийски рог.

— Може да е мастър Клейпоул или Робърт де Скот — припряно рече Ранулф. — Сигурно свикват хората си.

— Съмнявам се! — заяви Корбет.

Двамата забързано изкачиха стълбите към църквата и излязоха навън. Докато тичаха, рогът изсвири още веднъж. Корбет се огледа наоколо. Погребалната клада беше почти готова и телата бяха положени върху подпалките, шумата и сухите дърва. Един от войниците вече ги поливаше с масло, а останалите бяха хукнали към оръжията си. Иззад църквата се показва Клейпоул и се приближи към тях. Пребледнялото му лице лъщеше от пот.

— Сър Хю, Сагитариус е тук.

— Кой го нарече Сагитариус? — попита Корбет.

— Така му казваме ние.

— Но той самият не се нарича така, нали? — Корбет зърна отец Томас да излиза измежду дърветата с наръч подпалки в ръце. — Това

не е името, което убиецът е казал на отец Томас, когато го е посетил в църквата му.

— Сър Хю, какво значение има?

— Да, да, прав сте — извади меча си Корбет и пристъпи напред. — Ранулф, за Бога, кажи на онези мъже да проявят малко разум. Ако Сагитариус е тук, по-добре да се скрият в църквата.

Двамата кралски служители се приближиха към войниците и ги призоваха да потърсят убежище. Корбет се опита да отпъди мисълта за кошмарния убиец с опънат лък и заредена стрела, който сигурно се промъкваше между дърветата в търсене на поредната си жертва. За известно време настъпи суматоха. Кралският пратеник тръгна с неколцина мъже към гората, а останалите се оттеглиха в църквата.

— Нищо! — провикна се Робърт де Скот. — Не виждам абсолютно нищо.

Корбет избра десетима войници и ги поведе на опасна разходка между дърветата. Групата се разпръсна и претърси разстоянието, което можеше да измине една стрела. Войниците с мъка си проправяха път сред отрупаната със сняг растителност в това мразовито чистилице, потънало във вледеняваща тишина. Накрая кралският пратеник изведе мъжете от гората и нареди кладата да бъде запалена. Изляха огромно количество масло върху клоните, шумата и скритите между тях тела. Отец Томас прошепна заупокойна молитва още веднъж и поръси мъртвите със светена вода. Каза „Отче наш“ и три молитви към Богородица, а после факлите полетяха към кладата. Пламъците лумнаха, над дърветата се извисиха стълбове черен пушек и всички отстъпиха назад.

— Ще видят дима чак в Мисълам — каза мастър Клейпоул.

— Значи ще разберат какво става — отвърна Корбет — и ще узнаят, че Божията и кралската справедливост е възтържествувала.

[1] От Матейя свето Евангелие, Гл. 25–21. — Б.р. ↑

[2] Псалтир, Пс. 50:6–7. — Б.р. ↑

[3] Помещение в църква за съхранение на свещените одежди и съдове. — Б.пр. ↑

[4] Le Riche (фр.) — Богатия. — Б.р. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Настояваме за бързи мерки срещу това безчинство.

Писмо от Едуард I, 6 юни 1303 г.

Лейди Хауиса стоеше зад стените на обширната билкова градина в имението и се занимаваше с растенията си. Въпреки снега, сивото небе и ледения въздух господарката на имението обичаше да идва тук, за да остава насаме със себе си. Вече беше приключила с домакинските си задължения. Беше посетила кухнята и беше огледала издяланите от буково дърво подноси, оловните кани, роговите винени чаши, ножовете на готвачите, пещите и огнищата. Искаше да се увери, че всичко е чисто и подредено, включително и големият казан и духалото, с което поддържаха огъня. Всяко нещо трябваше да бъде на мястото си. Лейди Хауиса се гордееше с енергичността си. Винаги следеше времето и отмяташе задачите една след друга. Беше наминала покрай складовете за провизии и килерите, където слугите превръщаха негодните плодове от тазгодишната реколта в конфитюри и желета. Накрая беше проверила как върви подготовката за вечерята, обръщайки специално внимание на желето от телешко, каймак, бадеми, яйца и сушени подправки от нейната градина. Лейди Хауиса всячески се опитваше да потисне страстите, които я изпълваха като черен пушек — комин. Усмихна се при мисълта за Ранулф-ат-Нюгейт и се изчерви. Той беше толкова красив и мил!

„Все едно — каза си тя. — Чудя се кога ли хората на краля ще се върнат от Мордерн.“

По-рано в имението кралски пратеник беше донесъл писма за шерифа в Колчестър, и беше оставил торбичка за сър Хю, която да му бъде предадена веднага, щом се върне. Лейди Хауиса се сепна от

виковете на някаква прислужница, която се беше показала на един от прозорците към градината. Господарката на имението проследи погледа на девойката и съзря черния облак дим, който се издигаше над мордернската гора. Пушекът приличаше на демон и се движеше бързо, сякаш нямаше търпение да се изгуби в сивото небе.

— Горят онези трупове — проплака слугинята.

Лейди Хауиса кимна, а после направи знак на прислужницата да се прибере. Взря се в носещия се страховит облак и душата ѝ се изпълни с омраза, гняв и ярост. Тръгна по пътеката и се приближи до своята *Hortus Mortis* — Градина на смъртта. Там господарката на имението отглеждаше билки, които в много малки дози бяха лечебни, но използвани неразумно, можеха да предизвикат мигновена смърт. Любимата ѝ билка беше беладоната, или смъртоносната нощна сянка. Това растение я очароваше и същевременно я преследваше в кошмарите ѝ. Лейди Хауиса се наведе и се вгледа в него. Беше зима, така че виолетовите му цветове и лъскавите черни плодове липсваха, но това не намаляваше смъртоносния му ефект. Лейди Хауиса протегна ръка, сякаш за да погали беладоната, а после отново се взря в мръсния облак, който се носеше като зловредно изпарение над дърветата. Този дим, помисли си тя, беше изпълнен с плътта и кръвта на Адам — красивия водач на Свободните братя с неговите сладки устни и смеещи се очи. Него обаче вече го нямаше, нямаше ги и останалите, запратени във вечен мрак от нейния съпруг. Лейди Хауиса вдиша бавно и си припомни разказа на отец Томас за загадъчния странник, заплашил господаря на имението. Името му било Нощна сянка. Е, ако това беше вярно, значи лорд Скроуп беше същинска мандрагора! Тя отново протегна ръка и погали беладоната. Съвсем малко от билката щеше да бъде достатъчно! Замисли се за месното желе, което беше приготвила. Само да поръсеше лекичко парчето му...

Лейди Хауиса изведнъж осъзна какви мисли се въртят в главата ѝ и бързо скочи на крака, оглеждайки се като обезумяла. Погледът ѝ се спря върху трепетликите в другия край на градината, които зъзнеха на студения вятър. Всъщност дали вятърът ги караше да потрепват? Легендата разказваше, че това дърво винаги трепери заради тайната си вина, че е послужило за направата на Христовия кръст. Да, помисли си лейди Хауиса, и тя като трепетликата таеше в себе си зли мисли и

желания. Беше дошла тук, за да успокои душата си, но вместо това се беше изкушила. Трябваше да се освободи от мислите си!

Лейди Хауиса побягна от градината, забравяйки кошницата си. Влезе в къщата през подобната на ковчег врата и се затича по коридорите. Слугите се спираха и я зяпаха любопитно. Най-после тя спря и си пое дълбоко дъх, а после бавно тръгна към стаята си. Не трябваше да се издава. Когато влезе в покоите си, господарката на имението се опита да потисне пламналата в нея омраза. Легна на леглото си, взирайки се в пространството, и задряма. Не след дълго от двора долетя шум и тя се разбуди — сър Хю и останалите се бяха върнали от Мордерн. Лейди Хауиса още не се беше успокоила и реши, че не е в състояние да се срещне с кралския пратеник. Първо трябваше да се изповяда и да се помоли. Изправи се, пооправи дрехите и косата си, а после излезе от стаята си и се запъти към параклиса на имението. Вратата не беше залостена. Зачуди се дали вътре не е влязъл някой. Извика, но отговор не последва. Тя затвори вратата и се облегна на нея. Загледа се в разкошната дарохранилница, украсена със скъпоценни камъни, която висеше над олтара и проблясваше на червеникавата светлина от олтарния светилник. До нея стоеше разпятието. Главата на разпнатия Христос беше увенчана с пръстена на Гастон де Беарн — братовчеда на съпруга ѝ. Хауиса остави мислите си да се реят около личността на славния кръстоносец. На стената в параклиса беше поставена мраморна плоча в памет на този храбър воин на Христа, загинал в Ако. Господарката на имението се приближи до изповедалнята вляво от главния олтар, близо до олтара на Пресвета Богородица. Макар на пейката за изповед да нямаше свещеник, който да ѝ даде опрощение, лейди Хауиса коленичи върху тапицираната молитвена пейка и се приготви да признае греховете си. Никой не можеше да я чуе, беше сама с Бог. В параклиса беше тъмно, а ъглите и нишите бяха изпълнени със сенки. Лейди Хауиса вдигна очи към разпятието.

— Тук е пълно със сенки — също като в душата ми — прошепна тя и се прекръсти. — Прости ми, отче — започна тя, все едно отец Томас седеше пред нея. — Освободи ме от ужасните ми грехове. Последната ми изповед беше в началото на Коледните пости. Оттогава многократно извършвах страховито убийство ето тук, в сърцето си — тя се удари в гърдите. — Непрекъснато си представях, как убивам

съпруга си, лорд Скруп, с въже, кама или отровно питие. Той е демон, който идва в леглото ми само за да утоли похотта си. Отказва ми ласки и ме мрази, както мрази и всяко друго живо същество. Уби много хора, за да скрие тъмните тайни, заключени в мрачната му, каменна душа. Не смее да заспи в постелята ми, за да не би в съня си да издаде старите грехове, които го разяждат. Отче, мразя го от все сърце. Отвращавам се от докосването му и от студените му като на хищна птица очи. Защо уби онези млади хора и хубавия Адам? Подарих му една чаша, отче. Направена е от тис, но аз му казах, че е от бук. Дадох му я като подарък, но всъщност тя носи проклятие. Надявам се то да го застигне в онази тъмна и потайна килия, която си е построил, за да крие в нея тъмния си и потаен живот. Представям си, как му давам отрова, как сипвам смъртоносна отвара в онази тисова чаша...

Лейди Хауса почувства, как гневът напуска тялото ѝ. Отпусна се, сведе глава и даде воля на сълзите си, мълвейки молитвата за опрощение на греховете. Когато най-после се успокои и се изправи, почувства лека вина, че е изоставила гостите си.

— *Mea culpa, mea culpa* — прошепна тя. — Пренебрегнах задълженията си.

Господарката на имението си спомни за торбичката, запечатана с кралския печат, която очакваше Корбет. Бързо изтри сълзите от очите си и излезе от параклиса, без да разбере, че някой я беше наблюдавал през цялото време, скрит в една от нишите на олтара. Някой беше чул тайната ѝ изповед...

* * *

Корбет беше струпал ботушите, плаща и портупея си на пода и се беше излегнал върху леглото си. Ранулф пък беше седнал на писалището и си играеше с принадлежностите за писане. Погледна към господаря си и се усмихна. Киселата физиономия сега сигурно смилаше всичко, което беше чул и видял, като някой аптекар, който стрива прахчета в хавана си. Ранулф се радваше, че се махнаха от онази усамотена и призрачна гора и вече е далеч от страховитото село с неговата разрушена църква, пълна с духове. Зад гърба им бяха и погребалната клада, на която, както беше казал сър Хю, бяха изгорени

последниците от греха, но не и причината за него. На връщане бяха измръзнали от студ, но накрая благополучно се бяха добрали до уютното имение. Настаниха се в един от складовете за провизии, където заситиха глада си с вкусно ястие от задушено еленско месо и мек бял хляб, утолиха жаждата си с превъзходен кларет и се сгряха пред бумтящата камина. Мастър Бенедикт, който се беше върнал от Мордерн с тъмни кръгове около очите и призрачно бледо лице, също се беше повъзстановил. Капеланът осведоми Ранулф и сър Хю, че домина Маргарет е останала да пренощува в имението и иска да говори с тях. Корбет обеща да отиде при нея по-късно през деня, след като си почине и размисли. Ранулф се чудеше кога ли ще го заговори господарят му. Тъкмо се канеше да подостри едно перо, когато някой силно затропа по вратата. Корбет провеси крака от леглото си и му кимна да отвори. Ранулф прекоси стаята, отвори вратата и се усмихна на лейди Хауиса.

— Съжалявам — рече тя, излизайки от сенките.

Ранулф забеляза тревогата по лицето и в очите ѝ.

— Извинявам се, но...

Ранулф се отместа и учтиво ѝ направи път да влезе. Корбет се извини, че не е подходящо облечен, за да я приеме. Лейди Хауиса махна с ръка и продължи да се усмихва, осъзнавайки задоволството на Ранулф от срещата си с нея.

— Сър Хю, дължа ви извинение — втренчи се тя в кралския пратеник.

Корбет забеляза зачервените ѝ очи и пакета в ръцете ѝ.

— Това пристигна, докато ви нямаше. Трябваше да го донеса по-рано, но...

Корбет ѝ благодари. Лейди Хауиса се опомни и се отправи към вратата. Ранулф я изпрати до коридора, а когато се върна в стаята, завари Корбет да седи на писалището и да дешифрира писмото с помощта на специалната си книга с шифри.

— От Дрокенсфорд е, от Кралската канцелария — усмихна се Корбет. — Пише, че кралският двор се мести в Колчестър. Има и още две новини. Наш шпионин в „Темпъл“^[1], твърди, че тамплиерите са изпратили някого тук в Мисълам, за да прибере „Сангуис Кристи“ — Корбет се намръщи. — Великият магистър на Ордена е наредил на

пратеника да вземе кръста при първа възможност, преди лорд Скроуп да го е предал на краля.

— Кой, защо, кога?

— Не се знае. Тамплиерите обаче явно възнамеряват да си вземат своето и няма да чакат Скроуп или краля със скръстени ръце. Сигурно знаят, че сме тук — Корбет се усмихна. — Вероятно имат шпиони в Канцлерския съд или пък сами са се досетили каква е истинската цел на посещението ни в Мисълам.

— Може самият лорд Скроуп да им е казал, че пристигаме, и какви са намеренията ни.

— Така е — съгласи се Корбет. — Възможно е лорд Скроуп от чиста злоба да предпочете да върне „Сангуис Кристи“ на тамплиерите, вместо да го предаде на краля.

— А каква е втората новина?

— Дрокенсфорд не е сигурен дали това има значение, но според архивите нашият крадец, участвал в обира на кралската съкровищница, Джон льо Риш, е роден в Карнарвън^[2] и е служил в кралските войски от уелски стрелци.

— Значи е опитен стрелец. Може той да е Сагитариус.

— Може — промълви Корбет. — Ако още е жив. А сега, Ранулф, хващай перото.

Корбет се изправи и посочи към стола, от който току-що беше станал. Ранулф зае мястото му и се приготви да пише. Господарят му тръгна да се разхожда из стаята. „Обичаш тази игра — помисли си Ранулф. — Обожаваш лейди Мейв и децата си, но това е различно. Харесва ти да решаваеш загадки, да откриваш истината и да си служиш с логиката така изкусно, както добър стопанин си служи с остър нож, за да подреже насажденията си.“

Ранулф отвори една от мастилниците и разбърка червеното мастило с върха на перото. Припомни си погледа, който му беше отправил кралят в Уестминстър, и писмената му заповед, която в момента беше скрита в едно тайно ковчеже. После пред очите му изплува красивото лице на лейди Хауиса. Чудеше се дали кралят ще му повери Мисълам, ако успееш да изпълнят задачата си. А ако лорд Скроуп умреше... Само един нож разстояние го делеше от тази награда — да стане видна личност, владетел на имение! За момент Ранулф се видя като момче в парцалива риза, тичащо покрай мръсните

канавки из Чийпсайд. Толкова неща се бяха променили оттогава. В един миг примката почти се беше стегнала около врата му, а в следващия, благодарение на неочаквания милосърден жест на Корбет, вече нищо не беше същото. Но такава беше човешката съдба. Животът на всеки можеше да се промени внезапно. Можеше да те застигне смъртоносна стрела или кама, а можеше и да получиш несметни богатства и привилегии.

— Ранулф!

Служителят на Зеления печат вдигна поглед и забеляза, че Корбет го наблюдава с любопитство, вперил в него своите тъмни и пронизвателни очи.

— За какво мислиш?

— За времето, господарю — засмя се Ранулф. — За това, как то ненадейно може да промени хода на човешкия живот.

— Странно. И аз си мислех за същото, Ранулф. Трябва да прочетеш труда на Беда Достопочтени^[3] „За същността на времето“ — Корбет поднови обиколката си из стаята. — Велик учен е бил той, Ранулф — саксонски монах, който живеел в един манастир близо до Римската стена^[4]. Както и да е, той написал този труд, в който доказал, че в очите на Господ не съществува никакво време.

— Не ви разбирам, сър Хю.

— Лесно е, Ранулф. Погледни например този гоблен — Корбет посочи към висящия на стената гоблен, на който беше изобразена смъртта на Приам при падането на Троя. — Виждаш тази картина и я разбираш с един поглед. Представи си сега, че не виждаш цялата картина, ами я разглеждаш парче по парче. Беда, а след него и свети Тома Аквински, говори за „вечното настояще“. В очите на Бог няма минало, настояще и бъдеще — само вечност.

— Но ние...

— Ние възприемаме времето в неговата последователност, да. Просто не можем иначе. Трябва да направим връзка между сегашния и следващия момент. Принудени сме да създаваме ред. Ето, сега приближава пладне и скоро църковната камбана ще забие, за да ни напомни за истината отвъд времето. В противен случай ние ще забравим за нея или няма да ѝ обърнем внимание. Трябва да се придвижваме през гоблена на живота много внимателно, Ранулф. Затова постоянно определяме времето, даваме му имена, анализираме

го и го правим част от седмицата, месеца или годината. Създаваме слънчеви часовници, часови свещи и други устройства, които да ни помагат.

— Ами тук, в Мисълам?

— Времето е като сезоните, Ранулф. Те вървят ръка за ръка. През есента сеем, през зимата чакаме, през пролетта отглеждаме, а през лятото събираме реколтата. Тук в Мисълам реколтата е кървава, а семето... Във времето е отговорът на всички загадки. Кога е започнало всичко? Защо? И кой е отговорен? Така че, Ранулф, служителю на Зеления печат, вземи перото и нека съставим наша собствена хроника на събитията, в която да опишем кървавите часове в Мисълам.

Корбет се приближи до прозореца.

— Днес е сряда, тринайсети януари от лето господне 1304-то, празник на свети Иларий. Също така е време за жътва, Ранулф. Трябва да съберем реколтата от миналите събития; плодовете, изникнали от семената, засети поне преди тринайсет години, а може би и по-отдавна.

Корбет замълча и изчака Ранулф да запише думите му с помощта на тайния код, който му беше показал.

— През 1291 година — продължи Корбет — група мъже от Мисълам, без съмнение водени от религиозния си плам — добави той язвително, — се отправили към Светите земи. Предвождали ги двама млади рицари — сър Оливър Скроуп и неговият братовчед, Гастон де Беарн. С тях имало и други, сред които бил и мастър Хенри Клейпоул, настоящият кмет на Мисълам. По времето на онзи поход той бил оръженосец на Скроуп. На дванайсети септември 1291 година Ако паднал. Не знаем какво точно се е случило там, но според сведенията... — Корбет спря насред стаята — Оставих съобщение на Дрокенсфорд да ми изпрати описанието на събитията от хрониките. Този документ обаче няма да ни разкрие какво се е случило с групата от Мисълам. Знаем само, че Ако е паднал, а Скроуп и Клейпоул са избягали. Твърди се, че братовчедът на Скроуп, Гастон, е умрял от раните си в лечебницата, а останалите са били убити. Това са само твърдения, но не разполагаме с доказателства за обратното. През 1292 година Скроуп вече се е бил върнал в Англия. Скъпоценностите, заграбени от тамплиерите, му позволили да разшири владенията си и да увеличи могъществото си, а кралят и Съветът го приветствали като

герой. После Скроуп се оженил за богата наследница и заживял спокойно и охолно.

— Между 1291 и 1292 година сестра му Маргарет — една способна жена, се присъединила към бенедиктинския орден и с подкрепата на Църквата, Короната и лорд Скроуп била назначена за игуменка на близкия бенедиктински манастир „Сейнт Фрайдсуайд“. В Мисълам царели тишина и спокойствие. Отец Томас се завърнал от войните в Уелс и се установил в „Сейнт Алфидж“. Все още нямало никакви произшествия. През есента на 1302 година Бенедикт льо Санглие станал капелан на домина Маргарет, нали така? През следващия януари брат Грациан бил назначен за изповедник на лорд Скроуп и пристигнал в Мисълам. Идилията продължила до миналогодишните Велики пости, когато се появили Свободните братя на Светия Дух — странстващо религиозно общество. Те пристигнали в Дувър и били пропуснати в Есекс, благодарение на писмата от папската курия в Авиньон, с които разполагали. После се заселили сред руините в Мордерн.

— Защо Скроуп е допуснал това?

— Явно не ги е смятал за опасни. Отец Томас покровителствал Свободните братя и в края на лятото и началото на есента им позволил да нарисуват стенопис в енорийската му църква. Домина Маргарет също ги харесвала. Свободните братя определено били чудаци, но въпреки необичайния начин, по който тълкували църковното учение, те не били точно еретици или схизматици. Самоличността им си остава загадка. Несъмнено са били французи, но носели старозаветни имена. Твърдели, че са свободни като птички. Ще минат години, ако изобщо някога се случи, преди да се установи кои са били и откъде са дошли. След това, през ноември миналата година, в Мисълам пристигнал Джон льо Риш — член на бандата, ограбила криптата в Уестминстър. Крадецът носел със себе си камата на асасина, използвана при покушението над Едуард в Светите земи. Възможно е у него да е имало и други ценни предмети. Мастър Клейпоул и лорд Скроуп го хванали, конфискували камата, осъдили го на смърт и го обесили. Веднага след това трупът на Льо Риш изчезнал. После — Корбет направи пауза — дошло време за жътва. Един Бог знае защо, но отношенията между Свободните братя и жителите на Мисълам се влошили. Гнилостта и покварата на злото пуснали корени и се

разпространили като болест сред общността. Местните хора обвинили Свободните братя в кражби, браконьерство и разврат. Сведенията на брат Грациан и разни други хора накарали лорд Скроуп да се съмнява в истинските цели на братството. Господарят на имението предприел свое разследване и открил, че Свободните братя са добре въоръжени и се упражняват в стрелба в гората. След кръвопролитие в Мордерн там били открити доказателства, че братството е планирало да нападне имението. Имало и свидетелства, че Свободните братя са си подсигурили бързо и лесно бягство зад граница. Възможно е Скроуп да е подозирал, че Льо Риш има нещо общо с тях. Крадецът от своя страна може би се е укривал в криптата на изоставената църква. Там Свободните братя подготвяли тайните си кроежи. Скроуп така и не узнал за съществуването на криптата. А може и да я е открил, но да не ѝ е обърнал внимание, след като не е намерил там онова, което е търсел. Трябва да помисля върху тайните, които крие този Параклис на прокълнатите. Това обаче ще почака.

Корбет замълча.

— Така или иначе, Скроуп решил да изтрие Свободните братя от лицето на земята и осъществил замисъла си в края на миналата година. Убил всички и оставил труповете им да гният непогребани. Заграбил всичките им вещи, включително уличаващите ги документи и оръжията им. След това, изглежда, всичко тръгнало по старому. Или поне до Нова година, когато се появил Сагитариус с неговия ловджийски рог и започнал да избива безразборно жителите на Мисълам. И пак той е убил и кучетата на лорд Скроуп. Освен това посетил енорийския свещеник отец Томас посред нощ и му се представил не като Сагитариус, ами като Нощна сянка. Заплашил, че ако Скроуп не изповяда всичките си грехове пред пазарния кръст, господарят на имението ще си понесе последствията. Какво още? Знаем, че лорд Скроуп е получавал заплахи от тамплиерите и от още някого. Той решил да се справи с този проблем, като предаде „Сангуис Кристи“ на Едуард. Отказва обаче да даде кръста на нас и твърди, че ще го изпрати на краля по брат Грациан. Трябва да си изясня този въпрос. Е, Ранулф, добре ли обобщихме ситуацията?

Висшият служител от Канцеларията на Зеления печат, чийто ум беше толкова пъргав, колкото и перото му, кимна в знак на съгласие.

— Има и други загадки. Например защо снощи в имението и днес в Мордерн рогът изсвири, но Сагитариус не се появи? Защо градският идиот беше убит не с една, а с две стрели...

Корбет замълча, понеже Чансън почука на вратата. Конярът пристъпи неуверено в стаята, като се опитваше да се закопчае, и поиска да разбере кога е следващото хранене. Корбет го накара да седне до огъня, наля му чаша вино и му предложи да си вземе хляб и сирене от покрития с парче ленен плат поднос, който слугите бяха донесли по-рано. Чансън се настани удобно, пренебрегвайки гневния поглед на Ранулф, а Корбет отново тръгна да крачи из стаята.

— Това е всичко, което ни е известно, Ранулф, но дали е истина? Първо, какво в действителност се е случило в Ако през лето господне 1291-во? По какъв начин всички настоящи злини са свързани със събитията, които са се случили при падането на последната християнска крепост в Светите земи? Второ, кой е изпратил заплахите на лорд Скроуп — тамплиерите, някой друг враг или и двете? В заплахите става дума за време, казва се, че Храмът забавя. Това определено е намек, че периодът, в който ще се въздава справедливост, ще е дълъг. Кой обаче търси възмездие и за какво?

— Заради „Сангуис Кристи“? — предположи Ранулф.

— Не мисля, че е само заради кръста, Ранулф. Трето, кои са били Свободните братя на Светия Дух? Защо изобщо са дошли в Мисълам? Откъде са се снабдили с оръжия? Наистина ли са планирали да нападнат лорд Скроуп в имението му или пък някъде другаде? Защо се е стигнало до такова насилие? Братството е наброявало четиринайсет души и всички те са били убити при нападението в Мордерн — никой не оспорва това. Каква обаче е била истинската причина за убийството им? Защо Скроуп излъга, че са се упражнявали в стрелба в гората? Това определено би било неразумно. Много факти сочат, че Свободните братя са криели оръжията си и са упражнявали уменията си в мрачната крипта на Параклиса на прокълнатите. Четвърто, защо убива Сагитариус? Дали го прави, за да отмъсти за кръвопролитие в Мордерн? Ако е така — защо? Имало ли е петнайсети член на Свободните братя или техен последовател тук, в Мисълам, който да търси възмездие за жертвите на лорд Скроуп? Няма съмнение, че жителите на Мисълам имат своята вина за нападението над братството. Очевидно е също, че си плащат за този грях, но докога? Докато не

бъдат убити четиринайсет души? Сагитариус уж убива безразборно, но прониза градския идиот не с една, а с две стрели. Защо? Очевидно Свободните братя са се отнасяли приятелски към него. Освен това домина Маргарет каза, и аз не виждам причина да лъже, че той е бил свидетел на касапницата в Мордерн. Сигурно е можел да ни помогне. Жителите на града наричат убиеца Сагитариус, но страшният посетител на отец Томас се е нарекъл Нощна сянка. Защо? Какво е имал предвид?

— Кой е нарекъл убиеца Сагитариус? — попита Ранулф. — Трябва да е някой образован човек, който знае латински.

— Да, вярно — промърмори Корбет. — Ето че стигнахме и до Джон льо Риш — как така този бивш кралски стрелец и настоящ престъпник, който е притежавал остър и съобразителен ум, е могъл да направи такава глупава грешка и да попадне в капана на Клейпоул? Дали Свободните братя са го приютили? И защо? От милосърдие или по някаква друга причина? И защо след залавянето му са го осъдили и екзекутирали толкова бързо? Наистина ли са го обесили, или е избягал? Възможно ли е той да е Сагитариус? А ако все пак е умрял, защо са откраднали трупа му? Кой би извършил подобно нещо? Имаме също и следния стих: „Богатият ще стане още по-богат, там, дето Бог целуна Мария в Галилея“ — Корбет замълча. — Пето, лорд Скроуп — кралският пратеник си пое дълбоко дъх. — Имаме да му зададем толкова много въпроси — за Ако, Льо Риш, Свободните братя, Сагитариус, Нощна сянка, тайните му грехове... Доста неща крие господарят на имението. В момента го притискат от всички страни. Най-важното е да разберем защо е организиран онова кръвопролитие в Мордерн, какво е търсел там, защо е оставил труповете непогребани и означава ли това, че не е намерил онова, което е искал да открие.

— Трябва да го разпитаме, господарю.

— Рано или късно ще стигнем и дотам — отговори Корбет. — Не вярвам обаче Скроуп да ни каже истината. Той беше предупреден, че пристигаме, Ранулф. Имал е достатъчно време да се подготви и да потърси съвет. Дори най-добрите правници от Върховния финансов съд не биха могли да го хванат натясно...

Корбет прекъсна мисълта си, понеже отвън по коридора се чува забързани стъпки, а после някой потропа на вратата. Чансън се завтече да отвори и в стаята връхлетя някакъв слуга.

— Сър Хю, сър Хю — рече той задъхано, — лорд Скроуп ви вика. Сагитариус се е завърнал в Мисълам...

* * *

Летописецът на близкия манастир „Сейнт Фрайдсуайд“ и градският архивар Уолтър Басингборн прилежно записваха ужасяващите обстоятелства около злодеянията, извършени късно в сряда, на 13 януари 1304 година. Общинските служители тъкмо се канеха да бият камбаната на пазара, за да обявят края на пазарния ден. Денят беше хубав, макар времето все още да беше мразовито и леденият вятър да продължаваше да щипе кожата. На смрачаване се спусна лека мъгла и търговците поръчаха на чираците си да приберат стоката в буретата и бъчвите. Просяците изпълзяха, за да търсят огризки пред пекарните, гостилниците и кръчмите. Амбулантните търговци и странстващите занаятчии скриха безценните си монети в кесиите под дрехите си. Разни поклонници, които се бяха запътили към есекското крайбрежие, за да посетят отшелническото убежище на свети Сед, внасяха вързопите си в конюшните на кръчмите. Стражите свалиха няколко натруфени уличници от позорните стълбове и група гуляйджии им се присмяха. Същите нехранимайковци насъскваха четирима слепи просяци да се бият за чаша вино и сочно парче свинско. Търговците се отправяха към магазините на златарите заедно със своите чираци и продавачи, за да оставят там дневната си печалба. Никой не знаеше, че смъртта е нахлула в Мисълам и в момента зорко дебне всички в града, за да си набележи подходяща жертва.

Робърт де Скот, капитанът на свитата на лорд Скроуп, беше покосен пръв. Изпълнен с гняв към Корбет, Де Скот беше тръгнал да обикаля кръчмите по пазарния площад. Първо беше посетил „Медената пита“, а после — „Райските двери“. Удави мъката си в евтин ейл, а след това плати на някаква повлекана да го позабавлява в една от мърлявите тавански стаички. Тъкмо когато излезе от „Райските двери“ с несигурна стъпка, три продължителни изсвирвания на ловджийски рог обявиха, че кървавият ад се е завърнал в Мисълам. Робърт беше толкова пиян, че не можа да помръдне от мястото си, и само зяпаше със замъглен поглед как останалите бягат. Опита се да

направи една крачка, залитна и тогава дългата три стъпки стрела с железен връх го прониза в сърцето. Смъртоносният изстрел го повали по гръб и капитанът се разтреса, давейки се в собствената си кръв. На площада настана хаос, някои от търговците побягнаха, а други се скриха под сергиите си. Жените грабнаха децата си и се втурнаха с писъци към закътаните ъгли, покритите входи на къщите и канавките. Двама смелчаци се завтекоха да помогнат на Робърт де Скот, но той вече беше мъртъв. Мъжете издърпаха трупа му в „Райските двери“ и заключиха вратата след себе си. Мина известно време и хората започнаха да надзъртат от скривалищата си. Навън се смрачи и въздухът захладня. Следващата жертва беше Уилям льо Вавасур — друг от свитата на Скроуп. Той си мислеше, че опасността е преминала, пък и видя още един от хората на лорд Скроуп да излиза от скривалището си. И така, нетърпелив да се приюти в топлата кръчма, мъжът изпълзя от канавката, където се беше скрил, и се затича. Стрелата го прониза в гърлото, а железният ѝ връх проби кожата, мускулите и костите му. Другият, Мътуорт, вече беше стигнал до вратата на кръчмата и се бореше с резето, когато в гърба му с тъп звук се заби стрела. Върхът ѝ излезе през гърдите му и го прикова като муха към дървената врата.

Гражданите на Мисълам все още се криеха, когато на площада с гръм и трясък пристигнаха Корбет и Ранулф. Придружаваха ги Скроуп и останалата част от свитата му. Хората на Скроуп носеха дълги овални щитове, които бяха взели от оръжейния склад в имението. Корбет и спътниците му слязоха от конете си и се скриха зад щитовете, а свитата образува защитна преграда около тях. Корбет надзърна над стената от щитове и видя два трупа. Единият лежеше на земята в локва кръв, а другият беше прикован в страховита поза към вратата на кръчмата. Кралският пратеник нареди на хората да задържат преградата от щитове и се провикна към Чансън и останалите да укротят конете. Скроуп беше извън кожата си от ярост и свирепо се оглеждаше наоколо. На един прозорец се беше показал Клейпоул. Кметът им махаше оживено.

— Колко? — изрева Скроуп.

Клейпоул вдигна три пръста.

— Тук са Вавасур и Мътуорт — съобщи един от хората на Скроуп, който явно беше надарен с остро зрение.

— Робърт де Скот също е мъртъв — понесе се гласът на Клейпоул през площада.

Скроуп изреди цял куп ругатни. Корбет не му обърна внимание. Вместо това кралският пратеник се взря във входа на „Райските двери“, а после обхвана с поглед целия площад. Не можеше да не се възхити на ловкостта на убиеца. Тук един опитен стрелец можеше да се придвижи и да се скрие с лекота. Кралският пратеник огледа внимателно пустите входове на къщите, тъмните улички и канавките. Убиецът можеше да се спотайва на всяко едно от тези места или пък в някоя от високите четириетажни къщи — в таванските им стаички, зад тесните им прозорци или корнизите по покривите им. Въпреки всичко Корбет имаше усещането, че Сагитариус няма да нападне отново. Беше минало доста време и вече беше твърде опасно. Всяко движение или проблясък можеше да издаде убиеца. Сагитариус обаче беше потънал в мрака, възползвайки се от страха, завладял хората.

— В името на Бога, умолявам ви да прекратите това!

Корбет се обърна по посока на гласа и видя отец Томас да прекосява площада. Пред него вървеше Бенедикт льо Санглие с кръст в ръце. Енорийският свещеник пък носеше запалена свещ и енергично разтърсваше църковния си звънец.

— В името на Бога — извика отново отец Томас, — заклевам ви да прекратите това!

Той спря в средата на площада. Някакво куче се приближи до него и го подуши. Корбет нареди на охраната да отмести щитовете и се запъти към свещеника.

— Мисля, че опасността премина — меко му каза кралският пратеник.

— Но ще се завърне! — отвърна рязко отец Томас с помръкнало от тревога лице. — Както се завърна и преди... — той се спря на сред думите си. — Бях си вкъщи — гневът на свещеника се изпари. — Мастър Бенедикт дотича в църквата, за да ми каже какво се е случило — той духна свещта и посочи към „Райските двери“. — Трябва да се погрижа за мъртвите.

[1] Църква в Лондон, построена през 12 в. от тамплиерите и служила като техен център в Англия. — Б.р. ↑

[2] Град в Северозападен Уелс. — Б.пр. ↑

[3] Англосаксонски монах, писател и светец от VII-VIII в., смятан за баща на английската история. — Б.пр. ↑

[4] Укрепление в Северна Англия, построено от римския император Адриан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

На този ден, 13 януари 1304 година, съдиите започнаха своите обсъждания.

Лондонски летописи, 1304 г.

Отец Томас се забърза напред, а хората започнаха да излизат от скривалищата си. Вратите и капациите на прозорците се заотваряха. Едно момче притича по калдъръма, пренебрегвайки виковете на майка си. Свитата на лорд Скроуп се разпръсна. Господарят на имението се заприказва с Клейпоул. Кметът беше излязъл навън в доста комичен вид — в едната си ръка държеше кама, а в другата голям тиган, който му служеше като щит. Чу се звън на камбана. Пазарът се върна към обичайната си дейност, но Корбет долавяше царящото напрежение. Хората се споглеждаха мрачно и си мърмореха под нос. Гражданите на Мисълам вече бяха убедени, че страховитите нападения на Сагитариус са свързани с ужасяващите събития в Мордерн. Корбет нареди на Чансън да пази конете, дръпна Ранулф за ръкава и насочи вниманието му към „Райските двери“.

— Сагитариус трябва да е стоял точно срещу кръчмата — той посочи към къщите от другата страна на площада, които гледаха към пивницата. — Искам да претърсиш всяка уличка, тъгълче и канавка, Ранулф. Влез във всяка къща и стая и виж дали ще откриеш нещо.

— Но как убиецът е успял да остане незабелязан с лък в ръка? — измърмори Ранулф.

— Може да го е скрил някъде предварително. Освен това — Корбет прехапа устната си — един лък с отпусната тетива би могъл да изглежда като обикновена тояга. Пък и човек лесно може да скрие колчан стрели под плаща си. А сега тръгвай!

Ранулф кимна и прекоси площада. Корбет тръгна към Скроуп и Клейпоул, които бяха потънали в оживен разговор, но изведнъж спря. Не го беше забелязал преди, но сега, когато се вгледа в тези двама мъже със сурови и сърдити лица, приликата между тях го поразя. Все едно, по-интересното беше какво обсъждаха така разпалено. Корбет нямаше търпение да ги разпита и за недовършената забележка на отец Томас, който беше споменал нещо за опасността, която се била връщала и преди.

— Сър Хю — обърна се към него Скроуп, разтеглил грозното си лице в любезна усмивка, — това е ужасно.

— Не повече от причината за него, лорд Оливър! Кой нарече убиеца Сагитариус?

Скроуп погледна към Клейпоул, но кметът само присви устни, вдигна рамене и извърна очи.

— Зададох ви въпрос...

Корбет замълча, понеже видя, че към тях се е запътила група търговци със сопи в ръце и изкривени от ярост лица. Мечът на кралския пратеник на мига проблесна в ръката му. Скроуп също извади своето оръжие, а хората му ги наобиколиха объркани.

— Аз съм пратеник на краля — излезе напред Корбет, изправяйки се пред гневната тълпа. — Ще се погрижа виновниците да бъдат наказани. Това не е ваша работа! Връщайте се по сергиите си!

— Скроуп е виновен! — провикна се някой. — Не трябваше да убива онези младежи в Мордерн.

— В името на краля — високо повтори Корбет, — връщайте се по сергиите си! — кралският пратеник извади камата си и застана още по-близо до разярените търговци. — Не вършете глупости — рече той кротко на водача им — човек с грубо лице и изпъкнали очи, вероятно касапин, съдейки по изцапаната с кръв престилка, вързана на кръста му. — Върнете се към делата си, сър, и вземете приятелите си с вас. На това ще се сложи край и виновникът ще бъде наказан, уверявам ви.

Касапинът погледна към другарите си, а Корбет сведе меча си.

— Както казахте — измънка мъжът, — на това трябва да се сложи край.

Водачът на тълпата махна с ръка и търговците се разпръснаха, като ругаеха и мърмореха под нос.

— Сър Хю — рече Скроуп, — тези убийства наистина трябва да бъдат прекратени.

— Не се съмнявайте в това, лорд Скроуп, макар да подозирам, че всичко ще завърши с бесилка.

— Какво искате да кажете? — попита Клейпоул, присвил очи и отворил уста, сякаш се готвеше да възрази.

— Винаги така става — добави весело Корбет и прибра меча си в ножницата. — Накрая все се стига до въжето! И тук един ден все някой ще трябва да плати с живота си за всичко това. Не съм гадател, просто следвам логиката и фактите. Зададох ви въпрос, господа. Кой даде латинското име на Сагитариус?

Корбет извърна очи към небето в опит да скрие безпокойството си. Сагитариус можеше да нападне отново във всеки един момент, а каква по-добра мишена можеше да си избере от пратеника на краля? Сърцето му се сви от страх. Преследваше истински убиец, решен да отнеме живота на колкото се може повече хора. Прав беше, нямаше друг начин. Тази работа щеше да приключи с ужасно насилие.

— Лорд Скроуп, попитах ви нещо. Всъщност, имам много въпроси към вас.

— Отец Томас — отвърна сприхаво Скроуп. — Той пръв нарече убиеца Сагитариус.

— Кога?

Двамата мъже се спогледаха.

— Кога? Лорд Оливър, мастър Клейпоул, искам отговор. Вече губя търпение. Днес трима поданици на краля се простиха с живота си, а вие не показвате никакво уважение към тленните останки на тези, които ви служиха.

— Ще се погрижа за мъртвите си хора, Корбет.

— *Rex et bonum*^[1] — прошепна Корбет. — Не ви желая злото, Скроуп, но ви съветвам да си мерите думите. Или ще говорите очи в очи с мен тук, или ще ви призова в Уестминстър. Имам един въпрос: защо Сагитариус? Отец Томас намекна, че този убиец е идвал тук и преди.

— Той е един бърбурив свещеник.

— Отец Томас е добър свещеник, Скроуп. Да разбирам ли, че двамата с мастър Клейпоул желаете да се явите под клетва пред Кралския съд?

— Кажете му — изскърца със зъби Клейпоул, излагайки лицето си на хапещия вятър. — За Бога, лорд Оливър, кажете му! И без това вече няма значение.

— Сър Хю!

Корбет се обърна по посока на гласа и видя мастър Бенедикт да се приближава забързано, облечен в дългото си вълнено расо и нахлупил качулката на главата си.

— Сър Хю, домина Маргарет иска да говори с вас.

— Мастър Бенедикт, предайте на господарката си най-сърдечните ми благопожелания и ѝ кажете, че ще се срещна с нея, когато се върна в имението.

— Сър Хю — пое си дълбоко дъх мастър Бенедикт и се поклони, — надявам се да си спомните за мен, когато се върнете в кралския двор — капеланът закърши ръце. — Тук в Есекс стана нетърпимо с това насилие и кръвопролития... Сър Хю, това е една от причините, които ме накараха да стана свещеник — ненавиждам това, което се случва тук. Не искам да нося меч, да стрелям с лък...

Бенедикт все още беше потресен от събитията, на които беше станал свидетел.

— Върнете се в имението — потупа го Корбет по рамото — и не се тревожете — усмихна се кралският пратеник. — Ще направя каквото мога за вас.

Капеланът изказа хиляди благодарности и се отдалечи, а Корбет отново насочи вниманието си към господаря на имението и кмета.

— А сега, лорд Скроуп и мастър Клейпоул, разкажете ми за Сагитариус.

— Върнах се в Мисълам през 1292 година — започна предпазливо Скроуп. — Установих се и заживях мирно и тихо, докато през есента на следващата година някакъв стрелец не ме набеляза за своя жертва. Преследва ме няколко седмици и изстреля по мен шест или седем стрели, но така и не ме улучи.

— И не е нападал никого друго, така ли?

Скроуп се усмихна едва-едва.

— Не, сър Хю, само мен. Отец Томас го нарече Сагитариус и започна да проповядва на енорияшите си от амвона какъв огромен грях върши виновникът за тези нападения.

— Но нали Сагитариус не ви е наранил?

— Не, сър Хю, не ме нарани, а после всичко приключи също толкова загадъчно, колкото беше започнало.

— И вие така и не разбрахте кой е бил нападателят и защо ви е преследвал?

— Разбира се, че не. Ако виновникът ми беше паднал в ръцете, веднага щях да го обеса! Сър Хю, казахте, че имате много въпроси към мен. Питайте ме, но ви предупреждавам, че не разполагам с много отговори. Вече ви казах всичко, което можах. Не знам нищо друго. Не мога да ви помогна повече. Споразумяхме се да дам „Сангуис Кристи“ и камата на краля. Всичко, което съм направил, съм го сторил в своя защита и за доброто на Короната. Погрижих се за реда в кралството.

— Ами Сагитариус? — настоя Корбет. — Мислите ли, че сегашният стрелец е същият?

Скроуп се намръщи, но Корбет се приближи към него.

— Каквото и да ми отговорите, лорд Оливър, и вие, мастър Клейпоул, нека ви кажа едно. Имайте предвид, че в момента не ви говоря като служител на краля, а като човек. Това насилие ще продължи да се разгаря като огън и само истината е в състояние да го потуши.

Слад това Корбет се завъртя на токовете си и се запъти към църквата „Сейнт Алфидж“. Неколцината млади мъже и жени, които се бяха скрили при входа ѝ, го осведомиха, че трите тела били отнесени в дома на покойника и отец Томас вече ги обгрижвал с помощта на „Сестрите на Магдалена“ — група набожни жени от Мисълам, които прибираха телата на мъртвите, обличаха ги и ги подготвяха за погребение. Корбет кимна и попита за стенописа на Свободните братя. Един от младите мъже го въведе в църквата и му посочи картината в трансепта.

— Прекрасен е, нали? — каза той. — Вижте цветовете, сър.

— Какво е изобразено на него?

Младежът смръщи лице в опит да се съсредоточи.

— Отец Томас ни каза. Даже посвети една проповед на това и използва стенописа, за да ни обясни по-добре. А, да, сетих се! Падането на Ва...

— Падането на Вавилон — довърши думите му Корбет, взирайки се в стенописа. — Разбира се, благодаря много.

Кралският пратеник разгледа внимателно картината. Темата беше пресъздадена много умело, а цветовете, особено червеното и зеленото, бяха така подбрани, че да изпъкват дори на оскъдната светлина. Корбет проследи с интерес всяка сцена — огромния дракон в небето, кулите и стените на града, нападателите в белите им дрехи, човека в леглото, залата за пиршества, бягството на Юда и останалите предатели през долината на смъртта и странните символи и растения по краищата. Заниманието му беше прекъснато от песента, която прозвуча откъм главния вход на църквата.

— О, Пречиста Дево! Елате с восъчни свещи. Елате и почетете Младенеца, Богочовека, представен в Храма от скъпата му майка.

Корбет се усмихна и погледът му се устреми през нефа. Въпреки ужасяващите убийства на площада младите мъже и жени отвън не се бяха отказали от намеренията си да отпразнуват Сретение Господне. Кралският пратеник се приближи и огледа групичката, която се подготвяше за празника. Видя свети Симеон Богоприемец и пророчица Анна, които чакаха Мария и Йосиф да донесат младенеца Иисус в Йерусалимския храм. Представлението завърши с изпълнение на „Бенедиктус“^[2]. Корбет попита дали може да се включи. Всички с радост се съгласиха и се събраха около купела, за да репетира. Корбет изпя първия стих, за да даде тон, а останалите продължиха с втория. Хористите срамежливо поглеждаха към кралския пратеник, който изглеждаше много заинтригуван от заниманията им. Накрая влязоха в тон и Корбет запя красивия встъпителен стих: „Благословена да е Святата Рожба — Синът на Мария...“

Хорът енергично се присъедини към него. Песента скоро накара Корбет да забрави за опасностите. Кралският пратеник остана толкова доволен, че ги помоли да повторят песнопението още веднъж. Разбира се, подаде им и една сребърна монета, която да си поделят после. Хорът бързо се съгласи и Корбет отново се потопи в красотата на църковното песнопение. Щом свършиха, певците се извиниха, че вече трябва да тръгват, и добавиха, че отец Томас няма да се върне, за да ги благослови. После излязоха от църквата и затвориха вратата след себе си. Корбет приклепна в основата на една колона и се огледа наоколо. Навън се смрачаваше и нефът тънеше в мрак. Светлината от свещите, които горяха в главния олтар и в олтара на Пресвета Богородица, беше слаба. Кралският пратеник погледна към трансепта със стенописа и

зърна обезумелите човешки фигури, изобразени върху отбранителните стени. Студената нощна мъгла се просмукваше под вратата. Корбет потрепери. Кошмарът, който винаги го спохождаше при подобни задачи, отново го завладя. Страхуваше се от нощната тъмнина, когато ставаше уязвим и лесно можеше да бъде застигнат от стрела или нож. Отърси се от тези мисли и се изправи на крака. Коледните празници бяха отминали. Ако отец Томас все пак се появеше в църквата, може би щеше да се съгласи да го изповяда и да опрости греховете му. Корбет се върна при стенописа и го разгледа отново, възхищавайки се на въображението и изобретателността, вложени в него. Сърцето му се сви от мъка за младите хора, които бяха сътворили тази картина, а сега се сипеха като черен прах над мрачната и прокълнатата мордернска гора.

Вратата за мъртвите се отвори. Корбет се обърна и видя отец Томас да се приближава забързано.

— Сър Хю, един от младежите, с които си пеехте — свещеникът излезе от сенките, — ми каза, че сте тук. С какво мога да ви помогна?

— Възхищавам се на стенописа — Корбет посочи към стената. — Сигурно много се гордеете с него.

— Така е — усмихна се отец Томас.

Корбет се приближи към него. Светлината беше слаба, а му се искаше да види очите на свещеника.

— Жалко — каза той, — че художниците са били убити.

— Да — въздъхна свещеникът. — А ако лорд Скруп изпълни обещанието си, край и със стенописа. Господарят се съгласи да поднови „Сейнт Алфидж“ и голяма част от манастира „Сейнт Фрайдсуайд“ — вероятно като разкаяние за греховете си.

— Всички имаме грехове за изкупване, отче.

— Така ли, сър Хю?

— Да, отче, и понеже ме попитахте с какво можете да ми помогнете — бих искал да ме изповядате.

Отец Томас се изненада, но все пак се съгласи. Повече Корбет навътре в църквата и му направи знак да коленичи върху ниската молитвена пейка пред изповедалнята. После отиде до ризницата и се върна, надянал пурпурния епитрахил на врата си. Седна на пейката за изповед и извърна лице от Корбет.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*^[3]...

Корбет се прекръсти и подхвана молитвата си.

— Отче, изминаха три месеца от последната ми изповед и ето в какво съгреших оттогава...

Отец Томас се опита да прикрие изненадата си и да се съсредоточи върху думите на Корбет. Къде се беше чуло и видяло такъв изтъкнат кралски служител да се изповядва пред някакъв си енорийски свещеник? Колкото повече слушаше отец Томас, толкова повече нарастваше смущението му. Даде си сметка, че Корбет е почтен човек, който търси справедливостта във всяко нещо. Кралският пратеник разкри душата си и изповяда не толкова грехове, колкото пропуснати възможности да стори добро. Каза, че е проявявал раздражение към съпругата и децата си, че е бил нетърпелив спрямо колегите си и недостатъчно състрадателен към другарите си. Отец Томас кимаше от време на време, без да го прекъсва, а опасенията му се задълбочаваха. Щом този мъж можеше да съди така точно и ясно самия себе си, какво щеше да се случи, когато се захванеше с жителите на Мисълам, включително и с него? Ако този извънредно умен човек приложеше проникателността си и към тях, всички ужасни загадки около града и имението щяха да бъдат разкрити. Когато най-после Корбет приключи изповедта си, отец Томас помълча известно време, а после погледна кралския пратеник право в очите.

— Не бива да съдите себе си толкова строго, сър Хю. Мислете и за доброто, което сте направили — усмихна се той. — В това се състои целият смисъл на изповедта — да си дадете сметка пред Бог за истинското си положение. Какво покаяние да ви препоръчам? На вас какво би ви се харесало?

Корбет се усмихна.

— Хайде да попеем, отче. Кървавият ден е към края си. Дойдох в тази църква, за да изповядам греховете си и да се пречистя — той се загледа в танцуващите сенки наоколо и посочи към олтара на Пресвета Богородица. — Хубаво ли пеете, отче?

— Някога пеех в кралския църковен хор — засмя се свещеникът.

— Хайде тогава!

Двамата мъже се приближиха до олтара на Пресвета Богородица и се вгледаха в статуята на Девата. Разпяха се, а после подеха „Салве, Регина“ — вечерната молитва към Богородица.

— *Salve Regina, Mater Misericordiae, Vita Dulcedo et Spes Nostra*
— Слава Тебе, Царице Небесна, Всемилостива Майко, наш сладък

живот и наша надежда...

Гласът на отец Томас беше жизнен и силен. Корбет истински се наслади на песента, не само защото възхваляваше Богородица, а и защото така се пречисти от ужасите на деня. След като приключиха, той запали три свещи — една за Мейв, една за Едуард и една за Елинор. После, разкайвайки се, че беше забравил, запали още една и за краля.

— Трябва да тръгвам — каза отец Томас, а после застина.

Вратата на църквата се отвори и вътре нахлуха лорд Скроуп и брат Грациан. Двамата вървяха бързо и изглеждаха извън кожата си от ярост.

— Труповете в дома на покойника ли са? — дори не се опита да любезничи Скроуп.

— Знаете, че са там — отец Томас посочи към вратата в другия край на църквата.

Господарят на имението се огледа.

— Отче, обещавам ви, че до средата на лятото ще обнова така църквата, и то така, че да се гордеете с нея.

— Аз и сега се гордея с нея.

Скроуп отмина, без да си направи труда да отговори. Брат Грациан, който беше скрил бледото си и кокалесто лице под голямата си качулка, кимна учтиво и последва господаря си.

— По-добре да отида с тях — измърмори отец Томас.

— Не, отче, не мисля — хвана го Корбет за ръкава.

Свещеникът го погледна изненадано.

— Отче, вие сте служили в кралските войски в Уелс, нали?

— Знаете, че е така.

— Там ли се запознахте с лорд Скроуп?

— Да.

— Освен това сте служили и като свещеник при краля, вярно ли е?

— Да — отец Томас се опита да прикрие тревогата в гласа си.

— И сте решили да се откажете от кралската служба, за да станете истински пастир на Божиите чедра?

— Стремя се да правя най-доброто, на което съм способен. Да, бях в Уелс. Видях как умират хора, убити по начини, които никой не може да си представи. След това не бях на себе си. „Каква полза за

човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?“ Участвах във всичко, което се случи там. Трябваше да изкупя греха си. Запознах се с лорд Скроуп в началото на военния поход; много години, преди той да отиде в Аго. Обеща ми, че ако имам желание, ще използва влиянието си, за да убеди краля да ме назначи на служба тук.

— Но не харесвахте Скроуп, нали така?

— Точно така.

— Имате ли лък, отче? Моля ви да кажете истината тук, пред Христос.

Свещеникът рязко се обърна и се отдалечи, а Корбет си даде сметка, че отецът възнамерява да се върне. След малко отец Томас наистина се появи. Бързаше, а в ръцете си носеше дълъг лък и колчан стрели.

— Гледам да ми е подръка. Живеем в опасни времена, сър Хю. На един свещеник може да му се наложи да защити себе си, църквата си или своето паство.

— Ръката ви още ли е сигурна, отче? — попита Корбет.

— Искате да ме изпитате ли, милорд?

Корбет леко се усмихна.

— Не съм глупак, отче. Ако сте добър стрелец, рано или късно ще улучите целта си.

— Накъде биете, сър Хю?

Корбет направи няколко крачки, а после спря и се обърна към свещеника.

— Вие бяхте Сагитариус, нали, отче? Стрелецът, който се е появил в Мислам преди почти десет години. Служили сте с лорд Скроуп в Уелс. Там сте го видели да убива уелски пленници, а когато сте пристигнали тук, сте установили, че същият този кръвожаден човек си живее нашироко, благоденства и се прави на велик господар. Нямахте ли един псалм, в който се казваше как Бог опъва лъка си и го насочва към грешниците?

— Защо мислите, че съм бил аз?

— Ами защото — приближи се Корбет към свещеника, отмервайки стъпките си, — един опитен стрелец винаги улучва целта си, отче. Може да му се случи да пропусне веднъж, но не повече! Стрелецът отпреди десет години само е искал да сплаши лорд Скроуп. Единственият човек, поне според фактите, който би искал това, сте

тъкмо вие. Нарекли сте се Сагитариус — Божият стрелец. Така ли е, отче? Чухте изповедта ми, а сега е мой ред да чуя вашата. Обещавам ви да запазя в тайна това, което ще ми споделите.

— Мразя го! — прошепна свещеникът. — Чувствах се виновен, сър Хю. Знам, че той ми осигури тази служба, но дълбоко в себе си аз презирам лорд Скроуп. Да, бях в Уелс. Веднъж група гладни и изтощени уелски бунтовници слязоха от хълмовете, носейки кръст. Бяха готови да се предадат. Скроуп командваше войска стрелци — конници и пехотинци. И аз бях там. Късно вечерта в един мразовит ден като днешния бунтовниците дойдоха в лагера ни. Бяха боси и не носеха оръжия, а един от тях носеше кръст. Преди някой да успее да направи каквото и да било, Скроуп извади меча си и тръгна между тях, като мушкаше и сечеше. Останалите се присъединиха към него. Бяха видели уелските да убиват другарите им и нямаха милост. Докато стигна до онази част от лагера, в която се развиха събитията, всички вече бяха мъртви. Уелските бяха шестнайсет или седемнайсет души, Корбет, и всичките бяха млади мъже, а някои — едва момчета. Заварих убитите плувнали в кръв. Скроуп се подпираше на меча си, а останалите държаха брадви, ками и сопи. Всичките бяха опръскани с кръв до лактите. Започнах да крещя на Скроуп и го проклев. И вие сте служили в Уелс, Корбет, знаете какво беше там. Никой не молеше за милост и никой не я проявяваше. Биехме се на живот и смърт.

Отец Томас си пое дъх.

— След това реших да напусна службата при краля и известно време обикалях по селата. Скроуп е странен човек. Душата му не е изцяло покварена. Вярно, съгреши, но искаше да се пречисти. Все едно, той си спомни за мен и ме покани тук — отец Томас замълча, а после продължи. — Гражданите на Мисълам са добри хора — почтени и богобоязливи. Е, има и такива като Клейпоул и Робърт де Скот, но не са малко и тези като младежите, които подготвят постановката за Сретение Господне. Служа с радост на такива като тях. И така, назначиха ме тук веднага след завръщането на Скроуп от Ако. Той си дойде още понатежал от грехове, но донесе със себе си съкровища и се превърна в могъщ владетел. После се ожени за красивата лейди Хауса. Ще бъда откровен — усмихна се свещеникът. — Ние, свещениците, би трябвало да спазваме обета си за безбрачие не само на дела, но и в мислите и в думите си, но лейди Хауса... — той сви

рамене. — Признавам си, че понякога мечтая за моята прекрасна лейди. И така, бях ядосан на Скроуп, а после си спомних и за убийството на онези уелски бунтовници. Той имаше всичко и изглеждаше недосегаем за всяко зло — живо доказателство, че Сатаната се грижи за своите. Реших да го сплеща. Извадих дългия си лък и известно време се забавлявах с него, измъчвах го и го тормозех. После осъзнах, че това, което върша, е нередно, и затова спрях. Да, аз бях Сагитариус и проповядвах срещу собствения си грях. Аз бях този, който използваше това име, но ще ви кажа едно, Корбет — свещеникът го сграбчи за ръката. — И в най-лошите си кошмари не съм си представял, че ще се появи друг Сагитариус — смъртоносен стрелец и убиец, сякаш изникнал от ада!

Вратата на църквата се отвори и Корбет чу Ранулф да го вика.

— Трябва да вървя.

— Бог да е с вас, сър Хю. Ще се видим утре сутринта на службата в имението. Двамата с домина Маргарет имаме работа с лорд Скроуп. Той ни покани в убежището си, така че ще се видим скоро. И помнете, че аз чух вашата изповед, а вие моята. Няма какво повече да добавя.

После Корбет излезе при Ранулф на входа на църквата.

— Господарю, направих каквото ми казахте. Площадът е заобиколен от плетеница тесни улички. Дори не са улички, ами по-скоро пътечки между къщите.

— Ами къщите?

— Както знаете, повечето от тях са с по четири-пет етажа. Някои са обитаеми, а други — не. Останалите са просто стаи, в които преспиват пътуващите търговци и занаятчии. Научих, че повечето от тези стаи са собственост на лорд Скроуп.

Корбет кимна.

— Подозирам, че Сагитариус крие някъде лъка и стрелите си — той сви рамене. — Може би ги държи в някоя от онези тавански стаички.

— Да не забравяме и стълбищата, сър Хю, както и многото прозорци. Някои от тях представляват само тесни процепи, а други са закрити от капаци с панти, но те могат да бъдат отворени. От повечето се открива добра гледка към целия площад. За един опитен стрелец не би било трудно да повали трима или дори повече човека оттам.

— Всички, които бяха убити днес, бяха от свитата на лорд Скроуп — каза Корбет.

— Да, и тримата бяха с нас в Мордерн сутринта. Убиецът е знаел, че след това ще отидат в кръчмите, и само е изчаквал удобния момент.

— Успя ли да разпиташ някого? — попита Корбет.

— Разни слуги, домашни прислужници и момчета за всичко, но нищо не научих от тях. Господарю, из тъмните ъгли на онези мрачни къщи може да се скрие цяла армия! О, между другото — добави той, — Чансън каза, че умира от студ. Ако не се върнем скоро, ще го заварим превърнат в буца лед.

Корбет кимна.

— Приключихме тук, Ранулф. Отец Томас ще дойде в имението утре сутринта. Предполагам, че после ще се върне тук, за да отслужи заупокойна литургия за убитите. Гробището на „Сейнт Алфидж“ скоро ще се препълни.

После двамата излязоха на смълчания площад. Пазарният ден вече беше приключил и сергиите бяха прибрани. По вратите на къщите бяха окачени горящи факли, а на прозорците светеха запалени свещи. Изляя куче. Просяците прехвърчаха като сенки в мрака. Чансън беше вързал конете и беше застанал до някакво насмолено буре заедно с няколко просяци. В бурето гореше огън, запален от някой добър гражданин, за да се топят бездомниците през нощта. Чансън се оплака колко му е студено и колко е гладен, но щом Корбет се метна на седлото, конярят веднага се ободри. Кралският пратеник обяви, че се връщат в имението Мисълам, за да се нахранят добре, да пийнат ейл, а може би и от онова греяно вино с подправки. Обърнаха конете си и потеглиха по обратния път. Корбет се радваше, че се беше изповядал. Прекосиха заледения калдъръм и излязоха на тъмния път към имението, а сър Хю почувства, че вече се доближава до същността на тази кървава загадка.

[1] Мир и спасение (лат.) — Б.пр. ↑

[2] Benedictus (лат.) — „Благословен“. Благодарствена песен на Захария към Бог от евангелие на Лука (Гл. 1:68–79). — Б.р. ↑

[3] В името на Отца и Сина, и Светия дух (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

И той като много други имаше навика да прониква на смрачаване в къщите на различни хора и да ги ограбва.

Х. Т. Райли, „Лондонски хроники“^[1]

След като се върна в имението Мисълам и се приведе в приличен вид, Корбет се отправи към „антиохийското крило“ на къщата. Един слуга му показа покоите на игуменката. Въпреки че в стаята гореше огън, а прозорците бяха закрити с капаци и плътни завеси, домина Маргарет беше облечена в дебело черно расо, а върху него беше наметнала пелерината си. Приятното ѝ лице беше оброчено от обичайното бяло монашеско покривало. Игуменката се беше разположила на стол с висока облегалка пред камината, а краката ѝ бяха опънати върху ниско столче. Бенедикт също беше там. Капеланът беше облечен в батистена риза, тъмносини панталони и мантия без ръкави, а на краката си носеше пантофи. Той седеше до домина Маргарет, а в скута му лежеше някаква книга.

— А, сър Хю — домина Маргарет понечи да се изправи, но Корбет поклати глава. — Мастър Бенедикт тъкмо ми четеше от „Роман за Розата“^[2]. Много харесвам сюжета. Истински шедьовър, не мислите ли?

Корбет кимна в знак на съгласие.

— Мастър Бенедикт, ако обичате — прошепна игуменката.

Капеланът стана, усмихна се на Корбет и придърпа до камината още един стол, като го постави между своя и този на домина Маргарет. Корбет седна. Размениха си обичайните любезности. Домина Маргарет

изглеждаше спокойна, но мастър Бенедикт беше блед — изглежда ужасите, на които беше станал свидетел, все още го измъчваха.

— Дадох на мастър Бенедикт две чаши кларет — отбеляза домина Маргарет, проследила погледа на Корбет. — Брат ми наистина е кръвожаден човек, сър Хю. Капеланът ми не биваше да ходи там. Както и да е, благодаря ви, че дойдохте.

Игуменката замълча, докато Корбет отпиваше от чашата бяло вино, която му беше поднесъл мастър Бенедикт. Капеланът му предложи да си вземе и от подноса със захаросани плодове, но кралският пратеник отказа.

— Домина Маргарет, искам да ви задам няколко въпроса и може би е най-добре да го направя, преди да ми кажете защо ме повикахте тук.

— Разбира се — усмихна се игуменката. — Не, не, мастър Бенедикт, останете, моля. Вие сте мой изповедник и сте наясно с всичко, което правя. Едва ли ще ви изненадам с нещо — засмя се тя чаровно. — Та вие знаете дори мислите ми! Питайте, сър Хю.

— Казвате, че брат ви е кръвожаден човек. Такъв ли беше, преди да замине за Ако?

— На този въпрос можете да си отговорите и сам. Брат ми се беше прославил като страховит воин още в Уелс и по разни други бойни полета; като човек, който изпитва удоволствие от битките. На война се чувстваше в свои води. След Ако не ми се стори по-различен, може би само малко по-закоравял и по-гневлив.

— И по-богат?

— Да, брат ми беше заграбил цяло съкровище от тамплиерите. Наричаше го своята победна плячка.

— Ами Клейпоул?

— Той също. Странно е, че го споменавате, сър Хю, защото именно заради него поисках да се срещнем.

— Да поговорим първо за вас, домина Маргарет. Вие никак не приличате на брат си.

— Един Бог знае защо! — засмя се игуменката и се облегна в стола си. — Когато бяхме деца, малко се страхувах от Оливър. Беше избухлив, но братовчед ни Гастон успяваше да го смири. Тримата си играехме заедно. Владенията ни бяха много по-малки от сега, но земята, на която е разположена къщата, Островът на лебедите и полята

наоколо винаги са били притежание на семейството ми. Родителите ни бяха сдържани, дори студени. Баща ни винаги беше зает с разни кралски дела. Майка ни умря млада и ние останахме сами, наглеждани единствено от слугите. Мисълам, мордернската гора, изоставеното село и Параклисът на прокълнатите се превърнаха в нашите приказни владения, където се биехме с дракони, неверници и всички врагове на краля. Тримата бяхме винаги заедно — продължи тя, — но животът се променя и децата все някога се разделят с невинността си. Оливър и Гастон заминаха да воюват в Уелс, Гаскония и на шотландската граница. Когато се върнаха, баща ни вече не беше между живите, а доходите от земите ни бяха намалели. Признавам, а и лорд Оливър ще го потвърди, че той тръгна за Светите земи не само за да се бие за кръста, но и за да напълни собствената си кесия. Когато се върна оттам, аз също се бях променила — домина Маргарет си пое дълбоко дъх. — Докато го нямаше, реших да постъпя като монахиня в бенедиктинския манастир „Сейнт Фрайдсуайд“. После животът продължи да се променя. Оливър се измени според собствените си желания, а пък аз — според желанията на Бог.

Корбет погледна към капелана. Той стоеше с наведена глава и слушаше съсредоточено. За миг Корбет почувства дълбоката тъга на игуменката, въпреки че тя се усмихваше.

— А Гастон?

Игуменката сви рамене.

— Доколкото знам, след като врагът щурмувал стените на Ако, той бил сериозно ранен. Отвели го в лечебницата, но Гастон починал от раните си. Оливър и мастър Клейпоул направили всичко по силите си, но не могли да го спасят.

— Но не е ли странно — настоя Корбет, — че от всички жители на Мисълам са се завърнали само лорд Скроуп и оръженосецът му мастър Клейпоул?

— Сър Хю, в някои градове не се върнаха и толкова. Пък и мъжете, които тръгнаха от Мисълам, не бяха чак толкова много. Някои от тях са умрели по пътя, а други — от болест или от раните си. Брат ми също беше ранен, както и мастър Клейпоул.

— Но се върна богат.

— Несъмнено.

Корбет се сепна, понеже мастър Бенедикт скочи на крака и изтича към вратата с ръка на устата.

— Горкият човек — игуменката погледна към Корбет. — Много е разстроен от видяното сутринта.

Тя замълча, изчаквайки завръщането на мастър Бенедикт. Капеланът се появи след малко, попивайки устата си с кърпичка.

— Съжалявам, но стомахът ми е слабото място — извини се Бенедикт и отново седна на стола си. — Разговорът за Ако — прошепна той, — клането в Двора на дракона, ужасните убийства в Мордерн, всичките тези заплахи и опасности... — той поклати глава. — Не мислех, че ще стане така.

Домина Маргарет го попита дали не иска нещо за ядене или за пиене, но Бенедикт само махна с ръка.

— Сър Хю — игуменката вдигна броеницата, увита около пръстите ѝ, — искам да ви помоля за две услуги. Първата е да препоръчате мастър Бенедикт на краля, когато се върнете в Лондон. Той заслужава повишение и трябва да постъпи на кралска служба. Капеланът ми е много добър свещеник и високообразован човек, но ще оставя това на вас. Другият въпрос е много по-важен. Казвам, че брат ми е кръвожаден, и той наистина е такъв. В момента обаче го заплашват от всички страни може би с право, а може би не, но, така или иначе, го заплашват. Дори кралят е недоволен от него. Появи се Сагитариус. Според мен този смъртоносен стрелец откъщава за убийствата в Мордерн. Сигурна съм, че ще се съгласите с мен — просто няма друго логично обяснение. Вярвам, че рано или късно брат ми ще бъде убит. В Светото писание се казва, че „всички, които се залавят за нож, от нож ще погинат“^[3]. Страхувам се за брат си, сър Хю, наистина.

— Милейди — отвърна Корбет, — какво общо има това с мен? Аз съм тук, за да се погрижа за интересите на брат ви, и ще го направя дотолкова, доколкото позволяват възможностите ми. Позовавайте се на Библията и казвате, че човек ще пожъне това, което е посял. Да не би да твърдите, че брат ви е в смъртна опасност?

— Брат ми винаги е в опасност — отвърна тя. — Именно той е в основата на целия проблем. Семейството ни, сър Хю, притежава тази земя още от времето на Уилям Завоевателя. Двамата с него сме последните издънки на рода Скруп. Аз съм девица, посветила се на

Бог, а брат ми е женен, но няма законен наследник. Ако внезапно умре, без да остави потомък...

— Няма ли да го наследи съпругата му, лейди Хауиса?

— Много съм разтревожена — рязко отвърна игуменката, — както и мастър Бенедикт, с когото многократно сме обсъждали този въпрос. Ако брат ми умре, без да остави наследник, владенията му ще бъдат наследени от лейди Хауиса, да. Аз ще получа своя дял, както и Клейпоул, а и някои други. Вероятно сте чули слуховете, пък и сигурно сте забелязали приликата между брат ми и мастър Клейпоул.

Корбет само я гледаше втренчено. Домина Маргарет си пое дълбоко дъх.

— Някои твърдят — продължи тя, — че Хенри Клейпоул е незаконороден син на брат ми. Преди много, много години, преди да замине да се сражава за краля, брат ми се влюби в Алис де Тъдънам — дъщерята на местен търговец на вълна. Алис забременя, но след това се омъжи за някакъв търговец. Оттогава хората говорят...

— Че Клейпоул е син на брат ви, а не на съпруга на Алис, така ли?

— Именно, сър Хю. Брат ми Оливър и мастър Клейпоул винаги са били близки. Сигурна съм, че лорд Скроуп не е забравил вярната служба на Хенри Клейпоул и го е споменал в завещанието си. И все пак се безпокоя, че ако лорд Скроуп умре, без да остави наследник, Клейпоул може да се яви в Кралския съд и да се опита да докаже, че той е законният му наследник.

— Но как би могъл да го стори? — озадачи се Корбет.

— Според мълвата — продължи игуменката — лорд Скроуп се е оженил тайно за Алис де Тъдънам. Ако това е вярно, вторият ѝ брак става невалиден. Алис и съпругът ѝ вече са покойници и според църковните закони, сър Хю...

— Хенри Клейпоул може да докаже, че е законен наследник на лорд Оливър — довърши Корбет, — и по силата на този факт може да предяви претенции към владенията му. Но все пак са му необходими доказателства, за да го постигне, нали така?

— Отидох при отец Томас — продължи домина Маргарет — и двамата с него претърсихме църковните регистри. Оказа, че от тях липсват точно документите за периода, през който е възможно брат ми да се е оженил за Алис де Тъдънам.

— И вие смятате, че ги е откраднал мастър Клейпоул, така ли?

— Кметът е много амбициозен и алчен човек, сър Хю. Вече е сложил ръка на редица имоти в Мисълам. Като нищо може да е откраднал документите и да си ги пази за черни дни. Възможно е също регистрите от този период да липсват по някаква случайност. А може и брат ми и Алис де Тъдънам просто да са се оженили в някоя друга енория, въпреки че се съмнявам в това.

— Повдигали ли сте този въпрос пред брат си?

— Няколко пъти през годините, но той все казваше, че няма вина за греховете на младостта си.

— Ами лейди Хауиса?

— Никога не сме говорили открито за това. Чувствам я близка, тя е добра жена. Вероятно е чула слуховете, но нищо конкретно.

Корбет се загледа в огъня. Пред Канцлерския съд и друг път се бяха явявали такива извънбрачни деца. Обикновено твърдяха, че са законородени, и настояваха да получат наследството на бащите си според законите на Църквата и държавата.

— Брат ви страхува ли се от мастър Клейпоул? Затова ли го покровителства и е подкрепил назначаването му за кмет?

— С течение на годините взаимоотношенията им се промениха — призна домина Маргарет.

Игуменката замълча и огледа уютната стая, сякаш се мъчеше да си спомни нещо. Огънят пращеше и хвърляше искри. Навън се беше извил вятър и блъскаше по капациите на прозорците. Дърветата пукаха и стенеха под напора му. Корбет си даде сметка, че макар имението да тъне в разкош, то е изпълнено с мрачни спомени, болка и гняв. Прав беше да внимава. Тук се играеше една заплетена игра и предстоеше да се пролее още кръв.

— Да — кимна домина Маргарет, — бих казала, че взаимоотношенията им се промениха. Преди Клейпоул винаги се държеше като подчинен на брат ми, докато сега понякога си проличава, че се смята за равен с него, все едно има...

— Нещо срещу брат ви?

— Точно така, сър Хю.

— Лорд Оливър страхува ли се от мастър Клейпоул? — попита отново Корбет.

— Брат ми е боец. За пред хората не се страхува от никого, но в убежището си... Не сте ходили там, нали?

Корбет поклати глава.

— Чух за първия Сагитариус — каза той, — стрелеца, който се е появил преди около десет години и е изстрелял няколко стрели по брат ви, но така и не го е улучил.

Домина Маргарет се усмихна.

— Да, това изплаши лорд Оливър, и то много. В каменното му сърце обаче има и други страхове, притаени като вълци сред дърветата. Не бяха минали и две години от завръщането му от Ако, когато брат ми построи убежището си. Винаги е харесвал Острова на лебедите. Когато бяхме деца, го наричахме нашето малко кралство и ходехме да си играем там. Сега брат ми го е превърнал в свое убежище, така че, да, страхува се. Може би от Хенри Клейпоул, а може би от някои други сенки от миналото.

Корбет погледна към мастър Бенедикт, който седеше като учител край учениците си и търпеливо наблюдаваше.

— Вие какво мислите за всичко това, сър?

— Разбирам тревогите на домина Маргарет и напълно ги споделям. И все пак, както ви казах и преди, сър Хю, мястото ми не е в Мисълам. Вярвам, че ако бъда назначен на кралска служба в Лондон и ако, както тя каза, дойдат черни дни, игуменката ще има...

— Приятели в кралския двор? — попита Корбет.

— Да! — намръщи се мастър Бенедикт. — Сър Хю, когато всичко тук приключи и се върнете в Лондон, може би бихте могли да повдигнете въпроса за тайните желания и амбиции на Клейпоул пред краля.

— Чувал съм за подобни случаи — затвори очи Корбет. — Не мога да ви ги цитирам дословно, но дори кралят трябва да се съобразява със законите. Ако мастър Клейпоул успее да докаже, че е законен наследник на лорд Скруп, нищо не може да се направи — той отвори очи и се усмихна. — Но разбира се, вие искате много повече, нали?

— Да, сър Хю, искам брат ми да остане жив — преглътна с усилие игуменката. — Моля се за безопасността му. Това, което бих искала да постигна с ваша помощ, е да накарам Клейпоул да отговори

на слуховете, докато брат ми все още е жив. Така ще можем да разберем дали е законен наследник на лорд Скруп, или не.

— Разбира се — прошепна Корбет. — Сега вече ми е ясно защо искахте да се срещнем. Ако Хенри Клейпоул бъде призван пред Кралския съвет и положи клетва, той ще бъде принуден да приведе своите доказателства. Ако това се случи, докато лорд Оливър е жив, господарят на имението ще може да опровергае или да подкрепи неговите твърдения. Брат ви е единственият човек, който знае истината, и ако нещо се случи с него, тя ще бъде изгубена завинаги. Но вие сте разговаряли с брат си за опасността, която грози вас и лейди Хауса, нали?

— Опитвах много пъти, но брат ми все го обръщаше на шега. Казваше, че времето ще се погрижи за всичко. Аз обаче не се уповавам на времето, сър Хю, а на Бог и на вас. Колкото по-скоро приключим с този въпрос, толкова по-добре.

Корбет допи виното си и се сбогува. После стана, поклони се на домина Маргарет и на мастър Бенедикт и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Тъкмо стигна до стълбището, когато от един от прозорците изведнъж се отлепи някаква сянка. Корбет отстъпи назад и посегна към камата си.

— *Pax et bonum*, сър Хю.

Корбет си отдъхна.

— Братко Грациан, умолявам ви да проявите благоразумие и да не изскачате така от сенките. Особено по това време и на това място.

— Трябваше да ви видя, сър Хю. Искам да ви помоля за една услуга. Когато приключите тук, може ли да тръгна с вас за Лондон?

— Ще носите ли със себе си „Сангуис Кристи“?

— Разбира се!

— Защо изведнъж така се разбързахте, братко Грациан? Ами духовният живот на вашия покровител?

— Сър Хю, този въпрос засяга само мен и него и е защитен от тайната на изповедта.

— Ще отговоря на въпроса ви, братко Грациан, когато вие отговорите на моя.

— Какъв е въпросът ви?

— Наистина ли Свободните братя бяха такава заплаха за Църквата и за реда в кралството?

— Казах ви истината, сър Хю.

Корбет поклати глава.

— Не, не я казахте, братко! Никой не каза истината. Желая ви лека нощ...

* * *

Отец Томас завърши утренията с първите двайсет и два стиха от Евангелието на свети Йоан: „*In principle erat Verbum*“ — „В началото беше Словото“. При думите „И Словото стана плът“^[4] Корбет и всички други, които присъстваха на сутрешната служба в параклиса на имението Мисълам, коленичиха и един по един целунаха палеца на свещеника в знак на почит. После сър Хю се изправи и се огледа. Там бяха Ранулф, Чансън, лейди Хауиса, домина Маргарет, мастър Бенедикт и неколцина слуги. Брат Грациан сигурно се молеше в стаята си. Мастър Бенедикт пък беше прекарал по-голямата част от нощта в болничното крило на имението. Поне така му беше прошепнала домина Маргарет по време на краткия им разговор преди литургията. Корбет потри очи. Самият той беше поспал само няколко часа, а през останалата част от нощта го измъчваха кошмари.

След литургията Корбет размени няколко думи с лейди Хауиса, а после се присъедини към Ранулф и Чансън и тримата се подкрепиха с хляб, сирене, масло и ейл в един от складовете за провизии. Не беше решил какво ще прави този ден. Обсъди с Ранулф идеята да свикат официална съдебна комисия и да призват свидетели под клетва. После се сети, че тримата свещеници — мастър Бенедикт, брат Грациан и отец Томас, можеха да се позоват на привилегията на духовенството^[5] и да настояват, че не са длъжни да отговарят пред краля. И все пак можеха да опитат. Кралският пратеник беше категоричен само по един въпрос — трябваше отново да разпита лорд Скроуп и да потърси логични отговори на въпросите си. Двамата с Ранулф тъкмо се канеха да излязат от склада, когато в далечината се чу звън. Един от конярите подскочи.

— Какво става, човече? — попита го Ранулф.

— Лорд Скроуп — отвърна онзи. — Това е сигналът за тревога от убежището!

Корбет и Ранулф се присъединиха към останалите и всички излязоха тичешком от склада. Прекосиха двора, минаха през йерусалимските порти и се спуснаха по леда към Острова на лебедите. На половината път Корбет спря и се огледа на слабата сутрешна светлина. Видя отец Томас, който се опитваше да слезе от някаква лодка от тази страна на езерото. На отсрещния бряг домина Маргарет стоеше пред широко отворената врата на убежището и биеше гонга. Корбет се забърза надолу по хълма, хлъзгайки се по леда. След него вървеше Ранулф. Когато приближиха пристана, Ранулф се обърна и нареди на слугите да се отдръпнат. Корбет сграбчи отец Томас, който едва си поемаше дъх.

— Какво става? — попита той.

Свещеникът изглеждаше изтощен, а очите му бяха насълзени от студа.

— Сър Хю, лорд Скроуп е убит. Най-добре ще е да дойдете.

Корбет се качи в лодката, а Ранулф и отец Томас го последваха. Малкият съд се клатеше заплашително и лодкарят им каза да седнат. Той също беше пребледнял, ужасен от онова, което беше видял. Загреба с веслата и лодката запори ледените води към отсрещния бряг.

— Внимавайте — рече гребецът, докато насочваше лодката към пристана от другата страна на езерото.

Корбет и Ранулф скочиха на земята и се запътиха към входа на убежището, където беше застанала домина Маргарет. Игуменката беше изгубила ума и дума, лицето ѝ беше побеляло, а очите ѝ се бяха разширили от страх. Тя въведе Корбет вътре и кралският пратеник веднага се зае да изучава обстановката. Капаците на прозорците бяха затворени, а завесите от кожа и кадифе бяха спуснати. Стаята миришеше на вино и на ароматен пчелен восък. На светлината на няколко свещи, които все още горяха и разпръскваха тъмнината, Корбет забеляза какъв разкош цари вътре. Помещението беше отрупано със скъпи вещи. Дебели килими покриваха пода, по стените висяха тежки гоблени, столовете и масите бяха изкусно изработени, а върху подиума отсреща имаше голямо легло. Сребърните и златните украшения светеха със свой собствен блясък. После погледът на

Корбет се спря върху прозореца вдясно. Завесите, които го покриваха, бяха разкъсани, а дървените му капаци — раздробени на парчета.

— Разбихме ги, за да влезем — прошепна домина Маргарет.

Корбет ѝ направи знак с ръка да почака. Убежището сияеше от разкош, но в мрака се спотайваше и още нещо. Там витаеше злото, което Корбет беше преследвал през целия си съзнателен живот — внезапно и жестоко убийство. Трябваше да се приближи и да изследва ужаса, който се криеше в сенките. Той прекоси стаята и се насочи към тъмния силует, отпуснат върху огромния стол с висока облегалка, който се очертаваше на фона на слабата светлина. В стола, с отметната назад глава, седеше лорд Скроуп, а безжизнените му ръце се бяха вкопчили в страничните облегалки. Грозното му лице, застинало в предсмъртен ужас, изглеждаше още по-противно. Очите му бяха изцъклени, устата — леко отворена, а по устните и носа му имаше засъхнала кръв. От гърдите му стърчеше камата, с която асасинът се беше опитал да убие краля. Оръжието беше потънало в плътта до дръжката, а на нея все още висеше избелялата червена лента.

— По дяволите! — измърмори Ранулф.

Корбет огледа внимателно трупа. По червеникавокафявия халат на Скроуп имаше петна от кръв. Ранулф донесе един свещник. Слабата му светлина освети чудовищната маска, в която се беше превърнало лицето на мъртвеца, и подсили страховитото впечатление. По пръстите на Скроуп и по пода имаше още кървави следи.

— Сандъкът под леглото! — прошепна Ранулф.

Корбет се запъти натам. Завесите на леглото бяха издърпани, а завивката и чаршафите — отметнати настране. Възглавниците бяха леко смачкани. Явно Скроуп си беше лягал в леглото, преди да бъде убит. Сандъкът отдолу беше претършуван. Ковчежетата и кутиите с железен обков, които се намираха вътре, бяха празни, а капациите им — отворени. Корбет се върна при трупа и се наведе над него, като се опитваше да не гледа към изцъклените му, безжизнени очи. Бръкна под халата му и внимателно свали сребърната верижка с ключове от врата му, а после отново отиде до сандъка. Отвън се чу шум и кралският пратеник погледна през рамо. Към убежището прииждаха още хора, сред които беше и лейди Хауиса. Домина Маргарет се съвзе и излезе да им помогне. Навън имаше и куп слуги — явно бяха използвали и двете лодки. Корбет бързо изпробва ключовете на ковчежетата —

всичките пасваха. После ги подаде на Ранулф и излезе навън. Островът гъмжеше от зяпачи, а на отсрещния бряг се тълпяха още. Лейди Хауиса стоеше в долната част на стълбището, облегната на ръката на една домашна прислужница. Вдовицата на Скроуп слушаше с половин ухо онова, което ѝ говореше някакъв сбръчкан мъж с посребрена коса. Лицето на събеседника ѝ беше изпито и гладко избръснато, а над хлътналите му очи бяха надвиснали гъсти вежди.

— Лейди Хауиса? — слезе при нея Корбет.

— А, вие трябва да сте лорд Корбет.

Възрастният мъж примигна и се усмихна, въпреки че лицето и погледът му останаха напрегнати, а после надзърна над рамото на Корбет към вътрешността на потъналото в мрак убежище.

— Да, аз съм Хю Корбет. А вие, сър?

— Аз съм доктор Ормсби, бях лекар в Бейлиол Хол в Оксфорд. Сега прекарвам залеза на живота си в покрайнините на Мисълам. Накратко, сър, аз съм, или по-точно бях, личен лекар на лорд Скроуп. Основната ми грижа сега е лейди Хауиса.

Корбет се огледа. Слугите обикаляха наоколо под заповедите на домина Маргарет. Отец Томас крачеше напред-назад, увил броеницата около едната си ръка. Брат Грациан стоеше на пристана, притиснал устата си с пръсти, и изглеждаше напълно обезумял. Отвъд езерото се задаваше мастър Клейпоул. С него бяха и членовете на градския съвет, достолепни в обшитите си с хермелин мантии и проблясващи синджири, съответстващи на сана им. Кралският пратеник изпъшка и дръпна Ормсби за ръкава.

— Докторе, искам да останете тук. Същото се отнася и за вас, отец Томас, както и за вас, милейди — той посочи към игуменката. — Нека остане и лодкарят, който ви прекара през езерото.

Корбет хвана отпуснатата ръка на лейди Хауиса, която се беше вкочанила от студ. Клепачите на вдовицата потрепнаха, тя отвори уста да възрази, но после поклати глава.

— Не бива да оставате тук, лейди Хауиса — настоя Корбет и стисна леко ръката ѝ. — Не, не, съпругът ви, Бог да го прости, е мъртъв, жестоко убит. Не бива да го виждате така. Вие — обърна се Корбет към домашната прислужница, — грижете се за господарката си. Милейди, трябва да тръгвате.

Лейди Хауса кимна в знак на съгласие. Корбет изкачи стълбите, махна на Ранулф с ръка и служителят на Зеления печат застана до него на входа на убежището. Корбет извади меча си и удари с него по бронзовия гонг, който висеше на верига до вратата. Най-накрая се възцари тишина.

— Добри хора — провикна се той, — аз съм сър Хю Корбет, служител на краля. Нося кралския печат, който ми дава пълната власт да се разпореждам тук. Лорд Скроуп, Бог да го прости, е мъртъв, жестоко убит. Искам всички да напуснат Острова на лебедите незабавно, освен онези, които помоля да останат.

Хората го гледаха подозрително. Чуха се викове, дюдюкане и подигравки. Ранулф извади меча си. Глъчката стихна и тълпата започна да се разотива към пристана. Корбет извика доктор Ормсби, домина Маргарет, отец Томас и лодкаря, който ги беше превел през езерото — дребен и начумерен тип на име Пениуорт. Кралският пратеник учтиво помоли всички да останат навън, докато той и Ранулф отново претърсят убежището. Двамата се върнаха вътре и за втори път огледаха трупата, ковчежетата, прозорците и главния вход, който се оказва и единствен. Капаците на всички прозорци, с изключение на един, бяха затворени, резетата в горната и в долната им част бяха спуснати, а пердетата от кожа и кадифе изглеждаха непокътнати.

— Няма друг вход — промълви Корбет. — Предната врата е залостена с резета отгоре и отдолу, а ключалката ѝ е майсторски изработена.

Сър Хю огледа счупения прозорец. Капаците му бяха раздробени, а рамката — одраскана и ожулена. После двамата с Ранулф излязоха навън и се извиниха на чакащите за забавянето. Обиколиха убежището. Корбет се възхити на творението на Скроуп. Бреговете на острова бяха опасани от зеленина, включително с красиви плачещи върби. Пространството около убежището обаче беше свободно, като изключим тесния канал, който отвеждаше отпадните води към езерото. По заледената земя се виждаха множество следи от обувки. Корбет погледна към езерото. Беше около двайсет стъпки както на дължина, така и на ширина, и със сигурност беше дълбоко. Не се виждаше друг пристан, нито следа от мост, сал или лодка. Двамата с Ранулф се върнаха в убежището. Кралският пратеник покри лицето на Скроуп с кърпа и нареди на Ранулф да разпали позагасналия огън.

След това покани домина Маргарет, отец Томас, Пениуорт и доктор Ормсби да се настанят на столчетата, които беше наредил край камината. Докторът се извини и отиде да огледа трупа. Махна кърпата от лицето му и възкликна от ужас. После се насочи към масата, на която Корбет беше забелязал изящна чаша, пълна догоре с червено вино. Докторът я вдигна, подуши виното и измънка една молитва.

— Какво има? — приближи се Корбет към него.

— Помиришете го, но не пийте, сър Хю.

Корбет помириса виното и усети в наситения му аромат да се прокрадва горчива жилка.

— Беладона — промърмори Ормсби. — Смъртоносна нощна сянка. Но вижте, сър Хю, чашата не е докосната и от виното не е пито. Огледах трупа и не забелязах признаци на отравяне — на лицето на Ормсби отново се изписа онази студена и многозначителна усмивка. — Познавам отровите, сър Хю. Ако господарят беше убит с беладона, щеше да си личи. Щеше да е умрял в неистови гърчове.

Корбет кимна и му върна чашата.

— Как мислите, дали не са го отровили, преди да го намушкат?

— Съмнявам се — приближи се докторът. — Сега долавяме миризмата на отровата, понеже е престояла във виното часове наред и е ферментирала. В първия момент обаче не се долавя никакъв мирис. Затова жертвата изпива отровата, а по-късно лекарите като мен я откриват. Беладоната е жесток убиец. Ако беше пил от нея, лорд Скроуп щеше да бъде разтърсен от адски спазми. Разбира се, трябва да изследвам тялото по-подробно. Има и други признаци — Ормсби се потупа по корема. — Цветът на корема се променя, по кожата избиват петна.

Докторът замълча и се върна да помирише украсената със сребро гарафа.

— Същата работа — каза той. — Предполагам, че виното е било отровено още в гарафата, а чак по-късно е било сипано в чашата. О, между другото чашата е направена от тис. Това дърво е прокълнато — Ормсби вдигна чашата. — Познавам и дърветата, защото баща ми беше лесничей в тези гори.

— Много добре — рече Корбет. — Дайте чашата на Ранулф, за да я пази.

Докторът се подчини и се присъедини към останалите край камината. Преди това подаде чашата на Ранулф и му прошепна да бъде внимателен. Ранулф я постави на пода.

— А сега ми кажете какво стана — прикани Корбет присъстващите.

Отец Томас стрелна с очи домина Маргарет, а после страхливо погледна към трупа, сякаш очакваше мъртвецът да се размърда.

— Лорд Скроуп ме отвращаваше, докато беше жив — промърмори свещеникът, — отвращава ме и мъртъв, сър Хю. Налага ли се да стоим тук, при трупа му?

— Мъртвите не могат да ни сторят зло, отче — отвърна му Корбет. — Налага се да разбере кой е убил този верен поданик на краля и най-вече — кой го е ограбил. Макар че тепърва ще трябва да го докажа, предполагам, че господарят на имението е държал тук „Сангуис Кристи“ и други скъпоценности. Прав ли съм, домина Маргарет?

Игуменката, която стоеше със затворени очи, кимна в знак на съгласие.

— Очевидно лорд Скроуп е дошъл тук снощи — продължи Корбет, посочвайки към Пениуорт. — Ти ли го докара?

— О, да — зарадва се Пениуорт на вниманието, с което го удостоиха. — След убийството на ловджийските кучета лорд Скроуп нареди сред дърветата винаги да има пазачи. После убиха Робърт де Скот на площада и аз поех командването на стражата. Задачата ми беше да прекарвам господаря до острова с лодката. Докарах го и снощи.

— По кое време?

— О, късно вечерта, сър, след като господарят се върна от града. Трябва да е било доста след вечернята.

— Как ти се стори лорд Скроуп?

Пениуорт затвори очи и се усмихна, показвайки изпочупените си зъби.

— Бих казал, че беше мрачен и вгълбен в себе си. Каза, че на сутринта ще ни посетят домина Маргарет и отец Томас. Когато стигнахме до пристана, господарят, както обикновено, не ми благодари, ами направо се запъти към стълбите.

— Ти последва ли го?

— Да, да, последвах го — отвърна Пениуорт. — Това влизаше в задълженията ми. Лорд Скроуп искаше да е сигурен, че е в безопасност. Той отключи вратата и влезе в убежището си. Както винаги, му помогнах да накладе огъня, а после се огледах, за да се уверя, че всичко е наред. Лорд Скроуп седна в онзи стол и започна да барабани с пръсти по страничните облегалки. Май нямаше търпение да ми види гърба. Запалих свещите. Лорд Скроуп ми изръмжа, че тази нощ аз и останалите стражи трябва да бъдем много внимателни. Липсваха му кучетата — Ромул и Рем. Беше нащрек. После си тръгнах. Сигурен съм, че докато слизах по стълбите, го чух да пуска резетата и да заключва вратата. Гребейки обратно през езерото, виждах между капациите на прозорците да се процежда светлина. След това се присъединих към останалите пазачи в дъбовата горичка на хълма — там, където преди стояха кучетата. Запалихме си огън. Освен това снощи имаше пълнолуние и беше светло.

— Обикаляхте ли по бреговете на езерото?

— Не, само наблюдавахме — рече Пениуорт и отвърна поглед, — но нищо не видяхме.

— И няма друг начин да се стигне до острова, освен с лодка, така ли? — настоя Корбет.

— Не, сър Хю.

— Домина Маргарет, вие познавате острова. Идвали сте тук като дете, нали?

— На мястото на пристаните преди имаше мост. Беше разнебитен и по-скоро опасен, отколкото полезен. Брат ми го разруши.

— Ами езерото? — попита Ранулф. — Колко е дълбоко?

— Доста, сър — отговори Пениуорт. — Бих казал, че на места е поне девет стъпки дълбоко. Като нищо може да ви погълне. Пълно е с водорасли и е много опасно. Дори сатаната не би могъл да го преплува посред нощ в този студ. А ако някой беше тръгнал да го прекосява с лодка, със сигурност щях да го видя. Особено пък сутринта, но и тогава не видях нищо нередно.

— Забеляза ли нещо странно? — попита Корбет. — Каквото и да е, Пениуорт.

Корбет отвори кесията си и извади оттам една монета. Пениуорт почти ахна от радост и протегна ръка.

— Сър, бих могъл да си измисля някаква история и да ви излъжа, но ако ме накарате да се закълна върху дарохранителницата в църквата на отец Томас, бих ви казал, че нищо не съм видял, нито пък чул. Другарите ми също. Вярно е, че се греехме на огъня, ядахме сушено месо и пиехме ейл, но бяхме нащрек, сър. Абсолютно нищо не се случи.

[1] Откъси от архивите на града от 13, 14 и 15 в., подредени в хронологичен ред и издадени през 1868 г. под редакцията на Х. Т. Райли — Б.р. ↑

[2] Средновековна френска поема, посветена на изкуството на любовта и написана под формата на съновидение. — Б.пр. ↑

[3] От Матейя свето Евангелие, Гл. 26:52. — Б.р. ↑

[4] От Йоана свето Евангелие, Гл. 1:14. — Б.р. ↑

[5] Неподсъдност на духовенството от светския съд — привилегия на духовенството в Англия, препотвърдена от Хенри II през 1176 г. след убийството на Томас Бекет, който приживе се борел за нейното запазване. Тя освобождавала духовниците от светски процес или присъда при редица по-дребни престъпления и от нея можели да се възползват всички, които можели да докажат образоваността си, прочитайки първия стих от Псалм 50: „Помилуй ме, Боже, по голямата Си милост“. Английският парламент отменил привилегията през 1827 г. — Б.р. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бил съм враг на врага му.

Лондонски летописи, 1304 г.

— Какво се случи тази сутрин?

Корбет протегна ръка към огъня, поглеждайки към Ранулф. Служителят на Зеления печат слушаше съсредоточено.

— Известно ви е, сър Хю — отвърна уморено отец Томас. — След като приключих със сутрешната служба в имението, смятах да се върна в града, за да отслужи заупокойна литургия за убитите. Преди това с домина Маргарет трябваше да се срещнем тук с лорд Скроуп.

— Кога си уговорихте тази среща?

— Преди два дни. Както знаете, лорд Скроуп възнамеряваше да обнови манастира и църквата. Разбира се, след случилото се през последните дни тези намерения отидоха на втори план.

— Отче, кажете цялата истина — намеси се домина Маргарет. — Съжалявам, но има и още нещо. Подновяването на църквата и на манастира не беше единствената тема, която искахме да обсъдим с лорд Скроуп. Вярно е, че брат ми беше доста богат, а и, Бог е свидетел, че имаше да изкупва много грехове. Ние обаче искахме да го помолим и да се отнася по-добре с хората.

— Включително с мен — призна Ормсби.

Докторът се наведе напред, като си играеше с пръстените на лявата си ръка.

— Сър Хю, чувал съм за вас в Оксфорд и знам, че сте член на Тайния съвет на краля. Тук сте, за да откриете истината, и аз ще бъда откровен с вас. Много малко хора харесваха лорд Скроуп и навярно ще разберете, че аз определено не бях сред тях.

— Кой ви каза за убийството?

— Слухът, че Скроуп е мъртъв, се разнесе бързо — отвърна докторът. — Слугите го бяха разпространили помежду си и в града заприиждаха хора. Бях на площада, когато научих, и незабавно тръгнах насам.

— Вие ли лекувахте лейди Хауиса? — попита Ранулф.

— Да, но за всичко между мен и господарката на имението трябва да попитате самата нея. — Ормсби посочи с глава към отец Томас. — Хората се изповядват пред мен като пред свещеник и аз също съм длъжен да пазя тайните им.

— Тази сутрин — настоя Корбет, сочейки към Пениуорт — отец Томас и домина Маргарет са се запътили към пристана.

— Видях, че идват — рече лодкарят, — и побързах да ги посрещна. Помня, че казах на отец Томас да се увие по-добре в наметалото си, защото водата е леденостудена, а веслата вдигат пръски.

Свещеникът кимна и се усмихна едва-едва.

— Прекарах ги през езерото — заяви Пениуорт. — После прибрах веслата в лодката, вързах въжето за пристана и помогнах на отец Томас да слезе. След това двамата с него свалихме и домина Маргарет. Те се качиха по стълбите, а аз останах да изчакам, в случай че лорд Скроуп реши да ми даде някаква задача. Някои от другарите ми също тръгнаха насам...

— Почукахме на вратата, но отговор не последва — продължи разказа домина Маргарет. — Тропахме и блъскахме, но напразно. Отвън, сър Хю, ще намерите брадва. Взех я, подадох я на Пениуорт и му казах да разбие капациите на прозореца.

— Така и направих — отвърна лодкарят. — Натроших капациите на парчета. Решетката е метална, но самите капаци са дървени.

— Забелязах — рече сухо Ранулф.

— Повдигнах решетката и се промуших вътре. А там... Бог да ни е на помощ, сър — поклати глава Пениуорт. — Бил съм свидетел на какво ли не, лорд Корбет, сражавал съм се в кралските войни и съм виждал...

— Кажете ни какво видя днес — подаде му Корбет сребърната монета.

Пениуорт я сграбчи с израз на безкрайно задоволство. Корбет си даде сметка, че преди да е изтекла седмицата, лодкарят ще позабавлява

целия град с тези пари и с разказа си за събитията, на които беше станал свидетел сутринта.

— Беше тъмно, сър Хю. Огънят беше почти изгаснал. Повечето от свещите бяха изгорели. Повиках лорд Скроуп по име, но не получих отговор, а после го видях да седи в стола си. В първия момент си помислих, че просто се е втренчил гневно в мен, както правеше приживе. После се приближих и видях черната кръв по устата и носа му. Приличаше на вещерска отвара. Господарят беше вкопчил ръце в страничните облегалки на стола, а очите му бяха изцъклени. Сякаш му се беше явил някой демон.

Пениуорт се опомни и сложи ръка на устата си. После лодкарят се втренчи в пода, клатейки глава, и си замърмори под нос.

— Пениуорт — поде кротко Корбет, — какво стана, след като намери лорд Скроуп?

— Изтичах към вратата.

— Кажи ми точно какво видя — додаде Корбет.

— Резетата в горната и в долната част бяха спуснати и вратата беше заключена. Наложих се да вдигна и двете резета и да отключа, за да пусна вътре домина Маргарет и отец Томас.

— А останалите капаци? — попита Ранулф.

— Всичките бяха залостени — отвърна Пениуорт.

— Така беше — обади се домина Маргарет. — Сър Хю, бях потресена, когато видях брат си мъртъв. Не можех да повярвам. Отец Томас отиде до него и зашепна в ухото му молитва за опрощение на греховете. Аз наредих на Пениуорт да застане на пост пред вратата и претърсих стаята. Възможно беше убиецът все още да се крие вътре — капациите на всички прозорци бяха затворени, а вратата беше заключена... Искам да кажа, че... — игуменката се запъна.

— Проверихме всички капаци — намеси се отец Томас. — И преди бях идвал в убежището, сър Хю, и знаех, че няма тайни входове или тунели. Езерото е широко и дълбоко, а вратата и капациите на прозорците бяха заключени и залостени. Естествено, с изключение на капака, който Пениуорт счупи.

Корбет благодари на присъстващите и помоли отец Томас да прочете молитва над тялото, а после да помогне на Пениуорт и доктор Ормсби да го пренесат в имението.

— Там има помещение за покойници, нали?

Ормсби кимна.

— Една стаичка в подземията. Най-добре да огледам тялото там. После обещавам правдиво да ви опиша какво съм забелязал, сър Хю.

Корбет се изправи и се върна при трупа. Разгледа го много внимателно, а след това помоли Ранулф и Ормсби да го вдигнат, за да огледа и седалката на стола.

— Според мен — промърмори той — лорд Скроуп си е бил легнал, но убиецът го е накарал да седне в стола. После е промушил сърцето му с камата. Скроуп е понечил да хване острието с дясната си ръка и я е изцапал с кръв. Привел се е напред, затова има кръв по пода, а след това е паднал назад.

Доктор Ормсби се съгласи.

— Много добре, много добре — рече тихо кралският пратеник. — Господа, домина Маргарет, моля да ме извините.

Корбет даде знак на Ранулф да го последва и двамата още веднъж претърсиха стаята. Огледаха капациите на прозорците, пода, стените, тавана и вратата, но не откриха нищо нередно. Корбет седна на леглото и се вгледа в Ормсби, Пениуорт и отец Томас. Те вдигнаха трупа и го понесоха към лодката, която ги очакваше на пристана, а домина Маргарет се приближи към кралския пратеник с плувнали в сълзи очи.

— Сър Хю, ами душата му?

— Бог я е прибрал, домина Маргарет. А сега смятам, че е най-добре да се върнете в имението. Сигурно си имате работа в манастира, но лейди Хауиса ще има нужда от утеха.

Игуменката кимна в знак на съгласие и излезе навън. Корбет я последва и застана на входа на убежището. Мъжете положиха трупа в едната лодка, а после Ормсби, свещеникът и домина Маргарет се качиха в другата, която тъкмо беше пристигнала.

— Кажете на лейди Хауиса — провикна се Корбет, — че ще запечатам убежището. Никой не бива да влиза вътре!

След това кралският пратеник се върна в стаята. Двамата с Ранулф направиха всичко по силите си, за да закрият прозореца, опъвайки някакъв килим върху пролуката. Ранулф подаде на Корбет служебната му чанта и кралският пратеник запечата краищата на килима към стената. После сър Хю огледа за последно помещението и

излезе, като заключи и окачи ключа на колана си. Запечатата вратата, а след това обиколи убежището и стори същото с всички прозорци.

— Съмнявам се — рече Корбет, като се опитваше да се стопли, потропвайки с крака и сгръвайки длани с дъха си, — че някой ще дойде тук. Ще наредя на Пениуорт да не превозва до острова никого, освен нас двамата. А сега да тръгваме, Ранулф, кръвта ми се смръзна. Трябва да се стопля и да обмисля всичко, което видяхме днес.

На пристана вече ги чакаше Пениуорт, изпълнен с най-дълбоко уважение към щедрия кралски служител. Лодкарят имаше да им съобщи много новини. В имението била настанала пълна бъркотия. Брат Грациан, домина Маргарет и мастър Клейпоул вече давали нареждания на слугите да заключат и да залостят всички врати срещу евентуален грабеж. Корбет кимна, а Пениуорт натисна веслата и оттласна лодката от пристана, като продължаваше да бърбори. Лодкарят се чудеше какви ли ще са последиците от смъртта на лорд Скроуп. Щом стигнаха до другия бряг, Корбет даде нарежданията си на Пениуорт и се запъти към господарската къща. Домът на покойния лорд Скроуп беше потънал в зловеща тишина, а слугите сновяха като сенки по коридорите. Чансън вече се беше погрижил за стаята на господаря си. Огънят в камината гореше, свещите бяха запалени, а от килера бяха донесени сушено месо, хляб, сирене, масло и ейл. Корбет му благодари и двамата с Ранулф седнаха пред огъня, протягайки ръце към пламъците, за да се стоплят.

— Много ми е студено — промърмори Корбет. — Нямам търпение зимата да свърши и да дойде пролетта.

— Какво мислите за снощните събития?

— Вече установихме някои факти. Първо, лорд Скроуп е отишъл на Острова на лебедите сам и Пениуорт ни увери, че никой не го е причаквал там. После лодкарят си е тръгнал, а лорд Скроуп се е заключил и залостил в убежището си. Постройката е укрепена и се намира на остров, обграден от езеро с леденостудени води. Второ, през езерото може да се мине само с лодка, а според свидетелите никой не го е прекосявал, след като лорд Скроуп се е заключил в убежището си. Трето, някой все пак е преплавал езерото през нощта, проникнал е в заключеното убежище и е пробол лорд Скроуп в сърцето. Четвърто, лорд Скроуп беше воин и убиец, но нищо не подсказва, че е оказал съпротива на нападателя си. По всичко изглежда, че господарят на

имението просто си е седял в стола, когато убиецът е забил острието в гърдите му. Пето, камата, с която е извършено убийството, принадлежи на краля. Ето това вече е загадка! Лорд Скроуп трябва да я е държал в ковчезето си за скъпоценности. Излиза, че сам го е отворил и на практика е тикнал оръжието в ръцете на убиеца си. Това е странно, Ранулф — Корбет протегна краката си към пламъците. — Ковчезетата и сандъкът не са разбити. Явно Скроуп сам ги е отключил пред своя убиец, а после отново е сложил сребърната верижка с ключове на врата си. Защо? Дали убиецът му е бил някой, на когото е имал пълно доверие? Същевременно трябва да е бил човек, способен да го убие за миг, или както се пее в псалма^[1] — внезапно да го омотае в примката на смъртта. Как е възможно един толкова лукав и мнителен човек като Скроуп да попадне толкова лесно в капан? Както и да е... — Корбет стисна чашата си. — Шесто, лорд Скроуп не е вдигнал тревога. Седмо, след като лорд Оливър е бил убит, убиецът е откраднал скъпоценностите му и е успял да се измъкне, без никой да го забележи или да успее да му попречи. За целта е трябвало да преодолее залостените капаци на прозорците, тухлените стени на убежището и заключената масивна врата. След това е трябвало да прекоси леденото езеро, без да разполага с каквото и да било плавателно средство. Стражата е била наблизко, но не е забелязала нищо нередно. Осмо, според Пениуорт никой не е прекосявал езерото до тази сутрин, когато лейди Маргарет и отец Томас са го помолили да ги откара до острова. Те разбили капациите на един от прозорците, за да влязат в убежището. Възможно е тримата да са били съучастници в заговор за убийството на Скроуп. Няма обаче никакви доказателства за подобно нещо, така че смятам, че е малко вероятно. Освен това по всичко изглежда, че лорд Скроуп е бил убит малко след полунощ, тоест много преди посетителите му да дойдат. Девето, чашата с отрова. За какво му е била на нападателя отрова? И все пак — Корбет остави чашата си на масата, взе железния ръжен и побутна една от пукащите цепеници в камината, за да я разпали — ние познаваме убиеца.

— Какво искате да кажете, господарю?

— Трябва да е Сагитариус — заяви Корбет. — Затова кучетата и Робърт де Скот бяха убити. Това не е бил само акт на отмъщение, но и подготовка за снощната кървава разплата. Представи си колко е студено през нощта, Ранулф. Стражите са стояли близо до огъня и

само от време на време са хвърляли поглед към убежището и към езерото. Кучетата обаче са друга работа — те обикалят наоколо, надушват следи и забелязват неща, които ние, хората, не можем. Убиецът е трябвало да ги премахне и така е сторил. Същото се отнася и за Робърт де Скот — довереникът на Скроуп. Стрелецът е научил, че началникът на стражата пие в онази кръчма, заел е позицията и го е убил. Робърт де Скот беше дясната ръка на лорд Оливър и снощи не е бил тук. Чрез убийството му и премахването на кучетата Сагитариус си е осигурил безпрепятствен достъп до убежището. Най-важното при убийствата на хора като лорд Скроуп, Ранулф, е да се отстрани охраната. Сагитариус добре се е подготвил. Още не знам обаче — Корбет остави ръжена — кой е този тайнствен стрелец и как е убил лорд Скроуп.

— Как ще разрешите загадката, господарю? — попита Чансън.

Той взе хляб, сирене и сушено месо от един поднос и разпредели храната в оловните чинии, които държеше Ранулф. Главният коняр беше зашеметен от събитията и се чудеше как сър Хю ще се справи с всичко. Обожаваше да наблюдава как Корбет води разпити — предпочиташе го дори пред лова с хрътки!

— Как ще разрешим загадката ли, Чансън? — Корбет си отрязва парче месо и си отчупи малко хляб. — Засега ще оставим всичко както си е, нека днес злото да тържествува. После трябва да предприема незабавни мерки. Кралят много ще се ядоса заради убийството на Скроуп. Да не говорим как ще се вбеси, като разбере, че убиецът е използвал камата на асасина и е откраднал „Сангуис Кристи“ и останалите скъпоценности. Трябва да зададем много въпроси на много хора, така че утре сутринта ще свикаме съдебна комисия. Тя ще се състои от мен, Ранулф и доктор Ормсби. Ще заседаваме в приемната на имението и ще призовем всички да свидетелстват под клетва. Така ще бъде най-добре. А сега трябва да обмисля всичко.

* * *

На другия ден Корбет реши, че още е рано да свиква съдебна комисия. Сметна, че е най-добре за известно време просто да слуша и наблюдава. Имението беше в траур, а лейди Хауиса, която още не се

беше съвзела от удара, трябваше да предприеме необходимото за погребението. Погрижиха се за трупа, а отец Томас, мастър Бенедикт и брат Грациан тържествено обещаха, че всеки ден до погребението ще отслужват литургии за спасение душата му. Доминиканецът беше особено усърден. У него беше едното от трите копия на завещанието на Скроуп, а останалите две се съхраняваха в църквата на отец Томас и при правника на Скроуп в Мисълам. Макар да не откриха нищо такова, Корбет беше убеден, че господарят на имението е криел някъде оригинала — може би в сандъка в убежището. Кралският пратеник си спомни и за църковните регистри и се зачуди дали убиецът не е задигнал и някакви ръкописи. Хората говореха, че брат Грациан започнал често да споменава завещанието. Доминиканският монах сякаш нямал търпение погребението да приключи и разправял на всеослушание, че трябвало да се върне в Блекфрайърс в Лондон. Загрижен за лейди Хауиса, Ранулф предприе свое собствено разследване за съдържанието на завещанието. Тепърва предстоеше Канцлерският съд да прочете, одобри и разгласи документа, но засега изглеждаше, че вдовицата на Скроуп ще наследи по-голямата част от владенията му. Мастър Клейпоул, отец Томас, домина Маргарет, брат Грациан и доктор Ормсби също щяха да получат значителни дялове.

Корбет научи новината от самия доктор, който го посети, за да му докладва какво е открил при прегледа на трупа.

— По тялото му имаше белези от стари рани. Скроуп определено е бил боец и следите по кожата му го доказват. Що се отнася до убийството, дясната му ръка беше цялата в кръв. Смъртта е настъпила вследствие от удара с кама в сърцето. Не забелязах никакви следи от съпротива — нямаше скорошни наранявания. Колкото до беладоната във виното — докторът разпери ръце, — един Бог знае защо е била там. Скроуп със сигурност не е пил от него. Това е всичко, което мога да ви кажа, скъпи ми кралски служителю. Погребението ще се състои вдругиден. Ще има кратка служба в параклиса на имението, а после погребалната процесия ще се отправи към „Сейнт Алфидж“, където ще се състои тържествената заупокойна литургия. После добрият ни господар ще бъде заровен в църковното гробище. Тялото му ще остане там, докато не бъде завършена гробницата в южния трансепт на „Сейнт Алфидж“. Отгоре ѝ ще положат красива плоча и изящен каменен балдахин, но — ухили се докторът — мавзолеят му едва ли

ще привлича много поклонници! Лейди Хауиса се възстановява бързо — Ормсби се поклони подигравателно към Ранулф. — Вашият колега и другар ѝ беше голяма помощ и утеха.

Ранулф го изгледа студено.

— Колкото до останалите — продължи безгрижно докторът, — домина Маргарет и капеланът ѝ, който я следва като сянка, се настаниха в господарската къща. Лейди Хауиса е разстроена, така че добрата игуменка пое управлението на имението. Мастър Клейпоул не е на себе си и изнемогва под товара на служебните си отговорности. Брат Грациан няма търпение да си тръгне, но все още раздава хляб пред портите на имението три пъти седмично — Ормсби забеляза изненадата на Корбет и продължи. — Да, единственото богоугодно занимание на нашия добър доминиканец. Както и да е, отец Томас подготвя погребението на жертвите на Сагитариус. Предполагам, че онова, което казва свещеникът, е истина.

— Какво казва? — попита Корбет.

— Че Адът се е опразнил, понеже всички демони са дошли в Мисълам. Слава Богу — изправи се доктора, — че Сагитариус го няма. Вероятно убийството на Скроуп е било последното му кърваво дело.

После Ормсби се сбогува. Корбет му благодари и докторът си тръгна. Известно време след това Корбет само се взираше във вратата.

— Господарю? — повика го Ранулф.

— Загадъчният посетител на отец Томас, който се е заканил на лорд Скроуп, се е нарекъл Нощна сянка. Това е другото име на беладоната — отровата, която намерихме във виното. Същият зловец гост е заръчал Скроуп да застане при пазарния кръст и да признае греховете си. Господарят на имението не го направи и беше убит. А сега брат Грациан иска да си върви...

Корбет се взря в масата, където още стояха писмата от Канцлерския съд.

— За какво мислите, господарю?

Ранулф стана и сложи още една цепеница в огъня.

— Между другото, това е твоя работа — подразни той Чансън.

Конярят се беше разположил на едно ниско столче в ъгъла и дялкаше парче дърво.

— Имам друга задача за теб, Чансън — привика го Корбет. — Искам да направиш следното...

— Да, господарю?

— Най-накрая и ти да свършиш нещо — промърмори Ранулф.

— Мен поне не ме е страх от пущинаците!

— Достатъчно — Корбет посочи вратата. — Искам да се слееш със слугите, Чансън, и да наблюдаваш внимателно брат Грациан. Когато тръгне да раздава хляб на нуждаещите се, върви с него и се преструвай, че просто се мотаеш наоколо.

— Лесна работа — подметна Ранулф.

— Не, не, слушай ме — продължи Корбет. — Просто го наблюдавай, докато раздава хляба.

— Какво да търся, господарю?

— Не знам — ухили се Корбет. — Но когато го видиш, ще разбереш. После ела да ми докладваш.

Корбет прекара остатъка от деня в пресяване на фактите, но не откри нищо ново. От време на време излизаше от стаята си и обикаляше имението. Чансън клюкарстваше с останалите коняри, а Ранулф полагаше специални грижи за скърбящата вдовица. Корбет се усмихна. Знаеше какво се върти в главата на Ранулф. Висшият служител от Канцеларията на Зеления печат беше много амбициозен, а сега беше изправен на кръстопът. Можеше да сключи брак с жена като лейди Хауиса или с някоя друга богата наследница, която си хареса. Другата възможност беше да постъпи на служба в Църквата, да приеме духовен сан и да се опита да се издигне в това поприще. И други чиновници постъпваха така. Например Джон Дрокенсфорд. Другарят на Корбет беше останал ерген, беше се замонашил и в кралския двор се говореше, че той ще получи следващата епархия, която се освободи. Корбет реши да отиде в параклиса на имението и да се възползва от тишината там, за да помисли на спокойствие върху загадките, с които се беше сблъскал. След като поразсъди, кралският пратеник стигна до заключението, че ръцете му са вързани, докато не приключи погребението. После се усамоти в стаята си и написа писмо на Мейв и децата.

На следващата сутрин в имението пристигна покрит с кал и сняг кралски вестносец, който наруга състоянието на пътищата и предаде на Корбет още писма от Канцлерския съд. Повечето бяха доклади от шпионите му из различните пристанищни градове. Имаше например писмо от кмета на Булон, който се оплакваше от посегателствата на

французите. Пратката съдържаше и лично писмо от краля, който пишеше колко е вбесен от смъртта на Скроуп и от загубата на „Сангуис Кристи“. Корбет го остави на масата и го избута настрана. Гневът на Едуард щеше да почака. Имаше и писмо от Дрокенсфорд, който казваше, че е претърсил архивите, но не е открил нищо съществено за падането на Ако, нито пък за участието на Скроуп в битката за града.

Вечерта преди погребението Корбет извика Ранулф и Чансън в стаята си. Конярят не беше научил кой знае какво, освен че хората бяха презирали Скроуп и сега се надявали, че лейди Хауиса ще бъде по-великодушна и добра господарка. Молели се също Сагитариус да не се връща повече, след като вече си е отмъстил. Искали да загърбят миналото и да продължат живота си. Що се отнася до брат Грациан, досега доминиканецът не бил раздавал хляб, но очевидно възнамерявал да го стори след погребението. Корбет изслуша Чансън, а след това се обърна към Ранулф и му изложи плановете си за съдебната комисия. Каза, че ще обяви свикването ѝ в края на гощавката след погребението утре, а после ще закълне Ормсби като трети член.

* * *

Денят, за който беше насрочено погребението на лорд Скроуп, се оказа много студен. Не валеше сняг, но духаше мразовит вятър, който жилеше лицата на опечалените, докато шестваха тържествено по пътя от имението до „Сейнт Алфидж“. Ковчегът на Скроуп бе положен в каруца, теглена от волове, която беше покрита с плътни пурпурни и златни драперии. Отстрани вървяха клисари с покрити погребални свещи в ръце. Златистокафявата сбруя на воловете блестеше на слънцето, а вятърът развяваше черните флагове и знамената с герба на Скроуп. Върху ковчега лежаха украсеният с герб шлем на мъртвия рицар, щитът, портупейт и мечът му. Въздухът беше наситен с благоуханието на тамян, което се носеше от поклащащите се кадилници. Отец Томас пееше погребални псалми. Жителите на Мисълам бяха имали възможност да се простят с тялото на Скроуп в параклиса на имението, така че щом процесията влезе в приятно

зато пленената църква, те ѝ направиха път. Заупокойната литургия започна веднага. Отслужи я отец Томас, а брат Грациан и мастър Бенедикт му помагаха, изпълнявайки задълженията на дякон и поддякон. Начело на шествието на опечалените беше лейди Хауиса, придружавана от домина Маргарет и Ранулф, чиято силна ръка подкрепяше вдовицата. Те тримата застанаха в главния олтар, точно до олтарната преграда, а Корбет остана в нефа. Щом всички заеха местата си, кралският пратеник се премести в трансепта, привлечен от ослепителния стенопис на Свободните братя.

Отец Томас запя встъпителните стихове, повеждайки хора с могъщите думи: „*Dona ei requiem aeternam, Domine* — Господи, дай му вечен покой.“ После литургията продължи в обичайния си хармоничен ритъм. Изпяха химна „Диес Ире“^[2], а печалните му думи отекнаха в нефа: „*Dies irae, dies illa...* — В този ден на гнева на прах ще стане света — туй рече на пророка гласа.“ Корбет с готовност се присъедини към песнопенията, а после изслуша четенето от апостолските послания и Евангелието. Последва кратка проповед на отец Томас за възкресението на мъртвите. Гласът на свещеника се понесе през изпълнената с аромат на тамян църква. Отгоре го гледаха каменните лица на светци, ангели, демони и чудовища. Литургията завърши тържествено с раздаване на осветен хляб и благословия. Корбет проследи разсеяно останалата част от церемонията, тъй като вниманието му беше приковано от стенописа. Взираше се в използваните цветове, в странните символи и растения, в легналия мъж, в залата за пиршества, в сцената с бягството на Юда и в онзи кръст, който се извисяваше над долината на смъртта, разкривайки петте рани на Христос. Кралският пратеник потръпна — дали на картината беше изобразено падането на Вавилон, или нещо друго?

— Нека почива в мир и да не попада в ръцете на Лукавия...

Гръмкият глас на отец Томас изтръгна Корбет от унеса му. Свещникът ръсеше ковчег с светена вода, прекадяваше го с тамян и четеше молитви. После носачите застанаха в редица, вдигнаха го и го понесоха през вратата за мъртвите към скованото от студ църковно гробище. Небето беше изпълнено с облаци, които обещаваха сняг. Гробището беше пусто и мрачно. Гледката на потъващия в земята ковчег напомни на Корбет за сцена от Чистилището. Отец Томас продължаваше да реди молитви. Корбет се подпря на някакъв

надгробен камък и огледа паметните плочи наоколо. Все още мислеше за стенописа, когато вниманието му беше привлечено от един скорошен надгробен камък, чието посвещение гласеше: „Изолда Бринкуайър — стара мома“. От двете страни на името на покойницата имаше по един медальон, върху който беше изобразено, как архангел Гавриил донася на Дева Мария благата вест, че тя ще роди Исус.

„Назарет в Галилея — рече си наум Корбет. — Там, дето Бог целуна Мария“. Кралският пратеник се замисли за стиховете, издълбани в стената на ризницата на оная забравена от Бога църква в гората: „Богатият ще стане още по-богат, там, дето Бог целуна Мария в Галилея“. „Чудя се — промърмори той — *si mortui viventibus loquuntur* — дали мъртвите могат да разговарят с живите...“

Междувременно отец Томас беше приключил със службата и хората започнаха да се разотиват — първо любопитните жители на Мисълам, а после и групичката от имението. Корбет забеляза Чансън да се смесва със слугите. Ранулф все още подкрепяше облечената в черно лейди Хауиса, над чието лице беше спуснат воал. Вдовицата се отдалечи от гроба на съпруга си, здраво стиснала ръката на Ранулф. Камбаните на „Сейнт Алфидж“ забиха, възвестявайки, че Господ е прибрал още една душа. Преди да се запъти обратно към имението Мисълам, Корбет се зачуди какво ли възмездие очаква Скроуп. Излезе от гробището и пресече площада, отминавайки мрачните погледи и ропота на гражданите. Те смятаха, че кралският служител си върши работата, но въпреки това се уповаваха повече на Бог, отколкото на краля в Уестминстър. Корбет не им обърна внимание. Искаше да покаже, че не се страхува, и затова се спря в края на площада, близо до сергията на някакъв пътуващ разказвач. Странникът беше спянал магарето си, а в калта беше забил някакво подобие на знаме, което плющеше на студения вятър и сочеше посоката му. Около него се трупаха деца и младежи. Облеченият в шарени дрипи разказвач редеше добре известните истории за Мадам Мързелана, Мадам Ранобудница и Мадам Лакомница — героини, в които публиката можеше да разпознае някои от своите съграждани и дори близки съседи. Корбет спря и се загледа в изпитото лице на разказвача — мъжът можеше да е един от собствените му шпиони, които бродеха по пътищата на Англия. Физиономията му обаче не му се стори позната и кралският пратеник

продължи по пътя си. Излезе от града и тръгна по безлюдната пътека към имението.

Едва беше направил няколко крачки, когато съжали за решението си да тръгне сам. От двете му страни се издигаха голи и мрачни дървета, а храсталаците бяха обвити с ледена покривка. След градския шум и оживлението на площада пълната уединеност на това място му се стори още по-потискаща. За да повдигне духа си, Корбет запя една голиардска песен^[3]: „По пътищата бродя аз, изпълнен с мъка и тъга. До лудост неведнъж ме докарва бедността. Студент бях нявга и с радост бих се върнал към това...“ Той замълча и се усмихна на скръбните думи. Тъкмо се канеше да продължи да пее, когато на пътеката като сенки изникнаха три силуета с качулки на главите и маски на лицата. Вдигнаха дългите си лъкове със заредени стрели и се прицелиха в Корбет. Той спря, а ръката му се стрелна към меча под наметалото. Опита се да овладее надигания се у него ужас. Кошмарът му оживя — беше хванат в капан и вероятно щеше да бъде убит на тази усамотена пътека. Тук ли щеше да намери смъртта си? Това ли бе сцената на последната му битка?

— Приятели — провикна се той, — каква работа имате с мен? Аз съм пратеник на краля.

— Знаем това, сър Хю. Просто искаме нещо от вас.

— Искайте тогава, приятели. Свалете качулките и маските си и говорете с мен като християни. Защо ви е да заплашвате кралски човек по кралските пътища? Това е държавна измяна, която незабавно се наказва със смърт.

— Няма да ви сторим зло, сър Хю. Само искаме да ви попитаме нещо — у вас ли е „Сангуис Кристи“?

— Как си представяте да се разхождам по тези усойни пътеки със скъпоценната реликва на краля? — Корбет разпери ръце. — Претърсете ме! Кръстът не е у мен и, преди да ме попитате, не го държа и в имението Мисълам. Сигурно сте чули, че лорд Скроуп беше убит, а ковчежето му — ограбено. „Сангуис Кристи“ е изчезнал. Мога да ви покажа писмо от краля, в което той изразява гнева си от случилото се.

Стрелецът отдясно на Корбет сведе лъка си, същото стори и този в средата, но този отляво все още държеше на прицел кралския пратеник.

— Приятели — пристъпи напред Корбет, — зададохте ми въпрос, сега и аз ще ви задам един. За какво ви е „Сангуис Кристи“ и защо го търсите у мен?

Отговор не последва. Лъкът на мъжа вляво още беше опънат, стрелата — заредена, а острият ѝ връх сочеше към гърдите на Корбет. Човекът в средата заговори бързо на някакъв диалект, който Корбет чуваше за първи път. Стрелецът вляво свали оръжието си. Мъжът в средата тъкмо щеше да се приближи към Корбет, когато зад кралския пратеник се разнесоха викове и крясъци, а над главата му профуча стрела от арбалет и се заби в едно дърво. Кралският пратеник се обърна и видя към него да тичат Ранулф и Чансън. Служителят на Зеления печат вече зареждаше втора стрела в арбалета си. Корбет отново погледна към нападателите си, но те вече бяха изчезнали. Кралският пратеник махна ръкавиците си и избърса потта от лицето си, а после сведе поглед към земята и се опита да овладее дишането си. Стомахът му се разбунтува и му се повдигна, но когато Ранулф и Чансън стигнаха до него, вече беше успял да си възвърне самообладанието.

— Господарю! — Ранулф го сграбчи за рамото, завъртя го и го придърпа към себе си, а зелените му котешки очи светеха със студен блясък. — Не правете повече така! — прошепна той. — За Бога, господарю, та вие сте кралски служител! Как можяхте да тръгнете сам по тази пуста пътека! Отвсякъде ни дебнат врагове, а вие се разхождате като някоя волна птичка!

— Ранулф е прав — обади се Чансън. — В провинцията е най-опасно, господарю, тук се спотайват какви ли не зверове и страховити същества.

— Млъквай! — озъби му се Ранулф.

Корбет се зарадва на намесата на Чансън. Намигна на коняря, махна ръката на Ранулф от рамото си и я стисна.

— Извини ме, Ранулф. Бях потънал в мисли и се заблудих. Осъзнах, че съм постъпил глупаво и съм се изложил на опасност още преди онези разбойници да излязат от храсталаците.

— Но те не бяха обикновени разбойници, нали? — попита Ранулф.

— Не, не бяха — съгласи се Корбет. — Търсеха „Сангуис Кристи“. Един Бог знае кои бяха, но срещата ми с тях ме наведе на

мисълта, че може да съществува повече от един Сагитариус! — той се ухили. — Но сега, след като двамата ми храбри другари ми се притекоха на помощ, нищо не може да ни уплаши, нали?

Корбет се опитваше да си придаде смел вид, но веднага щом се върнаха в имението, се извини и се оттегли в стаята си. Приседна на ръба на леглото, а после се премести на едно ниско столче пред огъня. Свали ръкавиците и ботушите си, за да стопли измръзналите си крайници, затвори очи и прошепна една благодарствена молитва. Ранулф се качи с поднос с храна и напитки. Корбет отпи от купата с горещ бульон. Приятелят му я беше взел от кухнята, където приготвяха погребалното угощение.

— Ще ви оставя на спокойствие, господарю.

— За да се погрижиш за лейди Хауиса ли? — рече Корбет през рамо.

— Това си е моя работа, господарю. Както и безопасността ви. За нея се грижим аз, Чансън и кралят. Умолявам ви друг път да не ни се изплъзвате така, както направихте днес.

Корбет го увери, че си е взел поука, и Ранулф си тръгна. После кралският пратеник се загледа в пламъците на огъня и се зачуди кои са били тримата непознати, които го причакаха. Опита се да си припомни всяка тяхна дума и жест. Явно не бяха убийци и наистина не бяха имали намерение да го наранят. Просто искаха нещо от него. Питаше се какво ли щеше да се случи, ако Ранулф и Чансън не се бяха появили. После си спомни за стенописа в църквата и за онзи надгробен камък в църковното гробище. Бавно, но сигурно парчетата от мозайката се подреждаха. Трябваша му само още няколко. Сети се за мастор Плинтън — странстващ художник, който беше посетил имението Лейтън и беше наредил малка мозайка до купела в селската църква. На мозайката беше изобразен свети Христофор и Младенеца Христос. Корбет беше наблюдавал работата му, очарован от вещината, с която майсторът напасваше цветните камъчета. Разбъркани, те не представляваха нищо, но когато Плинтън ги сложи на местата им, се оформи прелестна картина. Такава беше и мозайката, която Корбет трябваше да нареди сега, с тази разлика, че накрая щеше да се получи ужасяваща картина. Щеше да се очертае лицето на един убиец, който трябваше да увисне на бесилото, ако сър Хю успееше да докаже вината му.

Кралският пратеник дочу шум от долния етаж. Въздъхна, обу си ботушите, свали портупея си и се запъти към вратата. Щеше да слезе долу и да спази етикета, но вечерта щеше да съобщи на лейди Хауиса и на останалите какви са планове му за следващия ден.

[1] Става дума за благодарствения псалм на Давид към Бог от Втора книга Царства, където се казва: „... и примки на смъртта ме омотаха“ (Гл. 22:6). — Б.р. ↑

[2] Dies Irae (лат.) — „Ден на гнева“. Химн посветен на Деня на Страшния съд. — Б.р. ↑

[3] Голиардите (или вагантите) са средновековни странстващи и, най-често от средите на или студентството, които възпяват природата и житейските наслади. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Те не биха се предали на светския съд, без преди това да са се посъветвали с църковните си настоятели.

Лондонски летописи, 1304 г.

Корбет постигна своето и на следващата сутрин, след като камбаната за утренията би, съдебната комисия се събра. Подиумът с високата маса в голямата приемна на имението се превърна в съдийска скамейка. Сър Хю постави на видно място кралското си пълномощно и печата, който му даваше пълната власт „да действа в полза на Короната“. Върху кралската заповед положи меча си. Наблизо имаше разпятие, а от двете му страни горяха свещи. Зад масата разположиха три стола с високи облегалки, а на стената зад тях Корбет разпъна знамето с кралския герб — златни лъвове на алено-син фон. Пред масата наредиха ниски столчета. Върху една поставка до подиума сложиха подвързано с червеникава кожа Евангелие със златен кръст отпред, върху което щяха да полагат клетва свидетелите. Огънят в камината беше запален, а помещението — осветено от свещи и факли. Доктор Ормсби се беше съгласил да участва в комисията и беше отведен в параклиса, за да положи клетва.

Корбет беше обявил заседанието на комисията по време на снощната погребална вечеря. Лейди Хауиса веднага се беше възпротивила. И тримата свещеници се позоваха на привилегията на духовенството. Домина Маргарет ги подкрепи, а мастър Клейпоул изтъкна правото за градско самоуправление. Корбет бързо потуши протестите, като подчерта, че кралят настоява за незабавно разследване. Трябваше да се изяснят много въпроси, сред които беше убийството на феодален владетел и кражбата на кралско имущество.

Обяви още, че всеки евентуален отказ за съдействие би затруднил Канцлерския съд да се заеме с изпълнението на завещанието на лорд Скроуп. Вметна, че процедурата понякога се бавела с години. Накрая всички се съгласиха да бъде свикана съдебна комисия, а тримата свещеници, особено брат Грациан, още веднъж напомниха, че не могат да бъдат съдени от светски съд.

— Няма да бъдете съдени — отвърна им рязко Корбет. — Само ще бъдете призовани да кажете истината по някои въпроси.

Отец Томас каза, че това не е проблем за него, и тримата свещеници обещаха да се явят пред комисията, когато бъдат призовани. Корбет връчи призовки и на градския палач, на лодкаря Пениуорт, както и на още няколко човека от свитата на Скроуп. Започна с тях. Пениуорт нямаше да добави кой знае какво към това, което вече беше казал. Чансън го отведе до Евангелието, за да положи клетва, и лодкарят отново разказа събитията, на които беше станал свидетел. Корбет му благодари и накара Чансън да му върне портупея. Подаде на лодкаря една монета и го помоли да застане на пост пред вратата, докато Чансън се грижи за сигурността в залата. Останалите от свитата на Скроуп не можаха да кажат нищо съществено за нощта, в която беше убит господарят им. Навън било много студено и мъжете се греели на огъня сред дърветата. Въпреки това всеки един от тях поотделно се закле, че са наблюдавали внимателно пристаните, лодката и всички пътища към убежището. Не видели обаче нищо необичайно. После съдиите разпитаха неколцина лесничей и ловци за Свободните братя и за упражненията им по стрелба из мордернската гора. Свидетелите не можаха да уточнят кой какво е видял. След това Корбет призова палача Ратисбон — мръсен и разчорлен, облечен в дрипава, кирлива риза, протрити кожени панталони и жакет. Косата му беше провиснала и мазна, брадата и мустаците му бяха проскубани, а лицето му беше обрулено от вятъра. Воднистите сини очи на палача избягваха погледа на Корбет. Ратисбон не можеше да чете, така че положи клетва, повтаряйки след Чансън, който му каза всяка дума поне по два пъти. Свидетелят се отпусна върху пейката и погледна свирепо към Корбет, а после извърна очи.

— Не съм направил нищо лошо — измънка той. — Хващам се на работа тук и там. Кметът ми плаща, за да екзекутирам престъпници, и аз го правя.

— Спомняш ли си Джон льо Риш, крадеца, който ограби кралската съкровищница в Уестминстър?

— Разбира се! Обесих го през ноември, сър, и добре си свърших работата. Измъкнах го от каруцата и го избутах нагоре по стълбата. Сложих примката на врата му и затегнах възела зад лявото му ухо. После слязох по стълбата и я дръпнах. Онзи увисна и зарита с крака като всички обесени.

— Сигурен ли си, че издъхна? — попита Ранулф.

— Колкото съм сигурен, че сега седя тук.

— Откъде знаеш? — настоя Ранулф.

— Виждал съм много хора да увисват на бесилото, сър. Мога да позная дали някой е умрял, или не. Обесените си изпускат мехура и червата — голяма гадост. Джон льо Риш предаде Богу дух. Знам си аз работата.

— Ти ли откара затворника до бесилката? — попита Ормсби.

— Да.

— И си сигурен, че това е бил крадецът Льо Риш? — намеси се Корбет.

— Естествено.

— В какво състояние беше осъденият? — продължи с въпросите кралският пратеник. — Как се държеше Льо Риш? — побърза да обясни той. — Знам, че някои хора се дърпат, а други кротуват...

— Вижте сега — заговори Ратисбон, като се облегна на масата, и до съдиите достигна пропитият му с ейл дъх, — аз обичам да си пийвам. Льо Риш беше същият. Казвам ви, милорд, затворникът беше толкова пьян, че още малко и щеше да се строполи на земята.

— Бил е пьян? — изненада се Корбет.

— Не само беше пьян, ами и едва се държеше на краката си. Пьян или не обаче, умря на въжето.

Ратисбон нямаше какво друго да добави. Корбет му благодари, даде му няколко монети и мъжът се затътри към изхода.

След него в приемната влезе лейди Хауиса в траурната си премяна. Положи клетва и седна. После вдигна воала си и веднага се усмихна на Ранулф. Служителят на Зеления печат загледа вдовицата с такъв копнеж, че се наложи Корбет да го стрелне с поглед, за да го накара да се опомни.

— Лейди Хауиса — започна Корбет, — благодаря ви, че дойдохте тук в този скръбен за вас момент. Кралят обаче изисква от мен отговори, така че трябва да ви задам някои въпроси.

— Питайте ме каквото пожелаете, сър Хю.

— Колко време бяхте омъжена за съпруга си?

— Около единайсет години.

— И нямахте дете?

— Не, сър Хю, явно такава е била Божията воля.

Корбет разгледа бледото ѝ лице с големи тъмни очи и стиснати устни. Забеляза, че от време на време главата на лейди Хауиса потрепва, сякаш я боли вратът. Въпреки обстоятелствата Корбет реши, че ще е най-добре да бъде директен.

— Обичахте ли съпруга си?

— Не, мразех го!

Другите двама съдии ахнаха, но Корбет не им обърна внимание и продължи:

— Защо го мразехте?

— Защото душата му беше по-черна и от най-тъмната нощ, сър Хю. Съпругът ми беше жесток и безчувствен човек.

— Лейди Хауиса... — Корбет се наведе и измъкна от кожената торба под стола си чашата, която беше взел от убежището. — Разпознавате ли тази чаша?

— Разбира се. Аз я подарих на съпруга си.

— От брястова дървесина ли е направена? — попита Корбет.

— Не, сър Хю. Смятам, че знаете от какво е направена. От тис е. Дадох я на съпруга си, надявайки се проклятието на това дърво да го застигне.

— Лейди Хауиса, вярно ли е, че в имението си отглеждате билки, сред които има и отровни растения?

Лейди Хауиса само го изгледа.

— Отглеждате ли беладона в градината си? Смъртоносна нощна сянка?

— Да.

— Посетих градината ви — наведе се Корбет към нея — и забелязах, че там, където расте нощната сянка, земята е разровена и липсва едно растение.

— Може и така да е, сър Хю, но не съм го откъснала аз.

— Знаете ли какво открихме в убежището на съпруга ви?

— Чух слухове, че сте намерили вино, отровено с беладона — лейди Хауиса хвърли бърз поглед към доктор Ормсби. — В чашата е имало достатъчно отрова, за да го убие, но той така и не е отпил от нея. А пък аз не съм я слагала там! Не съм късала от билката, нито съм отравяла виното. Попитайте слугите. Лорд Скроуп сам си носеше виното на острова. Избираше си го от избата, наливаше си кана и си я взимаше в убежището. Разбира се, преди това винаги го проверяваше. Лорд Скроуп имаше много врагове. Един Бог знае защо, но той се страхуваше от миналото си и беше много предпазлив.

— Съпругът ви знаеше ли, че го мразите?

— Съпругът ми изобщо не го беше грижа как се чувствам аз, какво мисля или пък какво правя. Бях богата наследница, сър Хю, и кралят ме омъжи по сметка. Съпругът ми не ме взе заради хубавите ми очи, а заради огромните ми владения.

— Някога планирали ли сте да убиете съпруга си?

— Много пъти, но единствено в ума си. Защо не? Както казах, душата му беше черна като нощта. Към мен не проявяваше жестокост, нито грубост — само безкрайно безразличие. Имаше каменно сърце, а душата му беше мъртва. Само богатствата го блазнаха. Но въпреки омразата, която изпитвах към него, не съм го убила аз. Няма да лицемеря, сър Хю. Заклех се върху Евангелието и не бих могла да ви кажа, че сме имали прекрасен брак. Двамата с лорд Скроуп бяхме непознати един за друг.

— А как ще обясните откъсването на стръка беладона от градината ви?

— Не мога да го обясня. Знам само, че нямам нищо общо с това. Всеки би могъл да влезе в градината и да откъсне някое растение.

— Сър Хю! — запротестира Ормсби.

Корбет му направи знак с ръка да замълчи.

— Много добре. А какво можете да ми кажете за нощта, в която беше убит съпругът ви?

— Спях в леглото си, а съпругът ми се беше оттеглил в убежището си.

— Защо отиде там?

— За да размишлява и да разговаря със себе си. Да, смятам, че си е говорел сам. Подозирам, че темата е била миналото му, въпреки че

той никога не го е споделял с мен. Колкото до моите занимания през онази нощ — за Бога, нали видяхте езерото! Широко е и е дълбоко, а в леденостудените му водите всеки би загинал за един миг.

— И твърдите, че съпругът ви никога не е загатвал пред вас за миналото си, така ли?

— Нищо не ми е казвал, макар да подозирам, че то не му е давало мира. Той беше рицар. Бил се е в Уелс, Шотландия и Гаскония, а след това е станал кръстоносец и е повел мъжете от Мисълам към Светите земи. Сър Хю, кълна се, че не знам какво се е случило там, освен че Ако е паднал, а съпругът ми е заграбил огромно богатство и го е донесъл в Англия.

— Ами заплахите?

— Не мога да ви кажа нищо повече за тях — поклати глава лейди Хауиса. — Нищичко не знам — прошепна тя. — Само предполагам, че това са страшните последици от едно страшно минало.

— Ами Свободните братя на Светия Дух?

— В началото лорд Скроуп ги търпеше, тъй като аз и сестра му го помолихме. Аз бях заплениена от тях, особено от водача им Адам — весел човек със засмени очи — лейди Хауиса погледна дяволито към Корбет. — Не, сър Хю, нямаше нищо между нас. Гледах на Адам като на свой обичан брат или син.

— А след това съпругът ви изведнъж промени отношението си към тях, така ли?

— Един Бог знае защо стана така. Никога не е говорил с мен по този въпрос. Разбрах за убийствата едва след като бяха извършени. Спомням си, че хората му се събраха в двора на имението. Бяха въоръжени и си приказваха, как ще отидат в Мордерн и ще сплашат Свободните братя. Бог ми е свидетел, сър Хю, не мислех, че съпругът ми има намерение да ги убива. Като се замисля сега обаче, това беше неизбежно. До празника на Все светии лорд Скроуп вече беше намразил братството. Казваше, че са пиявици, които смучат кръвта му, и искаше да се отърве от тях. И така — изсмя се остро лейди Хауиса, — съпругът ми удържа на думата си и ги изби като плъхове.

— Остана ли доволен от делото си?

— Колкото би бил доволен всеки стопанин, който е успял да избави реколтата си от някаква напаст. Отпразнува го с мастър

Клейпоул и Робърт де Скот и тримата пийнаха малко повече от обикновено.

— Ами крадецът Льо Риш?

— Вече ви казах всичко, което знам, сър Хю. Повикаха съпруга ми в Общината, където беше задържан Льо Риш. Придружавах го в града, понеже исках да купя някои неща от пазара. Влязохме в Общината и заварихме Льо Риш окован. Имаше окаян вид и ми се стори пиян.

— Сигурна ли сте?

— Сър Хю, казвам ви това, което видях.

— Лейди Хауиса, искам да ви попитам и за отношенията между съпруга ви и мастър Клейпоул — Корбет се изпъна в стола си, пренебрегвайки неодобрителните погледи на Ранулф и доктор Ормсби. — Знаем, че въпросът е деликатен...

— О, не — въпросът е по-скоро глупав! — сопна му се лейди Хауиса. — Действително, сега, когато съпругът ми почина, мълвата, че Клейпоул е негов законен наследник, може да изиграе съществена роля в живота ми. Наясно съм със слуховете, но каква е истината? Дори Клейпоул да е син на лорд Скроуп, той е незаконороден и ръцете му са вързани. Има право над това имение колкото и татарският хан.

Корбет се усмихна на прямотата на лейди Хауиса.

— Ако Клейпоул желае да внесе иска си в съда, нека заповяда. Аз от своя страна ще се противопоставя яростно на всякакви подобни претенции.

— Преди да умре, съпругът ви не изрази ли някакво безпокойство по този въпрос? — поиска да научи Корбет.

— Не съм наясно с работите на съпруга си. Знаем само, че изобщо не му се нравеше присъствието ви тук и искаше да си отидете. Горчиво съжаляваше, че му се налага да предаде „Сангуис Кристи“, и смяташе, че кралят несправедливо е осъдил нападението му над Свободните братя. Лорд Скроуп ми беше толкова чужд, колкото и на вас. Обсъждаше с мен само маловажни въпроси — как върви управлението на имението, какво става в кухнята. Беше по-загрижен за коня и за кучетата си, отколкото за мен — лейди Хауиса замълча. — Спомена само едно, и то по-скоро като нещо, което го е подразнило. В деня преди смъртта си лорд Скроуп ме попита дали съм забелязала от параклиса да липсва нещо. Казах, че не съм, и го попитах какво има

предвид. Той обаче само ме изгледа с обичайния си гневен поглед и после излезе от стаята.

— Смятал е, че от параклиса в имението липсва нещо, така ли?

— Да, сър Хю. Все още нямам представа за какво говореше.

— Сър Хю — намеси се Ранулф, — мисля, че нейно благородие вече ни каза всичко, което знаеше.

Лейди Хауиса засия и погледна към Ранулф, който само се прокашля и отвърна поглед. Корбет огледа жената отново. Понякога в съда или по време на разпит се случваше да попадне на нещо, което не успяваше да подчини на логиката. Лорд Скроуп беше загадка, но и лейди Хауиса не му отстъпваше. На какво ли се дължеше потайността й? Дали на дългите години брачен живот, които беше прекарала като монахиня, спуснала воал между себе си и коравосърдечния си съпруг? Или криеше нещо друго? Въпреки това кралският пратеник реши, че поне за днес разпитът е продължил достатъчно. Изправи се, благодари на господарката на имението за отделеното време и лейди Хауиса тръгна да си върви. Тя кимна на Ормсби, усмихна се ослепително на Ранулф и излезе от залата. Корбет се върна на мястото си и забарабани с пръсти по масата.

— Жесток сте, господарю.

— Ситуацията е жестока, Ранулф. Имаме си работа с измяна, убийство и кражба. Нека не забравяме защо сме тук. Независимо какъв човек е бил лорд Скроуп, преди всичко той беше феодален владетел и поданик на краля. Освен това у него имаше вещи от кралската съкровищница в Уестминстър. А още по-важното е, че из Мисълам броди убиец, който неведнъж е убивал и може да убие отново. Нашата задача е да разнищим тези загадки. А сега нека разпитама мастър Клейпоул.

Кметът самодоволно се приближи към подиума, облечен в пищната си кметска мантия, поръбена с кожа. На врата му висеше символизиращата властта му верига, а позлатеният му медальон проблясваше на светлината. Той се закле върху Евангелието с изкривено от гняв лице, след което седна точно срещу Корбет. С едната си ръка стискаше ръба на масата, а с другата — шапката си от боброва кожа. Погледна свирепо към Корбет и избърса уста с опакото на ръката си.

— Слушам ви — каза грубо Корбет. — Хайде, кмете, изплюйте камъчето! Кажете какви са възраженията ви срещу комисията. Обяснете ми, че сте кмет на град с право на самоуправление и че не желаете да свидетелствате — Корбет сви рамене. — Но това са глупости и вие го знаете! Или ще говорите тук, или пред Кралския съд в Уестминстър. Уверявам ви, че главните съдии Стантън и Хенгам няма да търпят жалките ви претенции.

Клейпоул прочисти гърлото си и махна с ръка, сякаш за да прогони някаква неприятна миризма.

— Сър Хю, задайте въпросите си, на ваше разположение съм.

— Разкажете ми за службата си в Светите земи.

— През 1290 година — изрецитира Клейпоул — разбрахме, че християнството в Светите земи е поставено под силен натиск, и лорд Скроуп свика всички мъже от Мисълам, които бяха годни за военна служба, на среща в църквата „Сейнт Алфидж“.

— Да, да — прекъсна го Корбет. — Заминали сте заедно с още много мъже, но само вие двамата сте се върнали обратно.

— Умеете ли да стреляте с дълъг лък? — попита Ранулф.

— Естествено! — сопна се Клейпоул с пламнало от гняв лице. — Както и много други мъже в Мисълам.

— Защо Скроуп ви е назначил за свой оръженосец? — намеси се Ормсби.

Корбет прикри усмивката си. Този любопитен доктор определено беше заинтригуван от слуховете за произхода на Клейпоул.

— Защо да не ме назначи?

— Кажете, верни ли са слуховете, които се носят из града? — настоя Ормсби. — И помнете, че — сте под клетва, сър. Всичко, което кажете, може да бъде използвано както във ваша полза, така и срещу вас. Вярно ли е, че сте незаконороден син на лорд Скроуп?

Лицето на Клейпоул се изкриви от ярост, по бузите му избиха червени петна, а очите му засвяткаха. За миг Корбет си помисли, че кметът ще стане и ще удари Ормсби.

— Мастър Клейпоул — рече успокоително Корбет, — ние само повтаряме онова, което се говори из града. Верни ли са тези слухове?

— Не, не са — кметът се облегна на масата и отправи свиреп поглед към Корбет. — Не са верни, защото аз съм законороден син на лорд Скроуп и мистрес Алис де Тъдънам, и ще го докажа.

— Как? — попита Корбет. — Отец Томас казва, че църковните регистри от годината на вашето раждане са изчезнали. Да не би да са у вас?

— Мислите ли, че ако бяха у мен, щях да седя тук? Не са у мен! Говорих с лорд Скроуп по този въпрос и той ми каза, че според него отец Томас ги е откраднал или унищожил.

— И защо да го прави?

— Защото отец Томас ме мрази, както мразеше и лорд Скроуп. Мислите ли, че е съвпадение, Корбет...

— Мерете си думите! — скастри го Ранулф.

— О, меря си ги и още как — увери го Клейпоул. — Но нима смятате, че отец Томас случайно дойде да служи в имението, чийто господар мрази? Не, не и не! Имал си е причина да дойде точно тук.

— И каква е тя?

— Питайте отец Томас — отвърна рязко Клейпоул. — Той и брат му Реджиналд, който също участва в похода към Ако, са родени тук.

Корбет въздъхна и се облегна в стола си.

— Какво се случи с Реджиналд?

— Загина. Също като останалите.

— Значи смятате — започна Корбет, — че отец Томас е дошъл в Мисълам, за да разбере какво се е случило с брат му?

— Не знам. Трябва да попитате него.

— Но защо му е било на лорд Скроуп — намеси се Ормсби — да покровителства човек, който го е мразел?

Клейпоул се ухили, оголвайки пожълтелите си зъби.

— Много просто, докторе. Лорд Скроуп не мразеше отец Томас. Той е добър свещеник и се грижи за нуждаещите се. Рядко се намират такива като него. Освен това отец Томас е местен, а и лорд Скроуп съжаляваше за загубата на Реджиналд. Господарят ми си имаше и добри качества, не му липсваше чувство за справедливост. Радваше се, че назначиха отец Томас в „Сейнт Алфидж“.

— Лорд Скроуп казвал ли ви е, че сте негов законен наследник?

— Никога. Слуховете обаче стигнаха и до мен. Разпитвах го, но той все ми казваше да имам търпение. Тогава реших да проведа свое собствено разследване, но вече беше твърде късно. Църковните регистри бяха изчезнали. Обърнах се към лорд Скроуп, но той нищо не ми каза. Отец Томас пък твърдеше, че документите вече били

изчезнали, когато той постъпил на служба в църквата след завръщането ни от Ако. Това е всичко, което знам по въпроса.

— Значи — заяви Корбет, — лорд Скроуп така и не е потвърдил, че вие сте негов законен наследник, и това все още предстои да се докаже.

— Какво значение има дали е потвърдил, или не? — тросна се Клейпоул. — Засега нямам доказателство, но един ден ще го открия. Междувременно ще предявя иск в Канцлерския съд срещу претенциите на лейди Хауса. Сър Хю, когато с господаря се сражавахме рамо до рамо в Ако и гледахме смъртта в очите, лорд Скроуп потвърди слуховете и призна, че съм му син. Не каза обаче дали съм законороден. Мисля, че е обичал майка ми. После тя се омъжила повторно и починала при раждане. Друго не знам.

— Значи сте служили заедно в Ако. Какво се случи там? — попита Корбет.

— Сарацините и техните съюзници обградиха Ако. Градът обхващаше голяма територия и трудно можеше да удържи на обсада. Врагът започна да го превзема парче по парче подобно на касапин, който кълца месо. Оттеглихме се в крепостта, която гледаше към морето, а сарацините настъпиха с всички сили — историята е добре известна. Лорд Скроуп и аз решихме да избягаме. Стените бяха щурмувани и превзети. Двамата с господаря ми тръгнахме към вътрешността на крепостта. Първо се отбихме в лечебницата, където лежеше братовчед му Гастон. Лорд Скроуп влезе вътре и завари Гастон мъртъв. Не се бяха грижили добре за него — нямаше лекарства, а запасите от питейна вода бяха оскъдни. Гастон беше починал от раните си. Лорд Скроуп реши да потърси компенсация за всичките си беди. Съкровищницата на тамплиерите се намираще близо до лечебницата. Когато я наближихме, видяхме, че вратата е отворена, а един от пазаците ѝ вече тъпче торбата си. Ние просто последвахме примера му и заграбихме всичко, което можахме, включително „Сангуис Кристи“. Битката отвън ставаше все по-ожесточена. Отекваха викове и писъци. Знаехме, че крепостта е превзета, и хукнахме да бягаме. Лорд Скроуп беше опитен боец, истински воин. Хората тук ще ви опишат недостатъците му, но в онзи ден аз станах свидетел на смелостта и мъжеството му. Добрахме се до брега, намерихме някаква лодка и загребахме към корабите, които ни очакваха, за да ни отведат у дома.

Корбет кимна с разбиране.

— И се завърнахте в Мисълам?

— Да. Лорд Скроуп беше приветстван като победоносен воин на Христа — Клейпоул не можа да прикрие сарказма, който се промъкна в гласа му. — Радваше се на благоразположението на краля и на Църквата. За награда получи още имоти и лейди Хауиса за съпруга. Нейното семейство не само притежаваше земи, но и печелеше много от търговията с вино с Гаскония. С парите на съпругата си и съкровищата, донесени от Светите земи, лорд Скроуп разшири имението си, обнови къщата си и построи убежището на Острова на лебедите. Преживяванията му в Ако наистина го бяха променили, но той не се интересуваше от приказките на хората.

— Ами заплахите? — попита Корбет.

— Започна да ги получава преди около година — с охота му отвърна Клейпоул, — но не се впечатли особено. Тамплиерите поискаха да им върне „Сангуис Кристи“, но лорд Оливър отказа. Последва първата заплаха. Следващата дойде около Великден миналата година. Лорд Скроуп не й обърна внимание — беше свикнал да живее в опасност и не се притесняваше.

— А Льо Риш?

— Льо Риш се появи в Мисълам с онази кама и се опита да я продаде на някакъв златар.

— На кого по-точно?

— Не си спомням, но златарят насочил Льо Риш към Общината и мен. Веднага щом разпознах камата, си припомних съобщенията за кражбата в Уестминстър, които кралят беше разпространил.

— Престъпник като Льо Риш обаче — намеси се Ранулф — едва ли би се доближил до Общината току-така...

— Беше отчаян — отвърна Клейпоул. — Така или иначе, той влезе в Общината и аз го арестувах заради престъпленията му. Изпратих съобщение до лорд Скроуп, който по това време беше в града. Останалото го знаете. Льо Риш беше осъден и обесен. Задържахме камата и щяхме да я върнем на краля. Колкото до трупа на Льо Риш, един Бог знае какво се е случило с него.

— Ами Свободните братя на Светия Дух? — продължи разпита Корбет.

— Пристигнаха в Мисълам и лорд Скроуп беше така добър да им разреши да се подслонят в изоставеното село в мордернската гора. Позволи им също да заработват прехраната си. Мина време и срещу тях бяха повдигнати обвинения в кражба, браконьерство, разврат и ерес. След внимателно проучване лорд Скроуп стигна до извода, че те са банда разбойници. Събра хората си и ми нареди да свикам и градските войници. Останалото ви е известно. Лорд Скроуп беше прав — те бяха престъпници. Намерихме оръжията им. Очевидно бяха планирали някакво злодеяние, вероятно нападение над имението му, макар че един Бог знае защо им е било, освен за да заграбят богатствата му.

— А какво можете да ми кажете за Сагитариус? — попита Корбет.

Клейпоул сви рамене.

— Знам, че е убиец, сър Хю, но нищо повече.

— Какво правихте през нощта, в която умря лорд Скроуп?

— Бях си вкъщи, в леглото. Попитайте съседите и жена ми. Защо, в какво ме обвинявате? — Клейпоул се наведе напред. — Че съм се измъкнал от леглото си, отишъл съм в имението, прекосил съм покритите със сняг пущинаци, преплувал съм леденото езеро, без да ме забележи стражата, и съм проникнал в убежището? Не мисля. Защо ми е да убивам лорд Скроуп? Когато се завърнах от Ако, той беше този, който ми осигури богатство, помогна ми да отворя собствена златарска работилница и да вляза в гилдията. Всичко дължа на него. Аз съм негов законороден син, сър Хю — привдигна се Клейпоул. — Ако нямате повече въпроси, смятам да си вървя. И аз като вас съм зает човек.

Корбет изчака Клейпоул да затвори вратата след себе си, а после се изправи в стола.

— Ето че попаднахме и на лъжец — отбеляза той, — който престъпи клетвата си. Съмнявам се, че чухме и една истина от него.

— Защо мислите така? — попита Ормсби.

— Говореше твърде гладко и сякаш имаше готов отговор за всичко — отвърна Корбет. — Думите се лееха от устата му, сякаш рецитираше някоя пиеса. Знаеше какво ще го попитаме и се беше подготвил добре. Мастър Клейпоул крие много неща.

След това в залата влезе брат Грациан. Доминиканецът положи клетва и побърза да заяви, че като изповедник на лорд Скроуп няма право да разкрива онова, което господарят на имението му е доверил. Напомни на кралския служител, че църковното право се отнася много строго към тайната на изповедта и всеки опит за нарушаването ѝ би довел до отлъчване от Църквата. Корбет едва прикри гнева си от наглостта на свещеника. Таеше сериозни подозрения към доминиканския монах, който уж не го беше грижа за никого, а пък три пъти седмично раздаваше хляб на местните бедняци.

Засега Корбет реши да го остави да тъне в самодоволството си. Щеше да го притисне в ъгъла, когато му дойдеше времето. И така, кралският пратеник кимна с разбиране и безгрижно попита брат Грациан къде е бил в нощта, когато е бил убит лорд Скроуп.

— В стаята си, сър Хю — отговори надменно свещеникът. — Попитайте слугите, те ми донесоха храна и напитки. После си казах молитвата и си легнах. Може да съм способен на много неща — мършавото и бледо лице на брат Грациан се сгърчи във високомерна усмивка, — но ходенето по вода и преминаването през камък и дърво определено не са сред уменията ми.

Корбет кимна, сякаш отговорът го беше задоволил, и любезно освободи доминиканеца.

— Ама че надут свещеник! — измърмори Ормсби.

— Заслепен от гордост! — поправи го Корбет. — Сигурен съм, че отец Томас няма да се държи така.

Поведението на енорийския свещеник действително беше съвсем различно. Той положи клетва, припомняйки на съдиите духовното си звание, а след това обеща да отговори на всички въпроси според съвестта си. Не се опита да скрие неприязънта си към лорд Скроуп, осъди жестокостта му и призна, че не одобрява нападението над Свободните братя. От време на време Корбет промърморваше нещо в знак на разбиране, запазвайки най-важните въпроси за най-накрая. Кралският пратеник току хвърляше по някой поглед към Ранулф, сякаш най-голямата му грижа бяха неговите записки.

— Кажете ми, отче — усмихна му се Корбет, — защо дойдохте в Мисълам?

— Вече ви казах. Искях да живея в бедност и да служа на Христос и на Неговите чеда.

— Роден сте тук, нали?

— Да, това беше една от причините лорд Скроуп да подкрепи назначението ми в „Сейнт Алфидж“. Роден съм тук и съм служил в кралския двор. Освен това съм добре образован и имах отлични препоръки.

— Идването ви тук има ли връзка с брат ви Реджиналд?

— Брат ми е мъртъв.

— Разбрах, че е бил убит в Ако.

През светлосините очи на свещеника премина сянка и Корбет се зачуди дали тя се дължи на тъга, гняв или омраза.

— Кажете истината, отче.

— Обичах Реджиналд — свещеникът се опитваше да потисне мъката си. — Толкова лъчезарен и весел беше. Обичах го много. Замина за Ако, преди да успее да го спра, и там намери смъртта си.

— И?

— Винаги съм искал да разбера как и защо е умрял.

— Успяхте ли?

— Не. Единствените, които се завърнаха от Ако, бяха Скроуп и покровителстваният от него Клейпоул, а те не можаха да ми кажат кой знае какво.

— Но вие сте имали своите подозрения?

— Реджиналд беше мой брат и аз го обичах. Искях да знам как са минали последните му дни, но не успях да науча нищо.

— Въпреки всичките ви усилия?

— Е, дочух разни слухове.

— Какви по-точно?

— Откъслечни сведения за падането на крепостта на тамплиерите — последната християнска твърдина в Ако, щурмувана от сарацините. Чух, че бранителите ѝ са се пръснали и всеки се е спасявал поотделно. Говори се, че хората постъпвали много егоистично в паниката си, но нищо конкретно, сър Хю.

— Защо тайнственият ви посетител се е нарекъл Нощна сянка?

— попита Корбет. — И защо е дошъл при вас?

— Нямам никаква представа, сър Хю. Името звучи злокобно. Подозирам, че гостът ми е искал да спласи лорд Скроуп.

— А лорд Скроуп хареса ли стенописа, който Свободните братя нарисоваха в църквата?

— Вече ви казах. Призна, че картината има известни качества. Рядко се случваше Скроуп да похвали нещо.

— Вие разгледахте ли подробно стенописа?

— Разбира се!

— Разгледайте го отново — промърмори Корбет. — Дали наистина изобразява Падането на Вавилон, или нещо друго?

— Какво например?

— Не знам — усмихна се Корбет, — но забелязах, че не отразява съвсем точно Откровението на свети Йоан Богослов.

— Разбирам, сър Хю.

— А какво можете да ми кажете за църковните регистри, които Клейпоул така усилено търси?

Отец Томас избухна в смях.

— О, сигурен съм, че мастър Клейпоул много би искал да се добере до тях — заяви свещеникът, — но дори да бяха тук, съмнявам се, че биха му послужили като доказателство. Той е незаконороден, копеле на Скроуп. Каквото и да си мисли кметът обаче, регистрите не са у мен.

— Къде са тогава?

— А вие как мислите, сър Хю? Аз лично подозирам, че самият лорд Скроуп ги е скрил по някаква своя тайна и ужасна причина.

— Къде бяхте в нощта, когато беше убит лорд Скроуп?

— Молах се над труповете на убитите в Мисълам. Не харесвах лорд Скроуп, но не съм го убил. Знам какви въпроси сте задавали на свидетелите преди мен — питали сте ги за предупрежденията, отправени към Скроуп, за крадеца Льо Риш и за нападението над Свободните братя. Сър Хю, вече сме говорили за всичко това. Нямам какво да добавя.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Заповед за задържането на Джон льо Риш...
човек с лоша репутация, виновен за множество
престъпления, извършени в Бедфордшър.

Регистър на публичните архиви,
1291–1302 г.

След като отец Томас излезе, в залата въведоха домина Маргарет и мастър Бенедикт. Корбет беше сметнал, че е най-добре да ги разпита заедно. Кралският пратеник се престори на глух, когато Ранулф прошепна на Чансън, че новите двама свидетели са като дупе и гащи — забележка, която определено би потресла игуменката и нейния капелан, ако я бяха чули. Свидетелите положиха клетва и заеха местата си. Домина Маргарет въобще не спомена духовния им сан и привилегиите, които им осигуряваше Църквата. Вместо това благодари сърдечно на Корбет, че ги е приел заедно, тъй като мастър Бенедикт не се чувствал добре. Кралският пратеник с готовност се съгласи, че така е най-добре. Капеланът беше гладко избръснат и спретнат, но издълженото му младежко лице имаше лош цвят. Очите му бяха хлътнали и около тях се виждаха тъмни сенки. Изглеждаше недоспал и се държеше за корема, сякаш бе ял нещо развалено. Беше разсеян и често се озърташе, сякаш се боеше, че в тъмните ъгли на приемната се крие някакъв зъл дух.

— Какво повече да ви кажем, сър Хю? — рече домина Маргарет с поруменели страни.

— Ще ми се да съм далеч оттук, кралски служителю — намеси се мастър Бенедикт с дрезгав глас и погледна Корбет право в очите. — Това място е ужасно. Същинска Акелдама — „кръвната нива“^[1] —

цитира Евангелието свещеникът. — Ще ви бъда благодарен, ако ми дадете препоръчителни писма до лорд Дрокенсфорд и до краля.

— Моля ви, сър Хю — застъпи се за капелана си домина Маргарет.

— Ще се погрижа за това, но нека първо да приключим с всичко тук, милейди.

— Не знаем почти нищо — прекъсна го Бенедикт. — В нощта, когато беше убит лорд Скруп, имах силна треска. Питайте домина Маргарет и слугите, имах треска... — изведнъж свещеникът млъкна. — Толкова много убийства, сър Хю! Кой ли ще бъде следващият?

Корбет не му обърна внимание. Вместо това посочи към игуменката.

— Знаете ли нещо за убийствата?

— Не, сър. Брат ми не обсъждаше делата си с никого.

— И за Ако ли не знаете нищо — намеси се Корбет, — след толкова много години?

— Да, сър Хю, и за Ако. Той никога не говореше за това, не и с мен. Сигурна съм, че е подхващал темата пред Клейпоул. Вероятно са обсъждали и Свободните братя, Сагитариус и Льо Риш. Но аз, сър Хю, знам толкова, колкото и вие. Случват се страшни неща, но имайте предвид, че макар в момента да пребивавам в имението, аз съм преди всичко игуменка на манастир. Въпросите, свързани с имението Мисълам, не са моя грижа. Съжалявам за смъртта на брат си, но повече ме тревожат действията на мастър Клейпоул. Разбира се, вълнува ме и повишението на мастър Бенедикт. Бях възможно най-честна и откровена с вас — игуменката направи пауза. — Искане ми се градският идиот да не беше мъртъв. Може би той щеше да ви бъде полезен. Крадецът Льо Риш не ме засяга. Водачите на Свободните братя, Адам и Ева, и останалите от групичката им често идваха в манастира, за да просят и да се молят в параклиса ни, но не правеха нищо нередно. Бяха безобидни и простодушни.

— Ами Островът на лебедите? Домина Маргарет, знам, че като дете сте си играли из цялото имение. Знаете ли дали езерото може да се прекоси по друг начин, освен с лодка или по мост?

— Няма друг начин — усмихна се тя замислено. — Езерото е дълбоко, а водораслите го правят много коварно. На мястото на пристаните имаше мост, но брат ми го разруши и обучи неколцина от

хората си да го превозват отвъд с лодка. Езерото е опасно, сър Хю. Не мога да си представя как някой е могъл да го прекоси без лодка.

— Как тогава убиецът е стигнал до острова според вас? — попита Ранулф.

— Мислих много по този въпрос — прехапа устни игуменката. — Подозирам, че той — усмихна се тя чаровно — или пък тя, е преплувал или преплувала езерото през деня.

— Но така всеки би измръзнал! — заяви Корбет.

— Не е задължително, сър Хю. Не и ако след това се преоблече и се сгрее с глътка вино. Аз например бих могла да го преплувам — усмихна се тя — и въпреки опасностите, понякога съм го правила.

— Но как убиецът е влязъл в убежището? — настоя Ранулф.

— Може да е принудил брат ми да го пусне вътре. Въпреки че — домина Маргарет сви рамене — подобно обяснение поражда толкова въпроси, колкото и разрешава.

Игуменката се изправи и мастър Бенедикт я последва.

— Наистина нямам какво повече да ви кажа, сър Хю.

Корбет благодари на домина Маргарет и на капелана ѝ, след което двамата свидетели се оттеглиха, а Чансън затвори вратата след тях. Корбет се намести в стола си и се обърна към Ормсби.

— Е, докторе, какво мислите?

— И преди съм разследвал смъртни случаи в качеството си на съдебен лекар. Днес си направих три заключения. Първо — размаха той дебелия си показалец, — никой не каза истината. Това, разбира се, не е голяма изненада — едва ли някой би си признал всичко. Всеки крие по нещо, но това, което обединява всички свидетели, е дълбоката ненавист и дори омраза към лорд Скроуп.

— Продължавайте.

— Второ, Корбет, според мен тук става дума за нещо, което наподобява последиците от някакво старо заболяване. Постоянно разпитвате за Ако, където явно се корени всичко. Очевидно там се е случило нещо. Много мъже от Мисълам са заминали за Светите земи, но само Скроуп и Клейпоул са се върнали. Старите войници обичат да говорят за битките, в които са участвали, за раните, които са получили, за славата и за победите си. Но не и Скроуп и Клейпоул. Защо? Знаем, че са ограбили съкровищницата на тамплиерите и са избягали. Същевременно не са дали на хората в Мисълам правдиво обяснение за

смъртта на съгражданите им. Трето, ако зърното е било посято в Ако, то настоящите събития са неговият плод. Ние, или по-скоро вие, трябва да разберете следното — как онази нощ убиецът на лорд Скроуп е могъл да се промъкне покрай стражите, да прекоси леденото езеро, да влезе в укрепеното убежище, да убие жертвата си, без тя да окаже съпротива, да я обере и да се измъкне незабелязано и безпрепятствено. Предлагам ви, сър Хю — изправи се Ормсби, — да започнете оттам. Ако успеете да разрешите тази загадка, вярвам, че всичко останало само ще си дойде на мястото.

— Не съм съгласен с вас — обади се Ранулф. — Мастър Ормсби, разсъжденията ви са правилни, но все пак смятам, че има лъжи, за които можем да се хванем. Да вземем например мастър Клейпоул. Не вярвам на историята за задържането и обесването на Льо Риш. Нещо в нея куца. Същото се отнася и за брат Грациан. През думите му прозира някакъв фалш. Крие се зад духовния си сан и правата, които му осигурява той. Само ако можехме да намерим някакъв начин да измъкнем истината от тях...

— Така е — промърмори докторът. — А сега, господа, ако няма да имате повече нужда от мен, трябва да тръгвам. Ще навестя лейди Хауса — той се ръкува с Корбет, а после и с Ранулф. — Повикайте ме, ако мога да ви бъда полезен с още нещо, макар че не мога да си представя каква е истината зад всичко това — Ормсби поклати глава, — а и едва ли някога ще успея.

После докторът излезе от приемната, мърморейки си под нос. Корбет стана, отиде до една от страничните маси, напълни две чаши с вино и подаде едната на Ранулф.

— Много добре, Ранулф. Чансън — Корбет повика коняря с ръка, — налей си вино. Ето какво ще направим. Ти, Ранулф, разчисти масата, а после се разходи из имението. Опитай се да разбереш дали по времето на убийството свидетелите са били там, където твърдят. Чансън, ти наблюдавай брат Грациан. Ако забележиш нещо странно, ела и ми кажи. Аз ще бъда в стаята си.

Корбет излезе от залата и отиде в параклиса. Седна на един стол пред олтара на Пресвета Богородица, а после стана и се разходи наоколо. Чудеше се какво ли е имал предвид лорд Скроуп, като е казал, че нещо отгук липсва. Взря се в разпятието над входа на малкия олтар, след което огледа главния олтар и масите отстрани, но не забеляза

нищо нередно. Върна се в стаята си, свали ботушите си и се разположи пред огъня. Пийна малко вино и се унесе. Задряма, а когато Ранулф и Чансън потропаха на вратата, вече се беше стъмнило.

— Нищо — заяви Ранулф и се отпусна на ниското столче до Корбет. — Абсолютно нищо, господарю. Всичко, което чухме, явно е истина. Слугите пеят същата песен. През нощта на убийството на лорд Скроуп домина Маргарет, брат Грациан, мастър Бенедикт и лейди Хауса са били в стаите си. Никой не е забелязал отец Томас или мастър Клейпоул в имението. А сега какво?

— Аз разбрах нещо.

Корбет се обърна към Чансън, който беше застанал до вратата.

— Утре брат Грациан пак ще раздава хляб на нуждаещите се — съобщи главният коняр.

— Бъди там — настоя Корбет. — А ние с теб, Ранулф, ще си отспим, после ще яхнем конете и няма да кажем на никого къде отиваме.

— А къде ще ходим? — попита боязливо Ранулф, подозирайки какво ще му отговори Корбет.

— В Мордерн — отвърна Корбет. — Там се крие някаква тайна, която смятам да разкрия.

— А Островът на лебедите? — поиска да разбере Ранулф. — Говорих с Пениурт. Той разрови паметта си и се сети, че някога на мястото на пристаните е имало мост. Домина Маргарет правилно ни е казала, че лорд Скроуп го е разрушил. Попитах лодкаря дали е възможно някой да преплува езерото от единия пристан до другия, но той ми се изсмя. Изглежда между пристаните е най-дълбоко.

Корбет го изслуша с половин ухо и кимна.

— Първо ще отидем в Мордерн, Ранулф — промърмори той. — Когато научим достатъчно, за да отделим зърното от плевата, ще посетим и Острова на лебедите. Нека дотогава островът пази своята тайна.

* * *

На другия ден Корбет и Ранулф отидоха на сутрешната литургия в „Сейнт Алфидж“. Когато отец Томас излезе от олтара, Корбет се

приблужи към стенописа, за да го разгледа още веднъж.

— Какво търсите, господарю? — поинтересува се Ранулф.

— Виж — отвърна Корбет, — бранителите на града са облечени в червеникавокафяво и зелено.

— Цветовете на лорд Скроуп?

— Именно! Въпреки че ги носят само някои от фигурите и трябва да се вгледаш много внимателно в картината, за да ги различиш. Възможно ли е това да не е Вавилон, ами Ако? Дали тъмните силуети, които бягат, са на Скроуп и на Клейпоул? Кой е мъжът в леглото? Може би Гастон — братовчедът на Скроуп? И какво означава сцената с Иуда в залата за пиршества?

— Ами това? — посочи Ранулф към растенията, които художникът беше нарисувал по краищата на стенописа. — Дали не е беладона?

— Възможно е. А какво ще кажеш за това? — Корбет посочи кръста и ярко оцветените рани на Христос. — Дали не е намек за „Сангуис Кристи“? Както и да е — въздъхна той. — Искан ми се да знаех повече. Ела.

Двамата излязоха от църквата, платиха на момчето, което беше пазило конете им, и се метнаха на седлата. Останалите също се разотиваха. Търговците бързаха да подготвят сергиите си навреме, преди да е ударила пазарната камбана. Студеният сутрешен въздух беше изпълнен с мириса на конски тор и на мократа слама, пръсната по калдъръма, смесен с апетитния аромат, който идваше от пекарните, гостилниците и кръчмите. От другата страна на площада трима поизтрезнели гуляйджийи крещяха да ги освободят от позорните стълбове, където бяха прекарвали нощта. Стражарите ги послушаха, но първо заляха главите им с кофе леденостудена конска пикня. На стълбите под пазарния кръст стоеше глашатай, който предупреждаваше търговците да не продават хляб без клеймо от пекарните, а гражданите да внимават да не им пробутат примесено с вода вино, мляко или масло, хляб с твърде много мая, развалена риба, напоена със свинска кръв за по-пресен вид, или сирене, накиснато в евтин бульон, за да изглежда по-мазно.

— Това ми напомня за една забавна случка — наведе се Ранулф към Корбет. — Веднъж някакъв човек помолил един касапин да му направи отстъпка в цената, като изтъкнал, че от седем години му е

редовен клиент. „Цели седем години! — възкликнал касапинът. — И още си жив?“

Корбет се засмя и пришпори коня си през площада към сергията пред една гостилница. На нея бяха изложени банички с пълнеж от накълцано свинско, сирене и змиорка, подправени с пипер и разни билки. Кралският пратеник купи две току-що извадени от пещта банички и двамата с Ранулф свърнаха в една от уличките, за да закусят. Докато се хранеха, Корбет оглеждаше оживения площад. Очите му обходиха множеството прозорци и врати, тесните улички и канавките между къщите. Убеден беше, че Сагитариус се е криел зад някой от тези прозорци, които се издигаха над гората от крециящо оцветени табели — клонче бръшлян за винарните, позлатени хапове за аптекаря, ръка в бяло с червени ивици за фелдшера, еднорог за златарите и конска глава за сарачите. Кралският пратеник отхапваше по малко от баничката, а с другата си ръка стискаше юздите. Суматохата наоколо не му правеше впечатление. Търговците пускаха патиците, билетата, петлите и квичащите прасета от клетките им и ги връзваха за сергиите, за да могат купувачите да си изберат.

Ранулф погледна към Корбет и въздъхна — господарят му пак се беше отнесъл. После служителят на Зеления печат продължи да наблюдава каруците, които се трупаха пред църквата. Някаква странстваща трупа артисти се разполагаше там и репетираше пиесата си. Водачът им вече стоеше зад някакъв импровизиран амвон, облицован в зелено и златно и покрит с черен плат, и призоваваше заетите със своите работи търговци и техните клиенти.

— Братя и сестри! — издигна глас той. — Вие, които обичате времето, в което живеем, и неговите наслади! Замислете се върху смъртта и възмездието, за които се разказва в нашата пиеса.

Един от пияниците, които тъкмо бяха свалени от позорните стълбове, се заклатушка натам и зарева някаква кръчмарска песен, за да заглуши оратора:

*Да вдигнем чаша за онези, що за вино
дават своята пара!
За приятелите във затвора
да пием още по една,*

*А третата — за всяка хубава мома
със вдигната пола...*

Водачът на трупата не възрази. Вместо това изчака пияницата да се приближи достатъчно и тогава — за радост на насъбралата се тълпа — го удари по главата с някакъв тиган.

— Ранулф! — Корбет беше излязъл от унеса си. — Хайде да тръгваме.

Ранулф дояде баничката си, сложи си ръкавиците и подкара коня си по калдъръма. Корбет го поведе през тълпата към лъкатушещия през града път към мордернската гора. В началото се придвижваха бавно между каруците, талигите и товарните животни. Разминаха се с една група соколари, които се връщаха от лов. Прътовете им бяха натезали от окървавените трупове на зайци и пъдпъдъци. По пътя прииждаха амбулантни търговци и пътуващи занаятчии, нетърпеливи да се включат в търговията на пазарния площад. След тях, под знаме с лика на Томас Бекет, крачеше група поклонници, запътили се към гробницата на светеца в Кентърбъри. Най-накрая двамата кралски служители навлязоха в полята и оставиха зад гърба си градската суматоха. Върволицата от червеникавокафяви, зелени, кафяви и черни качулки изведнъж секна. Врявата стихна, а миризмите на готвено, пушек, пот и тор изчезнаха. Пред тях се откри ледено поле, осеяно с групички дървета, храсти и няколко стопански постройки, а в далечината се виждаха мрачните очертания на мордернската гора.

Корбет и Ранулф внимателно поведоха конете си по скованата от лед пътека, нахлупили качулките си и увили лицата си в шалове, за да се предпазят от хапещия студ. Когато най-после стигнаха до изоставеното село, Ранулф беше едва ли не облекчен. Висшият служител от Канцеларията на Зеления печат беше убеден, че сатаната не живее в някакви си обвити в дим и огън подземни селения, ами в бялата пустош на вечната зима. Въръжен или не, ездата през мрачното и усамотено поле единствено в компанията на Корбет, който си тананикаше някакъв химн, изправи Ранулф на нокти. Над него се носеха зловещите кръсъци на гаргите, които прелитаха над горските поляни като черни ангели, а шубраците ги поемаха и ги превръщаха в ехо. Кралските пратеници спряха в запуснатото гробище, слязоха от

конете си и ги вързаха. Студеният вятър стенеше в короните на дърветата и брулеше изпочупените кръстове и надгробни паметници.

— Свърталище на духове! — промърмори Корбет.

Приблжиха се до погребалната клада. От нея беше останала само сива пепел, разнасяна от вятъра, и парчета обгорено дърво. Корбет се взря в останките, а после извади меча си и ги разрови. Приклезна, вдигна шепа прах и я остави да излети от дланта му.

— *Защото* — прошепна той, — *пръст си и в пръст ще се върнеш*^[2]. *Sic transit Gloria mundi* — така преминава земната слава, Ранулф — рече Корбет и погледна тъжно спътника си. — Когато му дойде времето, всички ние се превръщаме в пепел.

Кралският пратеник изтупа праха от ръкавиците си и се взря в навъсеното небе.

— Но това не е краят, Ранулф. О, не! Хората имат душа, която продължава да живее и да жадува за вечната светлина. Кръвта си остава кръв и крещи за справедливост към Бога. Затова сме тук, където границата между видимото и невидимото става все по-тънка.

Ранулф погледна мрачно господаря си и посочи наоколо.

— Това ли е Божията справедливост, сър Хю?

— Не, Ранулф, не е. Това обаче е началото. А справедливостта ще възтържествува, когато и където Бог реши. Бъди сигурен, че Господ вижда всичко и от погледа му не убягва нито една пролята сълза, нито едно оскърбено дете, нито една покрусена жена и нито един мъж, с когото са се отнесли зле. Когато прецени, Бог слага край на всичко лошо, служейки си с нас, Ранулф. Държи ни близо до десницата Си и ни използва по неведомите Си пътища — рече Корбет и нахлупи качулката си още по-ниско. — Трябва да използваме разума си и дарбите, които Той ни е дал. Така че огледай се, Ранулф, и ми кажи какво липсва тук.

Спътникът му се озърна, а после сведе поглед към парчетата почерняло дърво и сивата пепел.

— Какво имате предвид, господарю?

— Костите — усмихна се Корбет. — Огънят поглъща всичко, освен човешките кости, Ранулф, а тук аз не виждам нито една костичка. Някой е идвал в селото и е прибрал останките на тези клетници.

— Може да е бил отец Томас — предположи Ранулф. — А може и хората от Мисълам да са се смилили над мъртвите. Свободните братя

са имали приятели в града.

— Възможно е — сви рамене Корбет. — Но нека първо се заемем с онзи стих: „Богатият ще стане още по-богат, там, дето Бог целуна Мария в Галилея“. Ти, Ранулф, започни да претърсваш първия ред гробове, а аз ще тръгна от последния.

— Какво търсим?

— Надгробна плоча — отвърна му Корбет. — С изображение на явяването на архангел Гавриил пред Девата в Назарет.

Ранулф се отдалечи, а храсталаците, които се виеха между гробовете, запукаха под ботушите му. Корбет тръгна от противоположния край на гробището. Беше зловец преживяване. Между дърветата се стелеше мъгла и пълзеше към тях, сякаш душите на покойниците, които бяха живели и умрели тук, се носеха по въздуха, любопитни да разберат каква работа имат живите при мъртвите. Корбет вървеше между надгробните плочи и очуканите кръстове. Надписите и изображенията върху повечето от тях се бяха изличили. Гробовете пробудиха у кралския пратеник спомени за близките му, които си бяха отишли преди него — за родителите му, сестра му и първата му съпруга. Тъкмо беше започнал да нашепва една молитва, когато Ранулф се провикна. Корбет забърза към надгробната плоча в средата на гробището, където беше застанал спътникът му. Плочата беше много стара, но камъкът беше здрав. Имената и посвещенията бяха покрити с лишеи и мъх, но не и прекрасният медальон, на който се виждаше архангел Гавриил, разперил криле над коленичилата Дева.

— Господарю, вижте!

Гробът беше почти изцяло покрит с растителност, повечето от която беше нарочно донесена и ступана отгоре му, за да го скрие. Самото изображение, пощадено от лишеите, се виждаше ясно. Кралските служители припряно разчистиха гроба от шумата и клоните и започнаха да го разкопават с помощта на мечовете и камите си. Ранулф донесе и малката брадва, която носеше в дисагите си. Гробът изглеждаше пресен, но земята беше твърда. Почвата отдолу обаче беше рехава и скоро кралските служители усетиха воня на разложение, която ги принуди да запушат носовете и устите си. Корбет си припомни съвета, който му беше дал един негов приятел — лекар в „Сейнт Бартоломею“, и с пресипнал глас нареди на Ранулф да си сложи

ръкавиците и да не забравя да си изтърка ръцете и лицето, когато се върнат в Мисълам. Смрадта се засили. Най-накрая стигнаха до нещо — труп на обесен мъж, облечен в панталони и ленена риза. Тялото беше покрито с мръсотия, а плътта се разлагаше. Коремът му се беше подул и се беше пръснал, а лицето му представляваше подпухнала маса от гниеци меса. Примката все още стоеше около врата му. Корбет почувства, че му се повдига, а Ранулф не издържа и се обърна, за да повърне. Двамата се отдалечиха и свалиха шаловете си, за да вдишат чист въздух.

Върнаха се с клони, които щяха да им послужат като лостове, за да извадят обесения от гроба. Корбет беше свикнал с гледката на мъртъвци по бойните полета, но този труп му се стори зловещ. Той беше сигурен, че останките са на крадеца Джон льо Риш, който сега представляваше страховита купчина разложена плът. Наложил се да си напомни, че това някога е било живо същество. Извадиха трупа и го оставиха настрана, а после се върнаха при гроба. Отстраниха още един пласт воняща пръст и стигнаха до някакъв сандък за стрели. Измъкнаха го от дупката, вдигнаха капака и вътре намериха няколко кожени вързопа. Отвориха ги и изпразниха съдържанието им. Ранулф ахна при вида на бързо растящата купчина от пръстени, гривни, чаши, броеници, кани и подноси, изработени от благородни метали и украсени със скъпоценни камъни. В другите вързопи имаше диаманти, рубини и седефи, разпятия, пръстени с печат, брошки, фуркети за коса, огърлици и гривни за над лакътя. Последният предмет беше дървена кутия, в която имаше два пергаментови свитъка. Първият съдържаше рисунка, която много приличаше на стенописа в църквата „Сейнт Алфидж“. Корбет го разгледа и после го подаде на Ранулф.

— Виждаш ли, имали са предварителна скица на онова, което са изрисували. Това е точно копие на стенописа в църквата — има го обсадения замък, мъжа в леглото, сцената в залата за пиршества, бягството, големия дракон, който кръжи в небесата, и странните символи и растения.

Вторият свитък беше по-голям и на него с червено и синьо мастило бяха изрисувани огромните кръгове на Ада, поръбени със странни символи, подобни на онези, които обграждаха картината в „Сейнт Алфидж“. Според надписа до първия кръг в него се намираха богохулниците, изпратени там да подскочат вечно под ударите на

рогати демони, въоръжени със страховити камшици. В следващия кръг бяха магьосниците и вещиците, които бяха изкривявали природата чрез магия. Сега собствените им тела бяха усукани, главите им бяха обърнати наопаки и сълзите им се стичаха по задните им части. В третия кръг, между крадците, пълзяха ужасни влечуги. Приживе обирджиите бяха лишавали хората от имуществото им, а сега самите те трябваше да се простят с душите си. Първото наказание, предвидено за тях, беше да бъдат ухапани от скорпион и превърнати в пепел. После дяволите ги събираха и повтаряха мъчението. Вторият начин беше да ги разтопят като восък и да ги смесят заедно, за да не могат да се отличат един от друг — така, както в земния си път те самите не бяха различавали своята собственост от чуждата. Бяха нарисувани и други кръгове и към всеки от тях беше дадено обяснение. Кръговете бяха изпълнени с грешници, а централното място в Ада беше запазено за лорд Оливър Скроуп. Господарят на имението беше здраво вързан и погълнат от божествен огън за вечни времена.

— Какво означава това? — попита Ранулф.

Корбет се облегна на надгробния камък и се загледа в разрушената църква.

— Ранулф — той погледна през рамо, — тези рисунки са били предупреждение към лорд Скроуп. Свободните братя са имали две идеи. Едната е била да нарисуват Падането на Вавилон, което да напомня за падането на Акро. Втората е била да изобразят Ада и да поставят Скроуп — най-големия грешник — в средата. Явно са се спрели на Падането на Вавилон. Това отново поставя един важен въпрос, който беше загатнат, но така и не се разреши. Свободните братя очевидно са дошли тук, за да си отмъстят на лорд Скроуп. Всички те или поне някои от тях със сигурност са го мразели и са имали сметки за уреждане с него. Затова са нарисували стенописа, затова са им били и оръжията. Може би наистина са възнамерявали да нападнат имението Мисълам.

— Но защо? — попита Ранулф. — Какво е можело да свързва Свободните братя с лорд Скроуп?

— Това е един много съществен въпрос — заяви Корбет. — Все още не знам каква е била връзката, но със сигурност я е имало. Между тях е съществувала някаква тайна и кървава нишка, покрита с язви, набъбнали от ненавист и болка, простираща се години назад.

— Ако е така — възрази Ранулф и застана до Корбет, — смъртта им трябваше да сложи край на всичко.

— Което ни навежда на два възможни извода — отговори Корбет. — Първо, възможно е не всички от братството да са били убити. Второ, може някой друг да отмъщава от тяхно име. Не знам, Ранулф.

— Ами съкровището?

— Да видим — усмихна се тънко Корбет. — Мастър Клейпоул има да отговаря за много неща. Ето какво се е случило според мен. Разбойниците са ограбили кралското съкровище от криптата в Уестминстър и са го отнесли. От Дрокенсфорд знам, че много лондонски златари са се забъркали в това престъпление, купувайки и препродавайки откраднатите скъпоценности. За тази цел Пъдликот и бандата му е трябвало предварително да се уговорят със златарите в града.

— А златарите извън Лондон? — попита Ранулф.

— Точно така! — почти извика Корбет. — Джон льо Риш не е дошъл тук случайно. Помисли, Ранулф! Пъдликот и бандата му явно са разпрострели пипалата си надалеч. Преговаряли са с лондонските търговци, но не са се ограничили в рамките на града. Защо да не опитат и в Мисълам — един процъфтяващ заради търговията с вълна град? Да не говорим за кмета му Клейпоул, който трудно различава доброто от злото и не се слави с особена вярност към Короната. Льо Риш не е бил хванат в капан, не и по начина, който ни описаха Клейпоул и лорд Скроуп. Тези двама хитреци са имали по-коварен план. Получили са известието от краля за обира в криптата на Уестминстър. В него се е казвало, че всеки, който укрива откраднати оттам предмети, ще бъде наказан по особено суров начин. Льо Риш се е появил в Мисълам с нагласата, че ще го посрещнат като герой, но вместо това са го арестували. После Скроуп и Клейпоул набързо са го осъдили и обесили.

— Но защо Льо Риш не е протестирали и не ги е обвинил на свой ред?

— Няма да е никакви доказателства — каза Корбет. — Подозирам, че са му дали примесено с упойка вино и умът на крадеца е бил замъглен още от момента на арестуването му. Вероятно Скроуп и Клейпоул са му обещали да му помогнат да се измъкне от затвора или от бесилото. И двамата знаем, Ранулф, че човек може да се договори с

палача. Около врата на затворника се поставя кожена яка, за да не се задуши, а после свалят жертвата на земята и я съживяват.

— В този случай обаче май не е станало така.

— Правилно — Корбет посочи към църквата. — Льо Риш е трябвало да внимава. Не е можел да се появи в Мисълам просто така. Затова първо е отишъл в мордернската гора, където е попаднал на Свободните братя. Те сигурно с радост са го подслонили. Каквото и да си мислим за тях, Ранулф, те са били отдадени на вярванията си и богатството не ги е блазнело много-много. Льо Риш е скрил при тях съкровището на краля, а после се е запътил към Мисълам, за да преговаря с Клейпоул — Корбет махна с ръка. — Подозирам, че крадецът е имал тайна уговорка с Клейпоул и Скроуп. Те обаче не са удържали на думата си и Льо Риш сигурно се е отчаял — преди това се е бил укривал от закона цели девет месеца. Накратко, устроили са му засада. После са го упоили и са го ексутирвали. Може би са му обещали да избегне смъртта, но това ще си остане загадка. Когато Свободните братя са разбрали за поредното злодеяние на Скроуп, свалили трупа на Льо Риш от бесилката, донесли го тук и му уредили прилично погребение в изоставеното гробище.

— И са заровили откраднатите скъпоценности заедно с тялото му...

— Както и тези две рисунки. Освен това са оставили тайни указания на стената на ризницата. Ранулф, започвам да разбирам подбудите на Скроуп за нападението му над Свободните братя. Първо — вдигна ръка Корбет, — той е видял картината в „Сейнт Алфидж“ и е разбрал, че в нея е скрито предупреждение към него. Второ, след като е разпитал Льо Риш, вероятно се е досетил, че останалата част от съкровището е скрита в Мордерн. Затова е дошъл тук в ранната утрин на онзи съдбовен ден и е избил Свободните братя преди пукването на зората. Скроуп и Клейпоул сигурно са се надявали да намерят съкровището на Льо Риш, но така и не са успели. Трябвало е да бъдат много предпазливи. Ако претърсели селото прекалено старателно, щели да събудят подозрение. Освен това, ако откриели крадените предмети у тях, щяло да се наложи да отговарят пред Кралския съд. Ако не бяхме дошли тук, можеха да продължат да търсят, но разбира се, пред нас е трябвало да потиснат нетърпението си, да обуздаят алчността си и да чакат по-подходящ момент.

— Но те знаят, че ние открихме криптата.

— Празна... — отвърна Корбет. — Предполагам, че Скроуп също я е претърсил.

— А сега какво ще правим? — попита Ранулф.

— Всичко, което ти казах, са само предположения, Ранулф, една мъглява теория — заяви Корбет. — Можем да принудим Клейпоул да си признае, но преди това искам да се уверя в догадките си. Ще приберем скъпоценностите и ще погребем Льо Риш достойно, но няма да споменаваме на никого за това. Когато приключим с всичко, ще платя на някой свещеник да му отслужи заупокойна литургия. Не мъртвите ме тревожат обаче, а живите. В Мисълам се спотайва коварен и ловък убиец. Част от картината ни се поизясни, но далеч не цялата. Трябва да бъдем търпеливи и последователни и да се пазим от прибързани заключения, преди да разполагаме с всички или поне с повечето факти. Ще се преструваме на ни лук яли, ни лук мирисали, а същевременно ще бъдем нащрек. Трябва да проследим събитията много внимателно, защото — въздъхна Корбет — в Светото писание много правилно е отбелязано, че: „... синовете на тоя век в своя род са по-досетливи от синовете на светлината“^[3].

[1] Хаселдема, Aceldama (арамейски), — кръвни нива. Име на място в Йерусалим, което библейската традиция свързва с Иуда. Според Евангелие от Матей (Гл. 27:3–8) нивата била купена с тридесетте сребърника, които Иуда получил за предателството на Иисус и после върнал, и била използвана за погребване на чужденци. Съгласно този източник името на мястото се свързва с пролятата кръв на Христос или с кръвта на погребваните там странници. В Деяния на светите Апостоли (Гл. 1:18–19) пък се казва, че Иуда сам купил нивата с наградата за предателството си и умрял на нея, което предполага, че в името се говори за кръвта на Иуда. — Б.р. ↑

[2] Битие, Гл. 3:11 — Б.р. ↑

[3] От Лука свето Евангелие, Гл. 16:18. — Б.р. ↑

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Всички ценни предмети, които откриете у тези злосторници, трябва да бъдат оставени на съхранение на някое безопасно място.

Писмо от Едуард I, 6 юни 1303 г.

Корбет тъкмо се беше върнал в имението, когато някой почука на вратата на стаята му. Кралският пратеник отвори и видя в коридора да стои някакъв слуга, който подскачаше от крак на крак.

— Сър Хю — каза той, — лейди Хауиса ви изпраща своите почитания и ви моли да се присъедините към нея в параклиса.

Корбет взе наметката си и последва прислужника по коридора. Слязоха по стълбите и се озоваха в параклиса. Лейди Хауиса седеше на пейката за изповед до олтара на Пресвета Богородица. Слугата изпроводи Корбет, а после се оттегли и тихо затвори вратата след себе си.

— Сър Хю — лейди Хауиса дори не се обърна, — ще ви бъде благодарна, ако залостите вратата.

Корбет изпълни молбата ѝ, а после пристъпи към нея. Лейди Хауиса се изправи, за да го посрещне. Беше облечена в черно от глава до пети. Приближи се към него, вдигна воала си и се усмихна лъчезарно.

— Вероятно смятате, че скърбя, сър Хю, но това не е вярно. Всъщност съм благодарна за избавлението си.

— От какво, милейди?

— От злото, от брака без любов и от оковите, които стягаха душата ми. Дойдох тук рано сутринта, за да благодаря на Бог, и влязох в олтара.

Господарката на имението хвана Корбет за ръка и го поведе към стълбите, които водеха към главния олтар. От дясната страна, до хвърлящия червеникави отблясъци светилник, висеше инкрустирана със скъпоценни камъни сребърна дарохранителница, а точно над олтара имаше разпятие, привързано за таванските греди със сребърна верига.

— Казват, че кръстът е изработен от ливански кедър — обясни тя, — донесен от Светите земи. Обърнете обаче внимание на фигурата на Христос върху него, сър Хю.

Корбет погледна нагоре. Спасителят беше изваян от бронз, с разперени ръце, сгърчено в агония тяло, клюмнала шава и паднала върху лицето коса.

— Виждали сте го и преди, нали?

Корбет кимна.

— Разгледайте го внимателно, сър Хю. Какво липсва според вас?

Корбет се взря във фигурата със заковани едно върху друго стъпала и в малкия надпис^[1], поставен на кръста по заповед на Пилат Понтийски.

— Нищо не виждам.

— Какво има на главата на Спасителя на всички разпятия, които сте виждали?

Корбет се повдигна на пръсти, вгледа се внимателно и после ахна.

— Липсва тръненият венец!

— Разпятието беше изработено по този начин по желание на съпруга ми — обясни тя. — Вместо трънен венец на главата на Спасителя беше поставен пръстен.

— Знаете ли защо?

— Както вече ви казах, сър Хю, съпругът ми рядко ме осведомяваше за каквото и да било. Винаги, когато идвах тук и коленичех пред разпятието, се вглеждах в пръстена и се чудех. Беше направен от сребро и обсипан със скъпоценни камъни. Подозирам, че е принадлежал на братовчед му Гастон, който е загинал в Ако.

— И сега го няма, така ли? — Корбет седна на стълбите пред олтара и се обърна към лейди Хауиса.

— Забелязах тази сутрин. В деня, преди съпругът ми да бъде убит, той се оплака, че нещо от параклиса липсва. Явно е имал предвид

пръстена.

Корбет стана, излезе от олтара и се вгледа в една дърворезба на стената. Творбата изобразяваше как свети Георги побеждава змея, гърчещ се под копитата на коня му.

— Материалът е отличен — промърмори той, — а изработката — чудесна. Лейди Хауиса, благодаря ви, че ме повикахте тук. Не мога да си обясня защо е изчезнал този пръстен. Знам само, че настоящите събития в Мисълам се дължат на случилото се преди много години в Ако. Имам обаче един въпрос към вас. Сутринта, когато открихме трупа на съпруга ви, на масата в убежището му стоеше прекрасна чаша, пълна с кларет. В нея, както и в каната на малката масичка наблизо, имаше беладона. Доктор Ормсби потвърди, че съпругът ви не е пил от отровеното вино. Нещо повече — смятам, че отровата е била сипана в питието, след като съпругът ви е бил убит.

Лейди Хауиса се смая.

— Злодейска заблуда — рече Корбет. — Измама, опит да бъдем подведени и евентуално да се насочат подозренията към вас. Помислете — продължи той. — Тъкмо вие сте подарили чашата на лорд Скроуп и сте го излъгали, че е от бряст, въпреки че тя е изработена от тис — дърво, за което е известно, че носи зла прокоба. Всички знаят, че вие се грижите за билковата градина в имението, където се отглежда беладона и други отровни растения. Сега ще ви попитам нещо и ви обещавам, че то ще си остане само между нас. Споделяли ли сте с някого за тайното си желание да отровите съпруга си?

Лейди Хауиса преглътна с усилие и уплашено погледна към кралския пратеник.

— Милейди — продължи Корбет, — не ви обвинявам в нищо. Вярвам, че нямате пръст в убийството на съпруга си. Онази чаша обаче беше пълна с отрова, а вие признахте за тайния си копнеж да убиете лорд Скроуп!

Лейди Хауиса затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— В деня, преди съпругът ми да бъде убит — започна тя, — бях в градината, за да се погрижа за някои растения. Отидох до моята Градина на смъртта, или *Hortus Mortis*. Така наричам онази част от градината, където растат отровните растения. Вгледах се в билките и старото ми желание се завърна.

— Защо?

— Видях черния облак над Мордерн и разбрах, че горите телата на онези клетници. В онзи ден, сър Хю, наистина исках да убия съпруга си. Представата за това ме разтърси. Побягнах от градината и дойдох в параклиса. Коленичих на молитвената пейка и изповядах мислите си гласно. Възможно е някой да ме е чул.

— Забелязахте ли някого?

— Не, разбира се, че не — поклати глава лейди Хауиса. — Може някой да се е криел, въпреки че се съмнявам.

— И това е единственият път, в който сте изrekli желанието си на глас, така ли?

Лейди Хауиса кимна.

— Сигурна ли сте? — настоя Корбет.

— Да, сър Хю, въпреки че... — господарката на имението замлъкна изведнъж.

Корбет се приближи до нея, взе облечената ѝ в ръкавица ръка и нежно целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Лейди Хауиса, благодаря ви.

Кралският пратеник тъкмо беше стигнал до вратата, когато тя го повика обратно.

— Да, милейди?

Лейди Хауиса пристъпи бавно към него, долната ѝ устна трепереше, а очите ѝ се пълнеха със сълзи.

— Сър Хю, спомних си. Споделяла съм тези свои мисли и с моя изповедник, отец Томас, но той със сигурност...

Корбет излезе от сенките.

— А с някого другиго?

— Да — тя преглътна тежко. — Веднъж, преди много години, се случи да се нахвърля върху съпруга си. Бяхме сами в убежището му. Изкрещях му, че се надявам някой ден да изпие отровата, която ще му дам.

— Какво ви отвърна той?

— Нищо. Както винаги, само сви презрително устни и вдигна рамене, сякаш бях някаква досадна птичка, кацнала на прозореца му, която не заслужава внимание.

— Възможно ли е съпругът ви да е споделил с някого за този случай?

— Може да го е изповядал пред брат Грациан. Иначе единственият човек, комуто би се доверил съпругът ми, е пионката му Клейпоул.

На вратата на параклиса се почука и господарката на имението се сепна. Корбет вдигна резето и отвори. Отвън стояха Ранулф и някакъв слуга.

— Моля за извинение, сър Хю — Ранулф надзърна над рамото на Корбет и се поклони на лейди Хауиса, — но Чансън иска да се срещне с нас незабавно. Научил е нещо.

Главният коняр не можеше да си намери място от вълнение и възбудено обикаляше стаята на Корбет. Кралският служител едва го успокои. Чансън, ликуващ от щастие, потриваше ръце и се хилеше победоносно на Ранулф, който го изгледа гневно.

— Господарю, имам да ви кажа нещо за брат Грациан.

— Продължавай!

— Свещеникът отиде да раздава хляб точно след сутрешната служба. Бедняците се бяха събрали пред портите на имението. Грациан се правеше на много великодушен. Наблюдавах го внимателно. Сър Хю, ако някой е гладен и му дадат храна, той ѝ се нахвърля на мига, но сред тълпата забелязах трима яки просяци... Вярно, бяха парцаливи и със сплъстени коси и бради, но когато свещеникът им подаде хляба, те просто го взеха и се ометоха.

Корбет вдигна ръка.

— Яки ли каза?

— Да, бяха доста якички — заяви Чансън. — Господарю, и аз съм живял от милостиня и знам как изглеждат просяците. Тези тримата бяха добре охранени. А най-подозрителното от всичко беше, че за разлика от останалите просто взеха хляба, без да го вкусят, и се забързаха по пътя към Мисълам. Последвах ги и се изненадах още повече, когато разбрах, че тези така наречени просяци са отседнали в „Медената пита“.

Корбет засия от задоволство. Протегна ръце и прегърна топло Чансън, смигвайки над рамото му на Ранулф.

— Чудесна работа, добри и верни служителю!

После Корбет се отдръпна от Чансън и рече:

— А сега, Чансън, да оседлаем конете и да посетим тези просяци, които явно не са чак толкова прегладнели и могат да си

позволят да наемат стая в кръчма.

Малко по-късно Корбет и Ранулф, придружавани от Чансън, пристигнаха на площада в Мисълам. Пазарът не беше толкова оживен, тъй като много от чираците бяха влезли в най-близката гостилница или кръчма, за да изпият чаша ейл и да похапнат. Пътуващите артисти издигаха декорите на сцената, за да привлекат публика за представлението си. Водачът на трупата все още стоеше зад импровизирания си амвон и предупреждаваше слушателите за опасностите на Ада, където грешниците пиели огън и се хранили със сварени в сира жаби и змии. На една сергия до каруците на трупата стоеше друг актьор и предлагаше лекове за всички познати болести. Когато Корбет и спътниците му минаха покрай него, шарлатанинът тъкмо обясняваше на някаква клета старица, която се държеше за бузата, че можела да излекува възпалението в устата си със смесица от оцет, дървено масло и сира. Освен това свещта от овча мас и семена от приморски ветрогон^[2] била чудодееен лек за развалени зъби. Свещта, провъзгласи той, трябвало да се доближи до изгнилия зъб, а под нея трябвало да се постави купа със студена вода. Така гадините, които разяждали зъба, просто щели да паднат в купата. Корбет се усмихна, докато двамата с Ранулф слизаха от конете си. Беше чувал много такива рецепти. Кралският пратеник попиваше и останалите сцени от пазарния площад — струпалите се пред сергиите купувачи, двамата танцуващи пияници, съблюдаващите реда помощник-шерифи и схватката между някакво куче и котка. Близко до църквата, върху основата на една каменна колона се беше възкачил някакъв загорял от слънцето странник. Той явно идваше отдалече и гореше от желание да разкаже за чудесата, които беше видял по пътя си. Корбет спря, огледа се, а после хвърли поглед към „Медената пита.“

— Чансън — измърмори той, — когато стигнем до кръчмата, ти ще отведеш конете в уличката, а ти, Ранулф, ще влезеш вътре с мен.

Просторната обща зала на кръчмата беше пълна с хора. Таванът беше нисък, гредите му — опушени, а подът беше покрит със слама. Повечето от капациите на прозорците бяха затворени. Вътре горяха факли, свещи и маслени лампи, но мъждивата им светлина едва разпръсваше мрака и насядалите по масите тъмни фигури се различаваха трудно. Корбет пристъпи бавно, стиснал дръжката на меча си. Присъстващите заизвърщаха глави и си зашепнаха, изненадани от

появата на кралските служители. Съдържателят на кръчмата излезе иззад тезгяха, бършейки ръцете си в някакъв мърляв парцал.

— Какво ще желаете, господа?

Корбет само поклати глава. После свали ръкавицата си, бръкна в кесията си, извади оттам една сребърна монета и я завъртя пред алчния поглед на кръчмаря.

— При вас ли са отседнали трима мъже, облечени като просяци?
— прошепна кралският пратеник.

Кръчмарят се канеше да излъже, но тогава Корбет отново му показва монетата, а с другата си ръка посегна към меча.

— Нагоре по стълбите, господарю — рече тихо онзи. — Първата врата. Няма резе, нито ключалка. Просто натиснете дръжката.

Корбет и Ранулф извадиха мечовете и камите си и забързаха нагоре по хлъзгавото от мръсотия стълбище. Кралският пратеник отвори вратата, без да почука, и двамата с Ранулф връхлетяха в стаята. Мъжете вътре бяха наседали по пода и играеха на зарове. При влизането на кралските служители те се опитаха да се докопат до струпаните си в ъгъла портупей и дълги лъкове, но Ранулф ги изпревари. Изблъска единия и им препречи пътя към оръжията. Настъпи суматоха. Мъжете заотстъпваха, но в тази тясна, схлупена стаичка с паяжини в ъглите, лющещи се стени и едно-единствено прозорче нямаше къде да се скрият. До стената бяха натрупани сламеници, а на една лавица наблизо имаше нощно гърне. Въздухът беше застоен, мръсният под беше осеян с мазни петна. На пръв поглед мъжете изглеждаха съвсем на място в тази обстановка — бяха облечени в евтини наметки, опърпани панталони и протрити ботуши. Портупейте им обаче бяха от лъскава кожа, дръжките на мечовете и камите им бяха отлично изработени и бе видно, че лъковете им са дело на голям майстор. Корбет се приближи заплашително към тях и тримата отстъпиха назад. Бяха мръсни и чорлави, а лицата им бяха почти скрити под сплъстените им коси и бради. Въпреки това беше явно, че не са никакви просяци, а професионални бойци. Очите им шареха, но в тях не се четеше страх, а само бдителност — мнимите просяци бяха готови да се възползват от всяка грешка на неочакваните си посетители. Корбет прибра меча си в ножницата, приклепна до тях и ги посочи с пръст.

— Кой сте вие? Очевидно не сте просяци. Вземате милостиня, но не ядете храната. Криете се в тази таванска стаичка и се обзалагам, че не излизате отгук, освен за да се срещате с брат Грациан. Да ви кажат ли какви сте вие, господа? Вие сте тамплиери!

Корбет замълча и ги разгледа внимателно. Мъжът в средата беше по-възрастен от останалите двама, в косата и брадата му имаше сребърни нишки, а зелените му очи светеха върху потъмнялото му от слънцето лице.

— Да, вие сте тамплиери — продължи Корбет. — Вие, сър — посочи той към мъжа в средата, — сте рицар, а двамата ви придружители са вашите оръженосци. Ордена ви е изпратил тук, за да приберете „Сангуис Кристи“ — Корбет замълча за миг, а мъжете продължиха да го наблюдават мълчаливо. — Срещали сме се и преди — усмихна се Корбет, — по пътя към Мисълам. Само че тогава лицата ви бяха скрити от маски и качулки. Бяхте опънали лъковете си и се прицелвахте в мен, кралския служител. Тамплиери или не, трябва да сте наясно, че насочването на оръжие към кралски служител се смята за държавна измяна. Мога веднага да ви изведа отгук и да ви обеса на площада за това престъпление. Дошли сте в града предрешени като просяци, за да си върнете „Сангуис Кристи“, тъй като ордена ви смята, че кръстът му принадлежи по право. Отначало реликвата беше у лорд Скруп, но после изчезна. Вие сте решили, че е у мен, и затова се опитахте да ме сплашите, но се провалихте. Е, прав ли съм?

Тамплиерът отляво надзърна над рамото на кралския пратеник и с копнеж се взря в оръжията.

— Моля ви, господа — промърмори Корбет, — не бъдете безразсъдни. Въпреки че не ме харесват, кръчмарят и клиентите му долу знаят, че съм кралски служител. Какво мислите, че ще стане, ако ей сега вдигна тревога? Какво ще направите, господа? Как смятате да се измъкнете отгук? Може би ще убиете пратеника на краля? Вижте, нямам сметки за уреждане с вас. Свободни сте да си вървите, ако преди това отговорите на въпросите ми и напуснете Мисълам до довечера. А сега ми кажете правилно ли предположих, че сте тамплиери.

Мъжът в средата хвърли бърз поглед към спътниците си и лицето му се изкриви в полуусмивка.

— Да, сър Хю, тамплиери сме. Аз се казвам Жан Ла Марш. Идвам от Дижон и служа в „Темпъл“ в Лондон. Това са оръженосците ми — Раул и Евърард. Тук сме по заповед на нашия магистър, за да си върнем обратно онова, което ни принадлежи — „Сангуис Кристи“ и останалите скъпоценности, които лорд Скроуп е откраднал от съкровищницата ни в Ако. Сега той е мъртъв, а „Сангуис Кристи“ вероятно е у неговия убиец.

— Аха — усмихна се Корбет, — значи сте променили мнението си от последната ни среща. Тогава мислехте, че кръстът е у мен. Разбира се, брат Грациан вече ви е съобщил, че това не е така. Лорд Скроуп е мъртъв, а „Сангуис Кристи“ изчезна. Свещеникът ви предава сведения чрез бележки, които крие в хляба, а може и да ги пъха направо в ръцете ви, докато ви подава самуните. Навярно сте добре осведомени за събитията в Мисълам.

Тамплиерът го погледна мрачно.

— Какво се е случило в Ако? — попита Корбет. — Знаете ли?

Тамплиерът поклати глава.

— Сигурен ли сте? — настоя Корбет.

— Никой от нас не е бил там — отвърна Ла Марш. — Всичко, което знаем, е, че братята ни са удържали докрай и нашата крепост е била превзета последна. Първоначално бранителите се предали, но когато сарацините започнали да се гаврят с жените и с момчетата, тамплиерите се нахвърлили върху им с голи ръце. Сарацините отвърнали на удара и изклали всички. Тези събития обаче са в миналото, сър Хю. Един ден ще си отмъстим, но междуременно искаме да си върнем онова, което ни принадлежи.

— Защо Грациан?

— Попитайте него.

Корбет поклати глава.

— Питам вас. Ако отговорите на въпросите ми сега, ще ви пусна да си вървите. В противен случай ще ви арестувам. Мога да ви отведа в тукашното кметство или да ви изпратя с въоръжена охрана при кралските съдии в Уестминстър. Та защо Грациан?

— Брат Грациан сега е доминиканец — заяви Ла Марш, — но през 1291 година, когато Ако беше превзет, той беше един от нас.

— Бил е тамплиер? — изненада се Корбет.

— Беше новак — отвърна Ла Марш, — оръженосец. Все още не беше дал обет. След падането на Ако Грациан се върна в Англия и реши да постъпи в доминиканския орден.

— Ясно — кимна Корбет. — Има логика. Скроуп е искал за изповедник някой от бойните си другари от Ако и затова е помолил доминиканците да му изпратят брат Грациан, който вероятно знае всичко за миналото му. А сега, господа — изправи се Корбет и се взря в пода, — забравете за хляба. Искам да напуснете Мисълам преди свечеряване и да не се връщате никога повече.

— Ами „Сангуис Кристи“? — настоя Ла Марш. — Къде е?

— Не знам — отвърна му Корбет, — но когато го открия, ще го върна на законния му собственик — краля. После магистърът ви е свободен да преговаря с него. А сега сбогом, господа.

Корбет запристъпва заднешком към вратата, а Ранулф го последва. Кралските служители слязоха в общото помещение. Кръчмарят се разтича да ги обслужи, но Ранулф само му махна с ръка и двамата с Корбет излязоха на площада.

— Можеше да знаят още нещо, господарю.

— Едва ли — погледна Корбет към небето. — Те са обикновени пратеници, изпроводени в Мисълам, за да получат нещо от брат Грациан в подходящия момент.

— Но нали лорд Скроуп каза, че брат Грациан лично ще занесе кръста в Лондон?

— О, сигурен съм, че щеше да тръгне натам — усмихна се Корбет, — а любезните господа горе щяха да го ограбят по пътя. Доминиканецът щеше да отиде в Лондон и да се престори на света вода ненапита, а кралят нямаше да има друг избор, освен да повярва на твърденията му. А сега, Ранулф, кажи на Чансън да доведе конете. Време е да се връщаме в Мисълам. В ума ми се оформят някои съмнения, но първо трябва да разпитам мастър Клейпоул и брат Грациан.

— Не се ли тревожите за тамплиерите?

Корбет поклати глава.

— Те са воители, а в момента са принудени да си делят тази таванска стаичка, да се обличат в мърляви парцали и да ядат гранясала храна. Орденът ги е пратил да приберат съкровищата на тамплиерите, но са се провалили. Затова ме причакаха на онази пътека. Били са

отчаяни. Дошли са тук с надеждата, че брат Грациан ще им предаде „Сангуис Кристи“, но изведнъж някой убива лорд Скроуп, а „Сангуис Кристи“ изчезва. Ето защо ме нападнаха. Убеден съм, че магистърът им в Лондон никак няма да се зарадва на новините, които ще му занесат, но пък те самите с удоволствие ще се махнат от тази смрадлива дупка.

— Но те ви причакаха! Вас — човека на краля.

— Както казах, били са отчаяни. Какво можем да направим, Ранулф, да ги арестуваме ли искаш? Те също ще настояват, че са недосегаеми за светския съд. Ако си тръгнат до залез-слънце обаче, няма защо да се тревожим за тях. А пък лорд Скроуп е мъртъв, така че брат Грациан ще спре да му праща заплахи. Нашият доминиканец има да отговаря за много неща.

После кралските служители се качиха на конете си и потеглиха. Тъкмо бяха стигнали до средата на площада, когато Корбет чу някой да го вика и видя Пениурт да тича към тях, размахал ръка.

— Сър Хю, сър Хю!

Корбет спря, а Пениурт, който едва си поемаше дъх, хвана юздите му.

— В имението пристигна съобщение от домина Маргарет. Донесе го някакъв слуга, когото после лейди Хауиса отпрати. Домина Маргарет казва, че Сагитариус е бил в „Сейнт Фрайдсуайд“. Умолява ви да отидете там, най-малкото за да я успокоите. Лейди Хауиса ме изпрати, за да ви покажа пътя. Сър Хю?

Корбет затвори очи и въздъхна.

— Много добре.

Пениурт хукна напред като хрътка. Прекосиха пазарния площад и лабиринта от улички с надвисналите над тях къщи и излязоха на пътя към манастира „Сейнт Фрайдсуайд“, който прорязваше скованите от лед поля. От време на време Пениурт изтичваше назад, за да насочи кралските служители. След малко свърнаха по някаква тясна пътечка, от двете страни на която се издигаха гъсто разположени дървета. Пениурт им обясни, че вече се намират на земите на манастира. Лорд Скроуп дарил тези земи на „Сейнт Фрайдсуайд“, след като сестра му станала негова игуменка. После излязоха от един завой и зърнаха високите манастирски стени от сив камък, над които се виждаха покритите с червени плочи покриви на „Сейнт Фрайдсуайд“. На един

от страничните входи ги посрещна някаква послушница и ги въведе в двора. Големината на манастира изненада Корбет. Имаше хамбари, различни пристройки, конюшни, къщи за гости, спални, трапезария, лечебница, складове за провизии и кухни, а наред всичко това се издигаше внушителна църква с висока камбанария. Посетителите минаха покрай нея и се запътиха към конюшната. Във въздуха се смесваха миризмите от коритата за пране, кухните, градините и склада за подправки. Наоколо сновяха монахини и послушници, облечени в черно или сиво. Из манастира се носеха звуците на флейта, чу се ясен камбанен звън.

Кралските служители оставиха конете си в конюшната и влязоха в приемната, където ги посрещна някаква монахиня с важен вид. Тя ги поздрави гръмко и се представи като домина Едит, настоятелка на манастира. Говореше много отчетливо и Корбет предположи, че недочува. Кралският пратеник предупреди с поглед Ранулф и Чансън да не ѝ се подиграват. Тримата последваха настоятелката по тихите коридори към църквата, където, провикна се домина Едит, ги чакала игуменката.

Църквата беше изпълнена с благоуханието на тамянов дим, който се виеше около статуите, таванските греди и позлатените корнизи. Вътре беше тихо. Нефът беше дълъг и настлан с блестящи черно-бели ромбоидни плочи. Между колоните, които стигаха чак до прекрасно изрисуваната олтарна преграда и лъскавия подиум за църковния хор, висяха великолепни драперии. Около статуите и от двете страни на помещението трепкаха свещи. Домина Едит поведе посетителите към единия трансепт, потънал в сумрак. Корбет спря пред една паметна плоча на стената, която висеше над красиво извезан гоблен. Плочата беше издялана от пърбекски мрамор^[3] и на нея беше изобразен елен с корона. Под животното бяха описани подвизите на Гастон де Беарн и се отправяше молба към всички преминаващи покрай плочата да се помолят за този *Miles Christi, fidelis usque ad mortem* — верен до смърт воин на Христа. Паметната плоча приличаше на онези в параклиса на имението и в „Сейнт Алфидж“, само че беше по-голяма и по-изкусно изработена.

— Прекрасна е, нали? — отбеляза домина Едит. — Непрекъснато се молим за душата на Гастон. Ще ви покажа още нещо, сър Хю — тя го поведе напред и му посочи купчина камъни и един голям изкоп. —

Игуменката възнамерява да вдигне тук паметник на семейството си. Още повече сега, когато...

Настоятелката се опомни и отново ги поведе направо, а после надясно към един малък олтар на света Фрайдсуайд. Подът там беше застлан с килими от чиста вълна, помещението се отопляваше от мангали, а през един прекрасен прозорец от цветно стъкло се процеждаше дневна светлина. Домина Маргарет и мастър Бенедикт седяха на една пейка с броеници в ръце. Бяха допрели глави и си шепнеха нещо. На пода до тях лежах стрела и парче пергамент. Корбет влезе и двамата се отдалечиха един от друг. Игуменката изглеждаше уплашена, страните ѝ бяха леко поруменели. Мастър Бенедикт беше доста неспокоен.

Домина Маргарет понечи да стане, но Корбет ѝ направи знак да остане на мястото си. Кралският пратеник издърпа едно столче и седна пред игуменката.

— Тъкмо се изповядвах на мастър Бенедикт — усмихна се домина Маргарет през сълзи. — Сър Хю, намирам се в *periculo mortis* — смъртна опасност. Точно като нашата обичана светица покровителка.

Маргарет посочи към прозореца, на който беше изобразено бягството на света Фрайдсуайд от краля, който трябвало да ѝ стане съпруг. Светицата се беше скрила в един манастир в Оксфорд, а Бог я закриляше, като изпращаше светкавици, за да ослепи преследвача ѝ.

— Милейди? — Корбет посочи стрелата и вдигна парчето груб, жълтеникав пергамент, което беше изписано с четлив почерк. — „Божият храм забавя“ — промърмори той и вдигна поглед. — Съобщението е същото като това до лорд Скроуп.

Мастър Бенедикт прочисти гърлото си.

— Бяхме в църквата — запелтечи той, — когато домина Едит донесе стрелата и пергамента.

— Бележката беше забита със стрелата във вратата на кухнята — рече лейди Едит със стиснати устни. — Един от градинарите я забелязал, докато внасял вътре кошниците с набраното от градината. Стрела от ада!

— Дали Сагитариус иска да ме убие? — проплака домина Маргарет. — О, сър Хю, толкова ме е страх!

Корбет погледна към Бенедикт, който само поклати глава, а после се взря в домина Едит. Настоятелката на манастира дръзко отвърна на погледа му.

— Домина Маргарет — попита Корбет, — имате ли представа кой може да го е сторил?

— Да — смотолеви тя. — Клейпоул! Той знае, че го ненавиждам заради безочливите му претенции. Сега, когато брат ми е мъртъв, кметът си мечтае да превземе Мисълам. Мислила съм по този въпрос — прошепна тя. — Клейпоул би спечелил много от цялата тази ситуация. Сър Хю, той притежава много от сградите на пазарния площад и умее да стреля с лък. Освен това и той като брат ми — неговия предпологаем баща, е кръвожаден човек.

— Сър Хю — вдигна ръка мастър Бенедикт, — кога мислите, че ще откриете убицеца?

Корбет се втренчи в изнеженото лице на свещеника, който се беше свил като подплашен заек.

— Решението на загадката — отвърна той бавно — не се крие нито тук, нито в Мордерн, а в града.

— Какво ще правим? — изхленчи капеланът.

— Арестувайте Клейпоул! — намеси се рязко домина Маргарет.

— Но смъртта на лорд Скруп не му помогна с нищо — каза Корбет. — Църковните регистри липсват.

— Нима, сър Хю? — наклони глава домина Маргарет. — А не е ли възможно през цялото време регистрите да са били у Клейпоул, който е изчаквал именно този момент? На нека ви попитам и аз — какво ще правим?

— Бъдете предпазливи — Корбет вдигна стрелата от пода. — Ще я задържа заедно с бележката, милейди.

Кралският пратеник се поклонил на игуменката, благодари на мастър Бенедикт, след което домина Едит ги съпроводи обратно до конюшните, където ги чакаха Чансън и Пениуорт. Щом излязоха от манастира, Ранулф препусна и изравни коня си с този на Корбет.

— Господарю — попита, — подозирате ли някого?

— Да, Ранулф, събрах няколко парчета от мозайката, но още не виждам цялата картина. Задачата е сложна и решението ѝ не е въпрос на логика и доказателства, а по-скоро на хитрост. Разбираш ли, Ранулф — Сагитариус, Стрелеца, Нощна сянка, или както там се нарича

убиецът, броди из Мисълам в търсене на поредната си жертва. Той живее два живота — в обществото е уважаван човек, но всъщност е прикрит убиец. Въпреки това смятам, че това не може да продължава вечно. Рано или късно той трябва да изчезне.

— С други думи, лисицата вече е влязла в кокошарника — намеси се Ранулф — и трудно ще излезе оттам, така ли?

— Точно така, Ранулф — заяви Корбет. — Върху това трябва да се съсредоточим.

Щом се върнаха в имението, Корбет изпрати Ранулф, Чансън и Пениурт да доведат брат Грациан и мастър Клейпоул, за да им зададе още въпроси. След това се срещна с лейди Хауиса и ѝ обясни, че голямата зала отново му трябва, за да разпита там някои свидетели. Тя го изслуша и кимна.

— Знаете ли, сър Хю — тя пристъпи към него с наклонена на една страна глава, все едно го виждаше за първи път, — съпругът ми доста се уплаши, когато разбра, че идвате насам. Сравни ви със сокол, който никога не изпуска плячката си, и с хрътка, която надушва всяка следа. Сега разбирам защо. Близко ли сте до истината?

— Не, милейди, все още не.

— Каква е причината за тези ужасяващи събития в Мисълам?

Корбет приседна на един стол и ѝ се усмихна.

— Става въпрос за любов, лейди Хауиса.

Тя го погледна изненадано.

— Да, за любов — продължи Корбет. — Дори най-влюбените съпрузи невинаги оправдават взаимните си надежди. Всички ние понякога се разочароваме един друг, понеже така неистово копнеем да обичаме и да бъдем обичани. Ако обаче злоупотребим с любовта, тя лесно може да се превърне в омраза, а човекът, който я е изпитвал — да поиска да ни отмъсти. Това е коренът на събитията тук, лейди Хауиса, а не някакви си събития, които са се случили преди дванайсет, тринайсет или дори двамайсет години. Всичко тръгва от едно чувство, едно вълнение, една човешка страст, която вместо да изтлее и да угасне, е добила зловещ и чудовищен облик.

— Смятате ли, че някога ще откриете отговора?

— С Божията помощ, милейди, и с малко съдействие от ваша страна.

— В такъв случай, сър Хю — разпери тя ръце, — залата е на ваше разположение.

— Имам още една молба — изправи се Корбет. — След като разпитам брат Грациан, искам да разгледам счетоводните книги на имението. Не ме интересуват толкова разходите, колкото приходите от наеми и сделки. Възможно ли е?

— С каква цел, сър Хю?

— Милейди, ще ми се да можех да ви кажа, но не мога. Ще прегледам сметките обстойно и когато видя онова, което търся, ще го разпозная.

Лейди Хауиса кимна в знак на съгласие и Корбет се сбогува с нея.

[1] Според римската традиция Пилат Понтийски заповядал на кръста на осъдения да бъде поставен надпис, в който се изтъквала законовата причина за присъдата му. Надписът на кръста на Христос гласял — според Евангелие на Матея (Гл. 27:37): „Този е Иисус, Царят Иудейски“; според Евангелие на Марка (Гл. 15:26): „Цар Иудейски“; според Евангелие на Лука (Гл. 23:38): „Този е Царят Иудейски“ и според Евангелие на Йоан (Гл. 19:19): „Иисус Назорей, Цар Иудейски“. — Б.р. ↑

[2] Растение, наподобяващо магарешки бодил, което се среща по морското крайбрежие и се използва за лечебни цели. — Б.пр. ↑

[3] Варовик с вкаменелости, който се добива в Пърбек — полуостров в югоизточната част на графство Дорсет в Англия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Извършили са ужасни престъпления, без изобщо да се притесняват от нас.

Писмо от Едуард I, 6 юни 1303 г.

Чансън въведе брат Грациан в приемната и го изпроводи до стола пред подиума. Свещеникът изглеждаше доста разтревожен. Този път Корбет не беше изложил на показ пълномощните си писма, а само беше поставил меча си до Евангелието, върху което брат Грациан се беше заклекл предишния път. Когато доминиканецът зае мястото си, Ранулф скочи на крака.

— Как се осмелявате! — изкрещя той. — Как смееете да седате без позволение в присъствието на кралски пълномощник!

Брат Грациан се хвана за масата и се опря на нея. Лицето му беше преbledняло, а очите му се стрелкаха наляво-надясно. Свещеникът не спираше да облизва устните си, в които не беше останала и капчица кръв.

— Сър Хю, какво е всичко това? Аз съм свещеник, доминикански монах.

— Знам това — отвърна бавно Корбет. — Също така знам, че сте лъжец и клетвопрестъпник. Освен това сте отговорен за нападение над кралски представител, извършено в границите на това имение.

— Аз... аз... не знам за какво говорите — отвърна доминиканецът.

— Най-добре седнете — нареди му Корбет.

Кралският пратеник се наведе и избута Евангелието пред доминиканеца, а после се пресегна, взе дясната ръка на Грациан и със замах я залепи върху книгата.

— Ще бъда кратък, брат Грациан. Бях в Мисълам. Може би не знаете, тъй като съм сигурен, че вече са избягали, но аз се срещнах с приятелите ви тамплиери, които се бяха настанили в „Медената пита“, предрешени като просяци. Същите онези мъже, с които сте се срещали, докато сте раздавали хляб на бедните. Разменяли сте си съобщения, включително заплахи, които е трябвало да бъдат предадени на лорд Скроуп. Те си признаха всичко.

— Не знам...

— Ако продължите да лъжете — заяви Корбет, — ще ви арестувам и лично ще ви отведа на разпит в Колчестър, където в момента се помещава кралският двор. Миналия път забравихте да ми кажете, че през 1291 година сте били в Ако.

— Не ме попитахте, а пък аз не мислех, че е важно.

— Ние ще преценим кое е важно и кое не — рече Корбет. — Брат Грациан, ръката ви е върху Евангелието, моята също. Аз не ви лъжа. Знам точно какво сте направили и какви планове сте имали, но искам да го чуя от вашата уста. Оставям на вас да решите къде ще говорите — тук или пред краля в Колчестър. Убеден съм, че водачите на ордена ви в Лондон няма да се зарадват особено, когато кралят ги уведоми какви сте ги вършили.

— Не мога и няма да издам — заговори бавно брат Грациан, взирайки се в ръцете си — греховете, които лорд Скроуп е изповядвал пред мен. Мога да ви кажа само — той вдигна глава, — че така и не узнах тайните му грехове, както ги наричаше той — доминиканецът поклати глава. — Наистина не знам какви са били те, но, да, бях в Ако преди тринайсет години. Присъединих се към Ордена на тамплиерите като оръженосец. Не бях щастлив сред тях, ала неведоми са пътищата Божи. Изпратиха ме в Ако — рече Грациан и се втренчи в Корбет. — Странно място беше този град, сър Хю! Каменните му сгради бяха оцветени в някакъв зловец оттенък на жълтото, имаха железни решетки и прозорци с цветни стъкла. Когато си спомня за Ако, пред погледа ми изплуват жълтеникавите силуети на тези чудновати сгради, покрити с прах като някакви кошмарни привидения. Този град беше последната християнска твърдина, която гъмжеше от тамплиери, хоспиталиери^[1], монаси в кафяви раса, сирийски търговци под копринени чергила и прелестни куртизанки, придружавани от черни роби, които пълнеха стаите над винарните. Пристанищата бъкаха от

галери, натоварени с още хора и провизии. Сарацините напиха към града, но Ако все още изглеждаше като място на веселие, а не на гибел. Това беше един греховен град, сър Хю, също като Содом и Гомор, градовете от Йорданската околност^[2]. Благородниците все още гуляеха по терасите си, окъпани в лунна светлина. Из въздуха се носеха благоухания. Блудниците си вършеха работата. Шутовете и менестрелите забавляваха минувачите по улиците. А после всичко свърши. Сарацините нанесоха своя удар и смъртта и разрушението ни връхлетяха — Грациан се заигра с връвта, вързана около кръста му. — Враговете ни заляха с дъжд от огнени стрели под звуците на бойните си барабани, а към небето се издигна стълб от черен дим. Никога няма да забравя тътена на онези барабани, зловещите им удари, които се заглушаваха единствено от пронизителното проскърцване на вражеските катапулти. Небето се обагри в огненочервено. Бавно, но сигурно съпротивата ни отслабваше и стените бяха превзети. Сарацините се приближиха още повече. Отвсякъде ни нападаха орди облечени в бели роби дервиши.

— Братко Грациан — прекъсна го Корбет, — нали сте виждали стенописа на Свободните братя в „Сейнт Алфидж“?

— Разбира се — отвърна доминиканецът. — На него не е изобразено Падането на Вавилон, а превземането на Ако. Нападателят са сарацините, а бранителите са нарисувани като хората от свитата на Скроуп. Лорд Оливър веднага се досети.

— И какво каза?

— Нищо, само изруга тихо и се закле да им отмъсти.

— Това ли беше причината за нападението над Свободните братя?

— Разбира се. Господарят на имението ги смяташе за сериозна заплаха.

— Има ли в картината някакво тайно послание?

— Не. Разгледах я внимателно, но нищо не открих — брат Грациан докосна устните си. — Виждат се само хората на Скроуп, увлечени в битка, как той самият бяга и как братовчед му лежи мъртъв или умиращ в лечебницата. Иуда вероятно е изобразен като обида към Скроуп, въпреки че не забелязах сцена на предателство. Издиганият се кръст пък несъмнено е намек за „Сангуис Кристи“.

— А лорд Скроуп забеляза ли нещо друго?

— Казах ви вече, че лорд Скроуп си имаше тайни. Дори да е забелязал още нещо, не го е споделил с мен.

— Откъде са знаели Свободните братя за Ако?

— Сър Хю, всички добре знаят историята за обсадата на Ако, особено хората в Мисълам.

— Но защо са искали да нарисуват сцената? Какво значение е имала тя за тях?

— Може би просто са искали да подразнят Скроуп.

— Има ли някаква връзка между Свободните братя и войните, сражавали се в Ако?

— Не забравяйте — приведе се напред доминиканецът, а гласът му стана дрезгав, — че никой от тукашните мъже, които са тръгнали за Ако с лорд Скроуп, не се е върнал. Освен Клейпоул, разбира се. Там е загинал и братът на отец Томас. Хората бяха разгневени и искаха да разберат какво се е случило. Вероятно Свободните братя са взели идеята за стенописа си от изпълнените с омраза местни жители, но нямам представа какво е тайното му послание, нито защо са го нарисували.

— Лорд Скроуп — намеси се грубо Ранулф — твърдеше, че е нападнал Свободните братя, защото са се запасявали с оръжия. Вие можете ли да го потвърдите?

Доминиканецът се изчерви и извърна поглед.

— Братко, моля ви, отговорете.

— Вижте — прошепна той, — бил съм войник. Мога да разпозная камък, на който са били точени остриета. Точно такива следи видях по надгробния камък пред изоставената църква. Разтревожих се, понеже това противоречеше на привидното поведение на Свободните братя, които уж се обявяваха против насилието и използването на оръжия. Казах на лорд Скроуп какво съм видял и това засили подозренията му.

— А какво можете да ни кажете за криптата в Параклиса на прокълнатите?

— Лорд Скроуп я претърси, но не откри нищо.

— Ами крадецът Льо Риш? — попита Корбет. — Изповядахте ли го?

— Може да се каже. Наистина не знам какво се случи, сър Хю. С това се занимаваха Скроуп и Клейпоул. Когато посетих Льо Риш в

тъмницата, той не беше на себе си.

— Какво имате предвид?

— Не можеше да стои на краката си. Не знам дали го бяха упоили, или беше препил с вино.

— Какво ви призна?

— Нищо съществено. Заваляше думите и се вайкаше, че са го предали, но все още се надяваше нещата да се наредят — доминиканецът сви рамене. — Как можех да го изповядам? В състоянието, в което беше, той не заслужаваше опрощение. Тръгнах си, а на следващата сутрин го обесиха.

— А обвиненията срещу Свободните братя?

— Ами — доминиканският монах потри мършавото си лице, — имаше известна доза истина в тях. Членовете на братството несъмнено бяха развратници. Бог да ми прости, но и аз имам пръст в раздухането на подозренията и слуховете за тях. Със сигурност бяха еретици, сър Хю. Не приемаха учението на Църквата по редица важни въпроси.

— Смятате ли обаче, че заслужаваха да ги застигне такава внезапна и жестока смърт?

— Не. Това беше работа на Скроуп и Клейпоул. Те посяха семето на всички лъжи и обвинения срещу Свободните братя. Настроиха Мисълам срещу тях, а после Скроуп пожъна реколтата и в една зимна утрин ги изби.

— Заплахите към лорд Скроуп бяха ваша работа, нали?

Грациан се намръщи.

— Разбира се — прошепна той.

— Вашите стари приятели тамплиерите ли ви дадоха тази задача?

— Всичко се корени в Ако — отвърна Грациан. — Нека ви обясня.

Корбет кимна в знак на съгласие.

— Сарацините превзеха стените и изтласкаха бранителите към улиците на града. Някои от бегълците успяха да се доберат до пристанището. Тамплиерите, включително и аз, отстъпихме към главната кула, която гледа към морето. Към нас се присъединиха и други, сред които бойците от Мисълам, водени от лорд Скроуп. Битката беше кървава, сър Хю, вкопчихме се в яростен ръкопашен бой с врага. Накрая все пак успяхме да се заключим в крепостта, а

сарацините ни обсадиха от всички страни — Грациан попи избилата по челото му пот. — Накратко, в крепостта на тамплиерите имаше таен тунел, който водеше до пристанището. Самият тунел беше безопасен, но пристанището гъмжеше от сарацини. Водачът на тамплиерите потърси доброволци, които да проучат тунела, да видят какво е положението на пристанището, да осигурят кораб за бягство и да се върнат за останалите. Хората, разбира се, се възпротивиха — войниците бяха ранени и изтощени. По време на отстъплението братовчедът на лорд Скроуп, Гастон де Беарн, също беше получил сериозно нараняване и беше настанен заедно с останалите пострадали в малката лечебница. Бяхме в безизходица. Скроуп се обяви за доброволец, Клейпоул също. Бях видял колко безмилостен е Скроуп и прецених, че ще е по-безопасно да отида с него, отколкото да остана в крепостта. И така, в един ранен следобед тръгнахме. Тъкмо се готвехме за път, когато сарацините нанесоха последния си удар. Трябваше да се оправяме сами. Лорд Скроуп ни поведе по каменните коридори. Отиде да види Гастон в лечебницата и ни каза да го изчакаме отпред. Постоя известно време вътре. После излезе с пръстена на Гастон в ръка и изглеждаше сломен от скръб. Каза ни, че братовчед му е мъртъв и че вече нищо не можем да направим за него.

— Смятате ли, че може той да е убил Гастон? — попита Ранулф.

— Възможно е — промърмори Грациан. — И на мен ми е хрумвало. Може да го е убил от състрадание. Гастон беше твърде зле ранен и беше опасно да се мести, а ако попаднеш в ръцете на сарацините... — Грациан видимо потрепери. — По това време всички вече бяхме ужасени и плувахме в пот, с изключение на Скроуп. Той беше неустрашим — запази присъствие на духа, въртеше ожесточено меч и разчиташе само на себе си. Каза, че трябва да спасим съкровището на тамплиерите. Възразих, но Клейпоул настоя да следваме нарежданията на Скроуп. Тогава разбрах, че всичко е било предварително планирано. Освен това, когато Скроуп си наумеше нещо, Клейпоул, неговата сянка, никога не му се противопоставяше. Да — усмихна се слабо доминиканецът, — още тогава забелязах приликата между Клейпоул и неговия господар. Където и отидеше Скроуп, Клейпоул неизменно го следваше. Боже, прости ми — прошепна той. — Скроуп възнамеряваше да ограби съкровищницата, да намери път за бягство и да се измъкне, без да поглежда назад —

доминиканецът си пое дълбоко дъх. — Съкровищницата се намираше близо до входа на тайния тунел и се охраняваше от един тамплиер. Войникът препречи пътя ни и каза, че са му наредили да не пуска никого вътре. После събитията се развиха светкавично — Грациан облиза устни. — Скроуп набързо преряза гърлото на пазача. Не обърна внимание на протестите ми, нарече войника глупак и каза, че няма смисъл да оставяме всички тези скъпоценности на сарацините. Взе ключовете от мъртвия и се натовари с толкова съкровища, колкото можеше да носи. Бог ми е свидетел — вдигна ръка Грациан, — че аз не взех нищо. Скроуп и Клейпоул обаче напълниха торбите си. След това изтичахме към тунела, който представляваше дълъг подземен коридор и извеждаше на брега на морето. Когато стигнахме до пристанището, видяхме, че сарацините вече са превзели части от него. Скроуп уби двама вражески разузнавачи и ни изкрещя да го последваме. Никога няма да забравя как изглеждаше крайбрежието — по вълните се носеха салове, заобиколени от трупове и вързопи с техните вещи. Скоро открихме някаква лодка, която се беше откъснала от един от корабите. Качихме се в нея и Скроуп настоя да тръгваме. Пренебрегна молбата ми да се върнем, като каза, че крепостта на тамплиерите едва ли е оцеляла след последната атака. В известен смисъл — въздъхна Грациан — той беше прав. Излязохме в открито море и една венецианска галера ни прибра. Крепостта на тамплиерите действително беше превзета при последната атака и всички вътре бяха избити.

Грациан замълча.

— Когато най-после се върнахме в Англия, всеки от нас пое по пътя си. Не се чувствах призван да служа на тамплиерите, така че отидох в Блакфрайърс и постъпих в доминиканския орден. Скроуп от своя страна продължи да благоденства — горчиво додаде монахът. — Преди около осемнайсет месеца ми изпрати приятелско писмо. Беше се обърнал и към настоятелите ми с молба да ми разрешат да стана негов изповедник и духовен наставник — Грациан кисело се засмя. — Настоятелството на ордена, разбира се, не можеше да откаже на могъщия, богат и влиятелен господар.

— А вие какво мислехте за това назначение? — попита Корбет.

— Бях любопитен. Искях да разбера какво се беше случило. След пристигането ми в Мисълам Скроуп често говореше за бягството ни, за

грешките, които беше допуснал, и за угризенията, които имаше. Понякога отваряше дума и за своите тайни, но никога не ги обсъждаше с мен. Чудех се дали чувството му за вина се дължи на ограбването на съкровищницата на тамплиерите и на бягството му от Ако — доминиканецът се прекръсти. — Подозирам обаче, че го измъчваше нещо друго, може би убийството на братовчед му. В общи линии беше любезен с мен. Правеше се на велик владетел и ревностен християнин, а пък аз играех ролята, която ми беше отредил. Скоро опознах неговия свят — предаността на сестра му, която го боготвореше, безрезервната вяроност на Клейпоул и студеното безразличие, което цареше между Скроуп и съпругата му. Отец Томас се държеше добре с него, но си личеше, че и той не вярва на господаря си. Едва наскоро — въздъхна Грациан — си дадох сметка каква е била истинската причина Скроуп да ме покани тук.

— И защо ви е поканил?

— За да ме държи под око. Искал е да разбере дали съм наясно какво всъщност се е случило в Ако и дали не съм станал свидетел на нещо, което не е било предназначено за моите очи и уши.

— А така ли е?

— Не, не е — разпери ръце Грациан. — Вярно, убийството на онзи войник си беше убийство. Аз също бях замесен в смъртта му и този грях винаги много ми е тежал. Веднъж се опитах да поговоря за този случай с лорд Скроуп, но той така се разяри, че повече никога не отворих дума за това.

— Ами тамплиерите?

— Те също имаха своите подозрения за събитията в Ако, но нямаха доказателства. Най-много обаче държаха да си върнат съкровищата и особено „Сангуис Кристи“. Щом разбраха, че съм назначен за изповедник на лорд Скроуп, изпратиха при мен свои хора, които да ме убедят да им съдействам. Те ми припомниха онези времена и ми намекнаха какво смятат, че се е случило тогава. Поискаха помощта ми. Аз се сетих за онзи войник и за греха ми към него, така че приех, за да изкупя вината си. Това беше най-малкото, което можех да направя. Изпратих на Скроуп онези писма, в които се казваше, че Храмът забавя, но не забравя, само че той не отстъпи. Накрая тамплиерите изпратиха свои пратеници в Мисълам. Те се предрешиха като просяци и се настаниха в една таванска стая в „Медената пита“.

От време на време се срещах с тях при портите на имението, където раздавах хляб. Разменяхме си съобщения. Планът беше да взема „Сангуис Кристи“ от лорд Скроуп и да тръгна с него за Лондон. По пътя тамплиерите щяха да инсценират нападение, да откраднат „Сангуис Кристи“ и да избягат, а аз щях да се престоря на невинна жертва. Тогава обаче пристигнахте вие и лорд Скроуп беше убит. Тамплиерите бяха бесни. Милорд — примигна той, — чак след това разбрах, че са ви причакали по пътя към имението, и възразих. Сигурен бях, че ще заподозрете нещо — брат Грациан прочисти гърлото си. — Уплаших се от тамплиерите и тъкмо затова искам да се махна оттук...

— Значи искате да дойдете с нас в Лондон — намеси се Ранулф, — за да се спасите от тамплиерите, така ли?

Брат Грациан кимна в знак на съгласие.

Корбет се облегна в стола си и се вгледа в доминиканеца. Беше сбъркал в преценката си за него. Брат Грациан приличаше на суров и безмилостен инквизитор, който ревностно брани учението на Църквата, но в същото време и той като всички други носеше своя собствен товар от минали грехове и вина. Кралският пратеник се чудеше дали този път монахът му беше казал цялата истина, или просто си беше признал само онова, за което го бяха принудили.

— Знаете ли нещо за смъртта на лорд Скроуп? — попита Корбет.

Доминиканецът затвори очи и поклати глава.

— Или нещо друго — намеси се Ранулф, — което може да ни бъде от полза?

— Казах ви всичко, което мога — изправи се монахът. — Не мога да ви помогна с нищо друго, сър Хю.

После брат Грациан излезе от приемната и тихо затвори вратата след себе си. Корбет поседя известно време, загледан в дръжката на меч си.

— Господарю? — повика го Ранулф. — Как мислите, дали този път ни каза истината?

— Не — каза Корбет, — но подозирам, че ни каза всичко, което можеше.

— Възможно ли е той да е Сагитариус? — попита Ранулф.

— Има такава вероятност — призна Корбет. — И преди се е случвало — усмихна се той — някой да си признае един грях, за да

удовлетвори изповедника си, а останалите да премълчи. Грациан определено е корав човек и е хранел огромно недоверие към лорд Скроуп. Научихме още, че нашият доминиканец е роден заговорник, както и бивш войник. Умее да върти оръжие и се отличава с твърд и непоколебим нрав. Достоен противник е.

— Ами стенописът? — попита Ранулф.

— За него не съм сигурен — поклати глава Корбет. — Може Свободните братя просто да са искали да подразнят лорд Скроуп, но има и нещо друго, което ни убягва. Лорд Скроуп обаче е видял в картината някакъв намек за истината. Чудя се какво ли може да е.

— Може би растението, изобразено около картината, наистина е беладона — предположи Ранулф. — Може би затова загадъчният посетител на отец Томас се е нарекъл с това име.

— Точно така, Ранулф — Корбет се залюля на стола. — Подозирам, че лорд Скроуп е убил Гастон. Упоил го е с нещо, за да му спести мъките и да не попадне жив в ръцете на сарацините. Скроуп е бил воин и добре е знаел кога една битка е загубена. Затова е ограбил съкровищницата и е отказал да се върне в крепостта. Може това да е тайният му грях, който е измъчвал душата му години наред.

— Ами Клейпоул? — полюбопитства Ранулф. — Грациан го описа като сянка на Скроуп, която го следва безропотно, но кметът може да се е променил.

— Отново си прав. Клейпоул е безмилостен и жесток като господаря си. Способен е на всичко в името на целите си, което ни довежда до една много интересна теория. Възможно ли е на Клейпоул да му е дошло до гуша от Скроуп и той да се е обърнал срещу господаря си?

— Трябва да го арестуваме и да го разпитаем — изправи се Ранулф.

— Имаме достатъчно доказателства, за да го задържим, но нека изчакаме засега. Кажи на кмета да си върви у дома и да видим какво ще стане. А сега ме остави сам, Ранулф. Искам да помисля.

Ранулф се обърна и тръгна към вратата.

— Ако обичаш — усмихна се Корбет, — попитай лейди Хауиса дали мога да видя счетоводните книги на имението, особено документите за приходите.

Малко по-късно Ранулф се върна с цял куп книжа. Струпа ги на масата и запали още свещи. Попита Корбет дали желае нещо за ядене или пиене, но кралският служител само поклати глава и взе първата счетоводна книга. Когато привърши, свещите бяха почти изгорели, а навън вече се беше стъмнило. Сър Хю избута сметките на домакинството настрани, мърморейки си нещо под нос. После стана, загърна се в наметалото си и каза на Чансън, който все още стоеше на пост пред вратата, да загаси свещите и да прибере счетоводните книги.

— Какво ще правите, господарю?

— Време е за вечерна разходка — усмихна се Корбет.

През следващите два часа Корбет обиколи имението — отби се в конюшните, в складовете за провизии, в кухнята и в различните пристройки. Разпита слугите и най-вече онези, които бяха служили на лорд Скроуп дълги години. Отговорите, които получи, само затвърдиха подозренията му. После се прибра в стаята си, каза си молитвите и постави камата си до възглавницата. Когато си легна, вече беше почти сигурен кой е убиецът. Оставаше само да измисли как да го хване.

* * *

Рано на следващата сутрин, някъде около утринната служба, доктор Ормсби се загърна по-плътно в наметалото си и огледа пазарния площад. Беше получил съобщение от домина Маргарет, в което игуменката му определяше среща пред олтарната преграда на „Сейнт Алфидж“. Искаше да говори с него за църковните регистри. Докторът се спря на ъгъла на една уличка и нахлупи още по-ниско шапката си от боброва кожа. Искаше му се времето да омекне. Взря се в сцената до църквата, издигната от странстващата трупа. Искаше да си поговори с този шарлатанин, който продаваше разни отвари и любовни еликсири. Беше срещал много такива измамници, чийто фалшиви лекове като нищо можеха да убият пациентите му! После докторът отмести поглед към мъглата, която се стелеше около фронтоните и куличките на църквата. Зачуди се защо домина Маргарет го беше повикала в този ранен час, при това толкова настоятелно. В бележката се споменаваха нещо за църковните регистри и за произхода на Клейпоул. Ормсби преглътна с усилие. Не беше сигурен

дали слуховете са верни, но се говореше, че акушерката, изродила Клейпоул, била собствената му майка. Може би това беше въпросът, който игуменката искаше да обсъдят. Изведнъж докторът подскочи, сякаш беше котка, стресната, докато плъхът в устата ѝ още мърда. Почти беше прекосил площада, без да обръща особено внимание на шума от пробуждащия се пазар, когато подобно на тръба на ангел отмъстител в Деня на Страшния съд прокълтя страховитият зов на ловджийски рог.

На площада настъпи такъв хаос, че, както по-късно се изрази доктор Ормсби, човек би си помислил, че самият Сатана е разпънал сергия на пазара. Хората зарязаха работата си и се разбягаха като пилци, за да се скрият в уличките и покритите входи на къщите. На третото изсвирване Ормсби осъзна, че звукът идва от църквата. Извади камата си и се затича натам. Вратата за мъртвите не беше залостена и докторът влезе. Въздухът все още ухаеше на тамян от сутрешната литургия. Не очакваше да завари отец Томас вътре. Свещеникът си имаше строг режим и след утренията винаги се връщаше вкъщи, закусваше и се заемаше с делата си. Доктор Ормсби дочу ридание — ужасен, вледеняващ кръвта звук. В нефа беше тъмно, тук-там из сенките трепкаха свещи. Докторът се прикри зад една от колоните и се огледа. Зърна купела, образа на свети Христофор върху една колона и столчето в ъгъла, а после погледна към олтарната преграда. Там светлината от свещите беше по-силна. Трупът лежеше точно пред преградата. Докторът се затича натам, а после внезапно спря. Пред входа на олтара беше проснато тялото на домина Маргарет. Мъртвата беше протегнала ръце, лицето ѝ беше застинало в смъртен ужас, а очите ѝ гледаха, без да виждат. От ъгълчето на устата ѝ се стичаше струйка кръв и цапаше бялото монашеско покривало на главата ѝ. Стрелата беше забита дълбоко в гърдите ѝ. Убиецът я беше улучил право в сърцето, помисли си доктор Ормсби, и смъртта сигурно беше настъпила незабавно. Около стрелата все още бликаше кръв.

Изад олтарната преграда отново се чу онова смразяващо ридание. Докторът погледна натам и видя още една стрела, забита в преградата, точно до входа към олтара. Вдигна камата си, заобиколи трупа и влезе вътре.

Там се беше свил мастър Бенедикт. Свещеникът притискаше устата си с ръце, а очите му се бяха разширили от ужас. В църквата

вече влизаха и други хора. Ормсби не им обърна внимание, а коленичи и сграбчи ръката на капелана. Той беше дори по-блед от обикновено, устните му трепереха.

— Просто си стояхме тук — рече капеланът на пресекулки, докато Ормсби го изправяше на крака. — Стояхме си и си говорехме. Чакахме ви да дойдете и тогава чух, как вратата за мъртвите се отваря. Помислих си, че може да е отец Томас. Приблжих се, но не видях никого, а после чух ловджийския рог. Три дълги изсвирвания. Двамата с домина Маргарет замръзнахме на място. Тя стоеше пред входа към олтара. Аз тръгнах по посока на звука, а после във въздуха профуча стрела и се чу ужасяващ писък. Погледнах през рамо и видях домина Маргарет да лежи просната на земята. Изтичах към нея. Стрелата я беше пронизала точно тук — потупа се той по сърцето. — Обърнах се и мярнах някаква сянка. Сагитариус се прицелваше отново. Хвърлих се зад олтарната преграда и чух, как стрелата се заби в дървото. След това прозвучаха стъпки — Бенедикт замълча. — Стъпки — повтори той, — а след това дойдохте вие.

— Боже, смили се над нас!

Ормсби излезе от олтара и видя отец Томас, който се беше навел над трупа на домина Маргарет и правеше кръстен знак на челото ѝ. Свещеникът хвърли поглед към доктора.

— Бях си вкъщи — промърмори той — и преглеждах сметките. Чух изсвирването на рога и не можах да повярвам на ушите си. Веднага дотичах — отец Томас се изправи. — Мастър Бенедикт — извика той, — добре ли сте?

Капеланът излезе иззад преградата и падна на колене пред трупа на домина Маргарет. После скри лице в ръцете си и заплака като дете. Ормсби нареди на зяпачите да не се приближават повече, а после потърси с поглед страничната врата. Отиде до нея през сумрачния трансепт и провери резето. Беше отключено. Докторът изтича до вратата в ризницата, която водеше към гробището. Тя също беше отключена.

— Ще взема миро — каза отец Томас. — Ще я помажа и ще се погрижа за нея.

— Какво става тук?

В църквата влетя Клейпоул. Мантията му се развяваше около него, а токовете на ботушите му тракаха по каменната настилка. Той

спря, втренчи се в тялото на домина Маргарет и промърмори нещо. Ормсби не можа да разбере дали кметът беше прошепнал молитва, или ругатня.

— Трябва да уведомим Корбет — настоя Ормсби. — Изпратете някой от слугите си да го повика — посочи той към Клейпоул. — Всички да се отдръпнат и да не докосват нищо, докато не дойде Корбет.

* * *

Пратеникът на Клейпоул завари кралския служител да закусва в склада за провизии. Корбет избърса ръцете си и каза на Чансън да оседлае конете, а след това изтича в стаята си. Обу си ботушите, препаса си портупея и грабна палтото и ръкавиците си. С Ранулф се сблъскаха в коридора.

— Не изглеждате изненадан, сър Хю.

— Не, не съм — цъкна с език Корбет. — Мозайката се подрежда, Ранулф. Скоро ще разберем истината, но нека първо видим какво се е случило.

Пазарният площад гъмжеше от хора и кралските пратеници едва си пробиха път до „Сейнт Алфидж“. Корбет каза на Чансън да остане с конете, а двамата с Ранулф влязоха в църквата през вратата за мъртвите. Пред олтарната преграда ги чакаше малка група хора. Корбет проучи обстойно трупа на домина Маргарет. Стрелата се беше забила дълбоко в плътта на игуменката, кръвта по лицето ѝ се беше съсирила, но очите ѝ все още бяха оцъкдени в предсмъртен ужас. Кралският служител помоли отец Томас да му даде нещо, с което да я покрие. Свещеникът му донесе една от покривките за олтарния престол и Корбет нежно я положи върху лицето на покойницата. Разгледа стрелата, забита в олтарната преграда, а после тръгна да обикаля църквата. Ранулф ходеше пред него и разгонваше гражданите, които се тълпяха в нефа, за да зърнат грозната гледка. Корбет огледа внимателно всички врати. Ормсби му беше разказал, че тъкмо бил прекосил площада, когато чул ловджийския рог, след което изтичал в църквата, където намерил домина Маргарет мъртва, а мастър Бенедикт — да се крие зад олтарната преграда. Капеланът се беше посъвзел, но

лицето му все още беше смъртнобледо, а очите му — зачервени. Заеквайки, свещеникът обясни, че домина Маргарет настояла да излязат от „Сейнт Фрайдсуайд“, където били на сигурно място, за да се срещне спешно с Ормсби.

— По какъв въпрос? — попита Корбет.

— Не знам точно, сър Хю, но — зашепна Бенедикт, поглеждайки през рамо към Клейпоул и двамата градски сановници, които го придружаваха — беше нещо във връзка с църковните регистри и претенциите на Клейпоул.

— Какво общо има това с вас, доктор Ормсби?

Докторът затвори очи, пое си дъх, а после отново ги отвори.

— Всички знаем — хвана той Корбет за ръката и го отведе далеч от Клейпоул и останалите, — че лорд Скроуп беше баща на Клейпоул. Под въпрос остава единствено дали Скроуп и Алис де Тъдънам са сключили брак. По-късно Алис починала при раждане. Говори се, макар това да е само слух, че бебето било изродено от майка ми, акушерка в Мисълам. Хората смятат, че тя може да е видяла или чула нещо и да ми го е казала, преди да издъхне. Не знам! Може би затова домина Маргарет е искала да се срещне с мен.

Корбет благодари на доктора и се върна при капелана. Мастър Бенедикт със заекване му обясни, че двамата с домина Маргарет пристигнали в църквата някъде около утренията — времето на срещата им с доктор Ормсби, посочено в писмото от игуменката. Корбет помоли доктора да му покаже бележката и Ормсби му я подаде. Корбет бързо я прочете. Съобщението беше изписано със старателен почерк и в него домина Маргарет се обръщаше с молба към доктор Ормсби да се срещне с нея пред олтара на „Сейнт Алфидж“ по време на сутрешната служба „по много важни причини“. Кралският пратеник вдигна поглед към капелана.

— Защо тук? — попита той. — Защо игуменката не е поканила доктор Ормсби в „Сейнт Фрайдсуайд“, където е щяла да бъде в безопасност?

— Тя каза, че в тази църква се крие някаква тайна — отвърна мастър Бенедикт. — Това ми отговори, когато я помолих да не тръгва. Заяви, че макар да не го е споменала в писмото, в тази църква — той посочи наоколо — се криел ключът към всички загадки в Мисълам. Тук щели да се изяснят обстоятелствата около смъртта на брат й,

Сагитариус и най-вече около претенциите на мастър Клейпоул. Не пожела да ми каже нищо повече. Дойдохме тук и се заговорихме пред олтарната преграда. Сутрешната литургия беше отслужена и църквата беше празна. Тогава чух вратата за мъртвите да се отваря. Помислих, че е отец Томас, и се запътих натам, а после чух трите изсвирвания на ловджийския рог. Не виждах нищо. Обзе ме ужас, а после съзрях сянката. Чух как профуча стрела, а после домина Маргарет изпищя. Върнах се при нея и се огледах. Стрелецът беше близо. Носеше наметало, а главата му беше покрита с качулка. Не се различаваше нищо, освен един силует, но лъкът на убиеца проблясваше на светлината. Побягнах! Скрих се зад олтарната преграда и чух втората стрела да се забива в нея. Мислех си, че нападателят ще се приближи към мен, но явно целта му е била домина Маргарет. Настана тишина, а после дойде доктор Ормсби.

Корбет му благодари, мина покрай тялото и се качи по стълбите към главния олтар. Взя се в разпятието, притвори очи и изрецитира няколко стиха от „Вени, Креатор Спиритус“^[3] „Безсмъртна светлина, Божествена светлина, ела в сърцата на Своите чеда...“ Кралският пратеник отвори очи. Беше време да заложи капана. Тук само си губеше времето. Трябваше да се върне в Мисълам, за да проучи още една възможност. Обърна се и се върна при останалите.

— Довечера — каза той — ви моля да дойдете в имението Мисълам. Ще се съберем в залата, но не за да празнуваме, а за да обсъдим някои въпроси. Призовавам ви в името на Короната. Ако не дойдете, ще бъдете обявени за престъпници. Доктор Ормсби, това се отнася и за вас.

Корбет посочи към трупа на домина Маргарет. Бялата покривка върху лицето ѝ беше подгизнала от кръв.

— Отец Томас, ще ви бъда благодарен, ако се погрижите тялото на игуменката да бъде изнесено оттук. Доктор Ормсби, стрелата трябва да се извади и тялото да се приведе в подобаващ вид, преди да бъде отнесено в „Сейнт Фрайдсуайд“.

След това Корбет благодари на всички присъстващи, направи знак на Ранулф да го последва и излезе от църквата.

[1] Членове на религиозна организация, която първоначално се грижела за бедните, болните и ранените поклонници в Светите земи, а

след успеха на Първия кръстоносен поход се превърнала във военно-религиозен орден, на който била поверена охраната на Светите земи. — Б.пр. ↑

[2] Содом и Гомор били сред петте града, които се намирили в равнината на река Йордан, наречена в Светото писание „Йорданска околност“ (Битие, Гл. 13:11). Останалите три града са: Адма, Цевоим (Битие, Гл. 10:19) и Сигор (Битие, Гл. 19:22). Други начини, по които са назовавали тези градове в Библията, са: „градовете на околността“ (Битие, Гл. 13:12), „градовете по оная околност“ (Битие, Гл. 19:29) и „пет града“ (Книга Пемъдрост Соломонова, Гл. 10:6). — Б.р. ↑

[3] Veni Creator Spiritus (лат.) — Ела, Дух Творящи. Католически химн, посветен на Светия Дух, който се пее на вечерната служба и на службата в три часа на Петдесетница и по други поводи (например при влизането на кардиналите в Сикстинската капела за избор на нов папа). Смята се, че е създаден от Рабан Мавър през 9 в. — Б.р. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

В желанието ни този въпрос да се реши възможно най-бързо ви възлагаме задачата да разпитате под клетва...

Писмо от Едуард I, 6 юни 1303 г.

Корбет отказа да отговори на въпросите на Ранулф и пътят им към имението Мисълам премина в мълчание.

— Господарю, така и не попитахте присъстващите къде са били по време на убийството на домина Маргарет — не можа да обуздае любопитството си Ранулф. — Нито отец Томас, нито мастър Клейпоул...

— Няма значение къде са били — отвърна загадъчно Корбет. — Важното е това, което предстои да направим, Ранулф — кралският пратеник дръпна юздите на коня си и нежно го потупа по врата. — Доктор Ормсби е много умен човек. Помниш ли какво ни каза? Каза, че ще разрешим всички загадки, ако разберем какво се е случило в Ако преди тринайсет години и на Острова на лебедите в нощта на убийството на лорд Скроуп. Е — пришпори той коня си, — проучихме историята за Ако и разбрахме всичко, което можахме, за действителните събития там. Сега е време да се върнем на Острова на лебедите. Когато пристигнем в имението, намери Пениуорт. Кажу му, че лодката му ни трябва, а ти, Ранулф, донеси дълъг прът. Ще накарам Пениуорт да те разходи из езерото. Онази нощ някой го е прекосил. Не е използвал лодка, няма мост, а както каза брат Грациан, освен описаното в Евангелието няма друг случай човек да ходи по вода. Въпреки това убиецът е преминал през езерото и аз възнамерявам да разбера как го е направил!

Новината за жестокото убийство на домина Маргарет беше предизвикала смут сред обитателите на имението. Когато Корбет и Ранулф се върнаха там, завариха слугите да си шушукат, скупчени на групички. Лейди Хауиса слезе да ги посрещне, а по лицето ѝ си личеше, че е потресена от събитията. Корбет взе ръцете ѝ в своите и нежно ги целуна.

— Бог прибра душата на домина Маргарет, милейди. Трябва да разбере кой уби нея и съпруга ви. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Представете си, че времето, което ми остава, е колкото песъчинките в почти изтекъл пясъчен часовник. Трябва да действам и то бързо.

Кралският пратеник заръча на Ранулф да не съблича връхните си дрехи, а веднага да отиде да потърси Пениуорт. Лодкарят се появи развълнуван, чудейки се каква задача ще му поставят. Корбет го помоли да ги превози до Острова на лебедите. Когато стигнаха до другия бряг, Пениуорт завърза лодката и тримата се изкачиха по стъпалата към убежището. Корбет счупи печатите, отключи вратата и влезе вътре. В помещението беше студено и мрачно, а въздухът беше застоял. Корбет каза на двамата си спътници да останат при вратата, а той бавно обходи стаята.

— Тук има шест прозореца — каза той. — Два от тях са откъм гърба на убежището, а от останалите се открива гледка към целия Остров на лебедите. Много добре.

Корбет слезе по стъпалата и, за огромно учудване на Ранулф и Пениуорт, тръгна да обикаля убежището. Наближаваше пладнe, студът беше пронизващ, но облаците започваха да се разкъсват. В небето, разперили черните си криле, кръжаха гарги, а крясъците им отекваха, сякаш птиците се присмиваха на хлъзгация се по леда Корбет. Кралският пратеник не откъсваше поглед от отсрещния бряг и когато стигна до задната част на убежището, посочи към някаква тясна пътека отвъд езерото, която лъкатушеше между група върби.

— Гледай ти! — възкликна той, но не си направи труда да обясни на придружителите си какво е имал предвид.

Вместо това се върна до пристана и нареди на Пениуорт да закара Ранулф до средата на езерото и бавно да продължи да гребе към онези върби. Ранулф трябваше да застане на кърмата и да провери каква е дълбочината на водата в различни точки на езерото с дългия

прът, който беше взел от конюшните. Пениуорт моментално се възпротиви и каза, че така само ще си изгубят времето.

— Някога проверявали ли сте дълбочината на езерото? — настоя Корбет.

— Да, но не на цялото езеро.

— Разбира се — усмихна се Корбет.

— Какво търсим? — попита Ранулф.

— И тук ще действаме, както постъпих със счетоводните книги на имението — отвърна Корбет. — Ще наблюдаваме, а когато попаднем на онова, което търсим, ще го разпознаем. А сега, господа...

Пениуорт се качи в лодката, мърморейки си под нос, а Ранулф го последва със своя прът. Сякаш на кърмата застана ангел на смъртта — така изглеждаше служителят на Зеления печат, наметнат с плаща и нахлупил качулката си. Пениуорт загреба с веслата и пое в посоката, която му беше указал Корбет. Сър Хю изкрещяваше заповед и Ранулф спускаше пръта. Понякога му се налагаше да седне, тъй като прътът почти изчезваше под повърхността на водата. Корбет ги следваше по брега. От време на време гъсталаците, които обграждаха острова, скриваха лодката от погледа му, така че кралският пратеник се провикваше, а Ранулф му отвръщаше, че няма промяна. Обиколиха острова и се приближиха до задната част на убежището. Корбет зърна върховете на върбите на отсрещния бряг и едва овладя вълнението си. Почти се беше изравнил с дърветата, когато чу бурните възклицания на Ранулф и Пениуорт. Промъкна се бързо през храстите и излезе на брега на езерото. Пениуорт се опитваше да задържи плоскодънната лодка неподвижна, а Ранулф опипваше с пръта си нещо под водата.

— Какво намери? — извика Корбет, въпреки че предчувстваше какъв ще бъде отговорът.

— На около една стъпка под лодката — обясни Ранулф — има някаква твърда и неравна повърхност. Широка е около две стъпки, господарю, и прилича на подводна скала или на някакъв насип.

— Може да са останки от мост — провикна се Пениуорт. — Дори не съм предполагал. Лорд Скроуп не ни позволяваше да обикаляме езерото с лодките.

Корбет само се взираше в тясната пътека, която се виеше между върбите. Извика на Пениуорт да се приближи с лодката и да го закара отсреща. Лодкарят се опита да стигне до него, но макар дълбочината

на езерото да намаляваше към брега, Корбет откри, че все пак е твърде дълбоко, за да нагази във водата. Реши да се срещнат при пристана, а когато стигна там, лодкарят вече го чакаше, въодушевен от откритието им. След като прекосиха езерото, Пениуорт закотви лодката и последва кралските служители до върбовата горичка. Щом навлезе в нея, разсичайки храсталаците по пътя с меча си, Корбет посочи назад.

— Ако някой се е бил промъкнал в имението през нощта — обясни той, — би могъл да се скрие тук. Така стражата, която се е греела на огъня под дърветата в далечината, не би го забелязала. Спомнете си, че кучетата ги е нямало. И двете са били убити, за да не пречат на убиеца в онази кървава нощ. Какво ще кажеш, Пениуорт, би ли могъл да съзреш човек, който се е спотаил тук?

Лодкарят сви рамене.

— Дори не сме поглеждали насам — измърмори той.

— Разбира се, че не сте. В тази горичка обаче убиецът се е подготвил за своя удар. Носел е със себе си тояга — Корбет посочи към пръта в ръката на Ранулф. — Отрежи ми, моля те, една трета от него.

Ранулф изпълни молбата му с помощта на Пениуорт. После Корбет сграбчи тоягата и се запъти към брега на езерото.

— Господарю... — опита се да го спре Ранулф.

Корбет нагази във водата, като използваше пръта, за да проверява дълбочината. Почти веднага тоягата му се удари в някакъв камък и кралският пратеник внимателно се качи върху широката издатина отдолу. Водата там беше дълбока около една стъпка и стигаше почти до горния край на ботушите му. Корбет продължи да пристъпва внимателно в права линия. Ледената вода се плискаше около краката му, но камъкът беше широк и устойчив, а теченията не бяха силни.

— Прилича на брод — провикна се той. — Плитко е, а основата е стабилна!

Прътът му служеше добре. С него опипваше като слепец пространството пред себе си и чак тогава продължаваше. Когато стигна до средата на езерото, го обхвана лека тревога, но подводната скала се простираше далеч пред него. Освен това беше достатъчно широка, така че нямаше страшно, дори да се подхлъзнеше встрани. Пък и с приближаването към отсрещния бряг скалата ставаше все по-висока. Водата ставаше все по-плитка, докато накрая Корбет излезе на

отсрещния бряг и стъпи върху покритите с лед храсталаци, опасващи острова. Кралският пратеник се обърна към спътниците си отвъд езерото и им се усмихна победоносно. Помаха им, а след това тръгна да се връща. По едно време тоягата му се заклеши в някаква пукнатина в камъка и сър Хю за малко да се подхлъзне, но в крайна сметка стигна невредим на другия бряг.

— Нищо работа! — възкликна Корбет. — Краката ми малко се намокриха, но не беше особено опасно.

— Ами ако трябваше да го направите през нощта? — попита Ранулф.

Корбет махна с тоягата си.

— Скрит зад дърветата, убиецът е можел да си свети с фенер. Освен това — той посочи към една от върбите — може да си е носел и въже.

— Разбира се — прошепна Пениурт. — Отбелязал е мястото, от което е тръгнал, с фенера и е вързал единия край на въжето около някое дърво, а другия — около кръста си.

— Точно така! — Корбет потупа Пениурт по рамото. — След това внимателно се е придвижил по издатината, търсейки опора с някаква тояга — също като мен. Няма значение, че е било тъмно — убиецът е бил в безопасност, докато е напипвал твърдия камък с тоягата си. А ако се е подхлъзнул или дори паднул, въжето е щяло да го спаси. Щял е да се изтегли обратно върху брода и да продължи нататък. Щом е прекосил езерото, убиецът е завързал някъде въжето, за да го използва и на връщане. Ето така нашият убиец се е добрал до Острова на лебедите.

— Ами убежището? — заекна Пениурт. — Как е проникнал в него убиецът? Всички прозорци и врати бяха залостени. Трябваше да разбия капациите на онзи прозорец, за да влезем.

— Шшт! — Корбет отвори кесията си и сложи в ръката на лодкаря една сребърна монета. — Замълчи засега, Пениурт! Това са кралски работи.

Лодкарят грейна при вида на монетата.

— Не знаех, че има брод — измърмори той.

— Само шепа хора са знаели — отвърна Корбет. — Предполагам, че преди много години тук са били изсипани камъни, които да послужат за опора на мост. По-късно мостът е бил разрушен или пък

се е срутил сам. Каменните му основи обаче са изключително здрави — една грамада от разрушена зидария, чието съществуване е било известно на малцина и с течение на годините е потънало в заборава. Лорд Скроуп обаче си е спомнил за тях, докато е строил убежището си. Въпреки това е твърдял, че езерото може да се прекоси само с лодка, и всички са му повярвали. После, по някакво странно стечение на обстоятелствата, тъкмо това е довело до гибелта му...

* * *

Навън вече беше мръкнало, когато гостите на Корбет се настаниха около масата в голямата зала на имението Мисълам. Лейди Хауиса нареди на слугите да сервират лека вечеря на всички поканени, въпреки че Корбет я беше помолил да не го прави. Подиумът, на който беше поставена масата, се осветяваше от дълга редица свещници, в огромната камина гореше огън, а в ъглите на залата светеха мангали. Клейпоул, мастър Бенедикт, Ормсби, отец Томас и брат Грациан пристигнаха заедно и бяха любезно посрещнати от лейди Хауиса. Корбет се беше подготвил добре за срещата си с тях. Беше дал инструкции на Ранулф и Чансън и беше подредил върху масата необходимите документи. В торбата до стола му пък бяха всички пълномощни писма, които му бяха нужни. Ранулф също не беше дошъл с празни ръце — на пода лежеше портупейт му, а до него — малък арбалет. Въпреки това Корбет не смяташе, че ще се стигне чак дотам.

Вечерята започна. Корбет позволи на отец Томас да благослови трапезата, след което слугите донесоха вино, купи с горещ бульон и подноси със студено месо и пресен хляб. Лейди Хауиса, която още беше в траурно облекло, се опита да завърже разговор, но атмосферата беше напрегната. Всички присъстващи знаеха, че Корбет е стигнал до някакво заключение, и седяха като подсъдими, очакващи съдията да произнесе присъдата им. Сър Хю реши да не протака. Гостите едва бяха привършили първата си чаша вино, когато кралският пратеник изведнъж стана, доближи стола на Клейпоул изотзад и сложи ръка върху скованото рамо на кмета. Шепотът в залата стихна.

— Мастър Хенри Клейпоул, кмет на Мисълам, като пазител на Тайния печат и кралски пратеник в това имение ви обвинявам в държавна измяна, кражба и убийство. Измяната ви се състои в това, че сте се уговорили с престъпника Льо Риш да ви продаде кралското съкровище, заграбено от криптата в Уестминстър. Не ставайте...

Корбет върна кмета в стола му, а Ранулф стана от мястото си, отиде до другия край на масата и насочи арбалета си към Клейпоул. Останалите гости удивено наблюдаваха случващото се.

— Не съм...

— Напротив! — Корбет се приведе към ухото на кмета и високо му зашепна. — Блестящо представление, мастър Клейпоул! Льо Риш не е бил вчерашен, но все пак вие двамата с лорд Скроуп сте успели да го преметнете. Къде са останалите скъпоценности, които купихте от него, а? Може би в къщата ви? Веднага мога да издадя заповед, която ми дава правото да претърся дома ви от тавана до подземиято. Обвинявам ви и в кражба, защото с лорд Скроуп умишлено сте взели съкровището и сте го скрили. И накрая, обвинявам ви в убийство, защото вие сте Сагитариус. Вие сте опитен стрелец, мастър Клейпоул, а лорд Скроуп ви е бил съучастник. Господарят на имението ви е бил предоставил много от къщите на пазарния площад. Там сте се криели и оттам сте изпращали стрелите си по невинните минувачи, както и по неудобните за вас с господаря ви хора. Вие сте отговорен и за убийството на самия лорд Скроуп. Извършили сте го, понеже сте искали „Сангуис Кристи“ и останалите скъпоценности за себе си. Освен това е трябвало да се доберете до църковните регистри. Независимо дали сте негов законен наследник, господарят на имението ви е доверявал много от тайните си като на свой син и вие сте знаели за тайния брод в езерото.

В залата се надигна развълнуван шепот и Корбет направи знак на присъстващите да запазят тишина.

— Не сега — каза той. — Може би утре или вдругиден, когато мастър Клейпоул ще бъде съден.

Кралският пратеник стисна рамото на кмета още по-силно, докато той не трепна от болка.

— В нощта, когато сте убили Скроуп, сте прекосили езерото по онзи брод.

— Това е нелепо! — кресна Клейпоул. — Мога да докажа...

— Какво? — прекъсна го Корбет. — Че по време на събитията в църквата тази сутрин сте били в Общината?

— Да, а също и че бях на площада, когато убиха градския идиот.

— Съучастникът ви лорд Скроуп обаче не беше на площада — възрази Корбет. — Имам предвид, по време на убийството на идиота. Повече от един човек се е изявявал като Сагитариус и аз ще го докажа. Що се отнася до убийството сутринта, ще докажа, че вие, мастър Клейпоул, постоянно сте наблюдавали „Сейнт Алфидж“. Все пак се предполага, че тъкмо оттам са били откраднати регистрите. Следили сте и домина Маргарет, която яростно се е противопоставяла на претенциите ви. Когато игуменката неочаквано се е появила в църквата по-рано днес, вие сте решили да приключите с нея веднъж завинаги. По-късно ще разясня подробностите. Все пак, мастър Клейпоул, вие сте кметът на града и свободно можете да се движите из него, без да будите подозрение. Лесно бихте могли да скриете лък и колчан със стрели в някоя стаичка, а после да се промъкнете в нея, да стреляте и да се измъкнете незабелязано. Мога да кажа за вас още много неща. Чансън — провикна се Корбет, — арестувай мастър Клейпоул и го отведи в подземие. Ранулф ще дойде с теб. Лейди Хауса...

Господарката на имението беше толкова изненадана от чутото, че само успя да кимне в знак на съгласие.

— Това е несправедливо... — опита се да изломоти нещо в своя защита Клейпоул, но в очите му се четеше страх.

— Несправедливо ли? Грешите, мастър Клейпоул — рече кротко Корбет. — Не искам да се опитате да избягате или да вдигнете гражданите на Мисълам на бунт. Освен това трябва да събера още доказателства.

Клейпоул се опита да се отскубне от стражите си, но Ранулф извади камата си и я опря във врата му. Кметът спря да се дърпа, но продължи да хленчи и да ругае, докато Чансън и Ранулф го изблъскваха от залага. После Корбет отново зае мястото си и постави торбата с документи на масата. Ормсби и отец Томас изгаряха от любопитство, но кралският пратеник отклони въпросите им.

— Клейпоул може да не е единственият убиец — промърмори той. — Имаме още много работа — Корбет посочи към доминиканския монах. — Братко Грациан, вие познавате Клейпоул отдавна. Искам тази нощ да останете в имението и да си поговорите с него. Опитайте

се да го вразумите, убедете го да си признае всички престъпления и да се остави на милостта на краля.

— Ще направя каквото мога.

— Добре — усмихна се Корбет на доминиканеца. — Отче Томас — обърна се той към енорийския свещеник, — нали получихте писмото ми днес? Изпълнихте ли молбата ми?

— Да, сър Хю, аз...

— Добре — прошепна Корбет.

Когато Ранулф се върна в залата, присъстващите отново се разшумяха, и сър Хю им направи знак да замълчат.

— Моля ви, отче, поговорете с Ранулф след края на срещата — рече Корбет и се взря в торбата си, а после я отвори.

— Мастър Бенедикт, имам много важна задача за вас. Домина Маргарет ме помоли да ви препоръчам пред краля и за да почета паметта ѝ, аз изпълних молбата ѝ — Корбет извади от торбата си няколко завързани и запечатани свитъка и ги побутна през масата към капелана. — Утре по изгрев-слънце искам от вас да препуснете към кралския двор в Колчестър. Потърсете лорд Дрокенсфорд и му връчете тези препоръчителните писма — уверявам ви, че имат огромна тежест. После му предайте и тези писма, в които го моля спешно да ми изпрати списък на предметите, откраднати от съкровищницата в Уестминстър. Този списък ще уличи Клейпоул не само в кражба, но и в хладнокръвно убийство.

— Сигурен ли сте? — усмихна се Бенедикт. — Все пак домина Маргарет лежи мъртва в „Сейнт Фрайдсуайд“.

— Да, да, можете да се върнете за погребението — заяви Корбет, — но този въпрос не търпи отлагане. Брат Грациан и отец Томас трябва да останат тук. Ранулф и Чансън са ми необходими за други задачи. Тревожа се да не би съучастниците на Клейпоул да предприемат нещо. Освен това съм написал на лорд Дрокенсфорд да изпрати тук шерифа на Есекс и хората му. Те ще донесат списъка на войниците от графството, от който ще стане ясно, че Клейпоул и неговите съучастници...

— Съучастници? — не можа да се сдържа доктор Ормсби. — Какви съучастници, сър Хю?

— Имайте малко търпение — отвърна му Корбет. — Този списък ми е нужен, за да докажа, че Клейпоул и съучастниците му са били

умели стрелци.

— Преди да тръгна за Колчестър — намеси се мастър Бенедикт, — трябва да отида до „Сейнт Фрайдсуайд“ да си взема някои неща и да отдам последна почит на домина Маргарет.

— Разбира се — рече Корбет, а после се обърна към Чансън. — Ти ще придружиш мастър Бенедикт до „Сейнт Фрайдсуайд“. Тръгнете по зазоряване — Корбет подаде на капелана някакъв незапечатан документ. — С това разрешително ще можете да се придвижвате свободно из кралството. Не се бавете. Ти, Чансън, изпрати мастър Бенедикт на път и после се върни тук. Искам да претърсиш къщата на Клейпоул и стаите, които е държал.

Корбет реши, че вече е отговорил на достатъчно въпроси, така че рязко се изправи и се поклони на лейди Хауиса.

— Приемете моите извинения за всичко това, но трябва да действаме бързо. Мастър Клейпоул е в корена на всички злини, сполетели Мисълам. А сега ви пожелавам лека нощ, милейди. Господа.

Гостите тръгнаха да си вървят. Стискайки документите в ръка, мастър Бенедикт се усмихна лъчезарно на Корбет и последва Чансън извън залата. Ранулф шепнешком размени няколко думи с отец Томас, а после се усмихна, обърна се и махна на Корбет.

* * *

На следващата сутрин, след като слънцето вече беше изгряло, Бенедикт льо Санглие, доскорошен капелан на покойната игуменка на „Сейнт Фрайдсуайд“, домина Маргарет, влезе в Мордерн. Около изоставените постройките в селото се виеше гъста мъгла и засилваше усещането за призрачност. Мастър Бенедикт слезе от коня си — най-бързият, който капеланът можа да намери в конюшната на манастира — и се огледа наоколо, а после спъна животното. Потупа тежките дисаги, повесени от двете страни на седлото, наметна плаща върху раменете си и влезе в гробището, оглеждайки се за надгробния камък, на който беше гравирана сцената на Благовещение. Намери го, но щом погледна към гроба, сърцето му се сви от тревога — някой го беше разкопал. Зад гърба му изпукаха съчки. Капеланът се обърна и тогава над главата му прелетя стрела. После от мъглата изплува самият

стрелец със скрито в качулка лице. Мастър Бенедикт се взря в него ужасен. Нападателят му отново опъваше лъка си, в който беше заредена втора стрела. Гърлото на свещеника мигом пресъхна.

— Бог да ви пази, сър — каза той с дрезгав глас.

— Вас също, мастър Бенедикт.

Капеланът се извърна по посока на гласа и видя към него да приближава Корбет, придружаван от Чансън със зареден арбалет в ръце. Мастър Бенедикт примигна. Чансън набързо се беше сбогувал с него в манастира и беше препуснал с всички сили. Изглеждаше нетърпелив да се върне в Мисълам, а ето че сега беше тук.

— Моля да ми предадете портупея с камата си, сър — протегна ръце Корбет.

Бенедикт откопча колана си и го остави да падне на земята.

— Ранулф, Чансън — провикна се Корбет, — заведете госта ни в църквата.

Мастър Бенедикт се обърна. Стрелецът се беше приближил и капеланът разпозна в него Ранулф. Служителят на Зеления печат още опъваше дългия лък, а в него беше заредена стрела с остър железен връх и сиви гъши пера в края. Мастър Бенедикт се опита да се овладее и постепенно паниката му се превърна в бдителност. Капеланът зачака удобен случай да се измъкне, но Корбет беше предпазлив. Въведоха капелана в църквата и го сложиха да седне с гръб към една колона. В това време Чансън сръчно завърза китките му с въже, а после внимателно го претърси. Изпод подплатения му жакет извади кожена кесия, а в ботуша му откри нож. Корбет развърза тежката кесия и от нея се изсипаха скъпоценни камъни, пръстени и самият „Сангуис Кристи“ — прекрасно изработен масивен кръст от чисто злато, върху който бяха инкрустирани пет блестящи рубина. Чансън и Ранулф ахнаха пред красотата му. Внесоха в църквата претъпканите дисаги на капелана и в тях намериха документи и още съкровища.

— Тук има достатъчно доказателства, за да ви обеса! — промърмори Корбет.

— Това снощи — попита капеланът — е било само представление, така ли?

— И да, и не.

Корбет клекна пред мастър Бенедикт, а Ранулф застана зад господаря си със зареден лък и още стрели под ръка.

— Мастър Клейпоул има да отговаря на много въпроси, свързани с Джон льо Риш. Кметът е имал уговорка с крадеца да откупи от него съкровищата на краля. Двамата с лорд Скроуп обаче са измамили Льо Риш, упоили са го, а после са го обесили. Колкото до останалото... — Корбет сви рамене. — Брат Грациан ще остане тук, докогато му кажа. Доктор Ормсби ще се грижи за лейди Хауиса. Отец Томас пък вече изпълни задачата си. Претърси старателно църквата си и откри там малкия лък, с който сте убили съучастницата си домина Маргарет.

Мастър Бенедикт само се изсмя и извърна поглед.

— Ще стигнем и дотам, но нека караме поред — продължи Корбет. — Ранулф беше така добър да ми припомни онази история за лисицата, която се промъкнала в кокошарника и удушила кокошките. Шумът обаче събудил стопанина и той я причакал отпред. Вие сте моята лисица и аз ви пуснах в кокошарника, а после ви устройх засада. Дадох ви всички писма, които ви бяха необходими, включително пропуск за безпрепятствено придвижване из кралството. Вие така отчаяно искахте да се махнете оттук, че се хванахте на въдицата. Нямахте друг избор. Времето минаваше. Стопанинът и кучетата му се приближаваха към вас и вие сграбчихте предоставилата ви се възможност: *carpe diem* — улови мига. Трябвало е да си вземете съкровищата, скрити в „Сейнт Фрайдсуайд“, и, разбира се, да дойдете дотук, за да си приберете и останалата част от плячката. Не можяхте да устоите, нали? Мислели сте си, че вече никой няма да се занимава с вас. Е, прав ли съм?

Мастър Бенедикт не каза нищо. Вместо това само се взираше в кралския пратеник.

— Изобщо не сте възнамерявали да ходите до Колчестър — продължи Корбет. — Ни най-малко! Щели сте да напуснете Мисълам и да се втурнете през глава към някое от източните пристанища. Там сте щели да се качите на някой кораб и да заминете за чужбина. Щяхме да се лутаме седмици и дори месеци, докато разберем от кое пристанище сте отплавали, да не говорим, че можехте да пътувате и под фалшиво име. Хората щяха да започнат да разправят какви ли не небивалици за клетия, безследно изчезнал Бенедикт льо Санглие — Корбет се намръщи. — Щяха да се понесат слухове, че са ви причакали и убили из пустите есекски пътища посред зима. В действителност вие щяхте да сте някъде далеч оттук и да се наслаждавате на живота с

откраднатото съкровище. Разбира се, поемали сте голям риск, но при първия намек за опасност сте щели да се отървете от тайния си товар и да продължите да се преструвате на наивен капелан — Корбет се изправи на крака. — Вие обаче определено не сте кроткият Божи служител, за когото се представяте. До такава степен сте обладан от злото, че заслужавате два пъти повече да се пържите в Ада от човека, когото убихте на Острова на лебедите.

Корбет се отдалечи, а Чансън донесе сухи дърва и подпалки. Постава ги до затворника, поля ги с малко масло и те бързо пламнаха. После Чансън се върна при вратата, опря гръб на стената и приклепна до заредения арбалет на пода. Ранулф се облегна на порутената колона, взря се в убиеца и потръпна. В ума му не изникна трупът на Скруп, а горкият градски идиот и останалите невинни души, които бяха станали жертва на този убиец. Дали не се беше повлиял от разсъжденията на Корбет за смъртта и правдата? И дали злочестите жертви на този убиец не се бяха събрали тук в търсене на разплата?

Корбет взе един мях с вино и се върна при огъня, който гореше между него и затворника. Предложи на Лъо Санглие да си пийне, но капеланът поклати глава. На кралския пратеник никак не му се нравеше студеното високомерие в погледа на задържания. Този човек изобщо не трепваше и все още се надяваше, че може да се измъкне. Как ли възнамеряваше да се защити? Тогава Корбет зърна кръста, който висеше на верижка около врата на Лъо Санглие. Ама разбира се! Въпреки всичките си злодеяния затворникът сигурно се надяваше да избегне строгостта на закона, като изломоти петдесетия псалом и изтъкне, че като духовник е неподвластен на светския съд. После този убиец с окървавени ръце щеше да застане пред църковния съд, който от своя страна щеше да му наложи някакво незначително наказание.

— Аз съм свещеник.

Капеланът сякаш прочете мислите на Корбет. Макар да беше задържан в тази мрачна и обитавана от духове църква, в която цареше смразяващ студ, китките му да бяха завързани и към него да бяха насочени оръжия, Бенедикт Лъо Санглие все още ожесточено се опитваше да се защити.

— Браво на вас, мастър Корбет — жегна го капеланът с усмивка на уста. — Вярно е, сбърках и паднах в капана ви. Поне засега.

Действах прибързано в желанието си да се махна оттук колкото се може по-скоро. Задачата ми беше приключила, така че...

— Да, мастър Бенедикт, задачата ви е била да убиете Оливър Скроуп — сопна му се Корбет и протегна ръце към огъня. — Сега ще се престоря на университетски преподавател и ще построя пред вас една теория. Тя ще бъде основана повече на догадки, отколкото на факти, но в процеса на изграждането ѝ ще се появят и доказателствата. За да продължа аналогията, ще ви кажа, че вие, мастър Бенедикт, сте майсторът зидар, геният, построил къщата на смъртта в Мисълам. Всичко това започнало в Ако през 1291 година. Всички знаем общоприетата история, но смятам, че между нея и истината има една съществена разлика — Гастон де Беарн, братовчедът на Скроуп, не е умрял там. Убеден съм в това. По някакъв начин Гастон е оцелял след предателството на Скроуп и опита му да го убие и е успял да се добере до Франция.

— Ако е оцелял — присмя му се капеланът, — защо не се е върнал в Англия?

— И да се противопостави на лорд Скроуп? — Корбет поклати глава. — Един чужденец, който не е разполагал с никакви доказателства, да обвини могъщия владетел, герой и кръстоносец, който се е ползвал с благоволенieto на краля? Не мисля — цъкна с език Корбет. — Би било твърде опасно и не би довело до никакъв резултат — Корбет замълча. — Колкото и малко да знам за Гастон де Беарн, подозирам, че той в никакъв случай не би постъпил така. Смятам, че Гастон е бил прекрасен човек, извор на вдъхновение за хората около себе си — за вас, за Свободните братя, за домина Маргарет, която го е обичала, а може би дори за лорд Скроуп, който не е можел да си прости онова, което му е причинил.

Изражението на мастър Бенедикт се промени и за миг високомерието му беше изместено от искрено възхищение.

— Гастон е избягал от Ако — продължи Корбет — и между него, вас и Свободните братя се е породила някаква дълбока връзка. После вие и братството сте дошли в Англия, за да си отмъстите на лорд Скроуп. Защо обаче? Аз предполагам, че е било заради Гастон. Първо, Свободните братя всячески са се опитвали да намекнат на Скроуп, че знаят за злодеянията му. Затова са нарисували стенописа в „Сейнт Алфидж“ и рисунката на Ада, в чийто център са поставили Скроуп. О,

да — добави Корбет. — Намерихме скъпоценностите и рисунките, заровени заедно с Льо Риш. И на двете скици от гроба има странни символи. Предполагам, че са арабски. Видях същите и на картината в църквата. Мюсюлманските художници имат предпочитание към подобни геометрични фигури. Който и да е бил авторът на стенописа и на рисунките, той е живял в Светите земи и е бил запознат с арабското изкуство. Второ, Свободните братя са били въоръжени и са планирали да нападнат лорд Скроуп, за да го отвлекат или да го убият. Трето, вие сте били техен съучастник. Използвали сте богатството на домина Маргарет, за да им купите оръжия. Освен това сте им казали всичко за убежището на Острова на лебедите, включително за тайния брод. Не, не... — вдигна ръка Корбет. — След малко ще ви стане ясно. Четвърто, на стенописа в „Сейнт Алфидж“ са изобразени някакви растения, които всъщност представляват беладона, или нощна сянка. Това е отровата, с която лорд Скроуп се е опитал да убие Гастон в лечебницата в Ако преди толкова много години. Назовали сте се със същото име, когато сте посетили отец Томас и сте заплашили да убиете Скроуп, ако господарят на имението не застане при кръста на пазарния площад в Мисълам и не си признае греховете. Пето, вие допуснахте ужасна грешка в един от разговорите си с мен. Казахте, че последните оцелели бранители на Ако са били убити в Двора на дракона. Откъде ви е било известно името на този двор, който се е намирал в една малка крепост на тамплиерите в Светите земи? И затова ли на стенописа в църквата над замъка е изобразен дракон?

— И твърдите, че домина Маргарет е участвала във всичко това, така ли? — рече Бенедикт с насмешка. — Че ми е била съучастница? Преданата сестра на лорд Скроуп?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Ad audiendum et terminandum — да
разгледаме случая и да решим.

Писмо от Едуард I, 19 ноември
1303 г.

— Изслушайте ме — настани се по-удобно Корбет — и ме чуйте добре. Вие и Свободните братя на Светия Дух сте поддържали близки отношения с Гастон де Беарн. Все още не знам какви точно са били те и какво ви е обединявало. Вие сте френски свещеник, а те — група скитници, които живеели ден за ден. В един момент Гастон споделил ужасната си история с вас и с техните водачи. Казал ви е, че е бил кръстоносец и че един негов близък приятел и роднина го е изоставил в Ако и дори още по-лошо — че едва не го е убил. Предполагам, че ви е казал истината, преди да умре. Тогава вие и Свободните братя сте се заклели да отмъстите за него. Като образован свещеник сте успели да се сдобиеете с пълномощни писма, които са ви позволили да заминете за Англия заедно със Свободните братя. Дошли сте тук пръв, за да проучите лорд Скроуп и да подготвите плана. Като всички коварни убийци, с които съм се сблъсквал, и вие владееете до съвършенство изкуството на превъплъщението. Пристигнали сте в „Сейнт Фрайдсуайд“ и сте се представили за благ свещеник, който търси назначение. Домина Маргарет, разбира се, ви е приела. Прочела е пълномощните ви писма, но вие сте ѝ показали и нещо друго — някакво доказателство за действителните събития в Ако.

— И смятате, че домина Маргарет просто го е приела, така ли?

— Първоначално сигурно се е усъмнила и го е отхвърлила, но съм сигурен, че и в момента носите в дисагите си писмо от Гастон, негов пръстен или някакъв друг предмет, който му е принадлежал.

Най-важното от всичко обаче е било, че вие сте обичали Гастон и той е означавал за вас толкова много, колкото и за домина Маргарет. Описали сте й подробно как е изглеждал и що за човек е бил и домина Маргарет ви е повярвала.

— Но тя беше игуменка...

— Не, мастър Бенедикт. Преди всичко тя е била пламенна любовница на Гастон. В един от разговорите ни игуменката намекна за миналите си мечти. Гастон е бил голямата й младежка любов. Двамата са пазели връзката си в тайна от Скроуп, но пламъкът на любовта не може да се скрие. Говорих с дългогодишните слуги в имението и те не отрекоха. Предполагам, че преди Гастон да замине за Светите земи с лорд Скроуп, двамата любовници са се сгодили и са се вrekli във вечна вярност един на друг. Домина Маргарет чакала да получи някакви новини от тях и ето че един ден вестта дошла — брат й се прибирал вкъщи, а възлюбеният й Гастон, най-скъпият на сърцето й, бил мъртъв.

Мастър Бенедикт слушаше внимателно и попиваше Корбет с очи.

— Домина Маргарет не можела да се отдаде на друг и затова дала обет и постъпила в „Сейнт Фрайдсуайд“ като бенедиктинска монахиня. Скроуп, измъчван от единствената вина, която е чувствал през живота си, покровителствал сестра си и, в крайна сметка, тя станала игуменка на манастира. Домина Маргарет обаче така и не забравила Гастон и винаги носела пръстена, с който той й се бил врекъл. На него има елен — същото животно, което е изобразено върху герба на Гастон и върху паметните му плочи в „Сейнт Алфидж“, в параклиса на имението и в „Сейнт Фрайдсуайд“. Чрез тези паметници домина Маргарет почела възлюбения си. Скроуп едва ли е имал нещо общо с тях. Той предпочитал да забрави Гастон, но е трябвало да играе ролята си и затова угодил на преданата си сестра. В манастира на домина Маргарет се отслужвали литургии за Гастон и често се отправяли молитви за покой на душата му. Тогава сте се появили вие и новините, които сте й донесли, са разтърсили света й.

Корбет замълча. Хвърли още подпалки в огъня и се огледа. Ранулф все така се облягаше на колоната и с неприязън се вираше в мастър Бенедикт. Чансън стоеше с отворена уста край вратата и се дивеше на историята, която разказваше господарят му.

— Представям си мрака, който е погълнал душата на домина Маргарет — заяви Корбет. — Лъжите, трагедията, загубата на любимия ѝ, злодеянията на брат ѝ и собственият ѝ пропилян живот, преминал в една голяма заблуда!

— Сякаш змията влязла в Райската градина! — извика Ранулф.

— Точно така. И змията сте били вие, мастър Бенедикт. За пред хората сте се престрували на набожен капелан, а всъщност тайно сте се промъкнали в душата на домина Маргарет. Прельстихте ли я? Тя ли се опита да си вземе от вас онова, от което е била лишена? Мисля, че вие сте запалили убийствената ѝ ненавист към злия ѝ брат и сте я подтикнали да участва в унищожението му.

Мастър Бенедикт изгледа студено кралския пратеник.

— Подготвили сте всичко — продължи Корбет. — Изпратили сте съобщение на Свободните братя и те пристигнали в Дувър, а после продължили към Есекс. Домина Маргарет, която по ваше настояване още се преструвала на предана сестра и набожна игуменка, убедила брат си, че Свободните братя не представляват никаква заплаха, и той им позволил да се подслонят в Мордерн. През това време вие и съучастниците ви тихомълком сте се подготвяли за отмъщението си — купили сте си оръжия, упражнявали сте се в стрелба и сте се сдобили с чертеж на убежището и на тайния брод до острова.

— Какъв таен брод? — заинати се мастър Бенедикт.

— Този таен брод, който води до Острова на лебедите, мастър Бенедикт. За него са знаели само Скроуп, Гастон и домина Маргарет, които са си играели там като деца. Вчера го споменах. Домина Маргарет сигурно ви е казала за него. Именно така вие, убиецът на Скроуп, сте прекосили езерото. Все пак доста често сте посещавали имението, мастър Бенедикт, и сте имали възможност многократно да минете по брода, особено през пролетта и лятото, когато върбите зад убежището са ви създавали добро прикритие. Освен това сте се измъквали, за да се срещате със Свободните братя, които, разбира се, са били добре дошли в „Сейнт Фрайдсуайд“. Събирали сте се там и сте заговорничели на воля. Градският идиот обаче, колкото и слабоумен да е бил, все пак е можел да забележи нещо нередно.

— Но нали тъкмо домина Маргарет ви каза, че идиотът е идвал тук...

— Разбира се, че ще ми каже. Казала го е, за да си помисля, че двамата сте невинни. Подхвърлихте ни един ценен свидетел и преди да успея да го разпитам, сте го убили.

— Да не би да намеквате, че аз съм Сагитариус? — попита мастър Бенедикт. — Спомнете си онази вечер в Мисълам, когато чухме изсвирването на ловджийския рог — и двамата с домина Маргарет бяхме там с вас.

— Да, това е странно — съгласи се Корбет. — А още по-странното е, че го споменавате. Онази вечер чухме рога, но нападение не последва. Защо? Подозирам, че по-рано през деня, преди да дойдете на угощението, тайно сте посетили градския идиот и сте го подкупили, за да надуе ловджийския рог вечерта. По-късно сте се срещнали с него, за да му платите и да си приберете рога. Лесно сте можели да го скриете, пък и дори да беше намерен у вас — все пак много хора притежават ловджийски рогове. Изсвирванията онази вечер са били само за отклоняване на вниманието ни. Сторихте същото и когато дойдохме тук, за да изгорим мъртвите. Нищо не ви е коствало да се скриете зад руините или между дърветата и да надуете рога три пъти. Целта ви е била същата — да ни объркате и да ме накарате да си мисля, че Сагитариус не е никой от хората, с които се бях срещнал в Мисълам.

— Освен това бях на площада, когато градският идиот беше убит.

— Глупости! Бяхте там, защото сте знаели, че той живее на площада. Всъщност дори сте му определили среща, уж за да му платите, за да сте сигурен, че ще е там. Идиотът е трябвало да умре. Първо, заради ловджийския рог и, второ, защото въпреки странностите му е било възможно да е станал свидетел на кроежите ви в Мордерн или в „Сейнт Фрайдсуайд“. Около пазарния площад е пълно с къщи, в които се дават стаи под наем, повечето от които са били собственост на лорд Скруп. Господарят на имението е бил предоставил някои от тях на Клейпоул, а други — на „Сейнт Фрайдсуайд“. Лесно бихте могли да скриете лък и колчан стрели във всяко едно от тези потайни местенца — в някое таванско помещение, занемарена стаичка, междуетажна площадка или тясна квартира. Домина Маргарет ви е дала ключовете и вие само е трябвало да се промъкнете като крадец по стълбите, да грабнете скрития горе лък, да се прицелите през някоя бойница, цепнатина или прозорец и да простреляте жертвата си. Хората на

лейди Хауиса, предвождани от Пениуорт, ще претърсят всички тези скривалища и се обзалагам, че там ще открият лъкове и стрели. Ето как сте убили градския идиот: изкачили сте се бързо по стълбите и сте изстреляли по него две стрели, за да сте сигурен, че ще умре и че бързивата му уста ще бъде затворена завинаги. После отново сте се появили на площада, преструвайки се на благочестив капелан.

— Значи освен свещеник съм и опитен стрелец, така ли?

— Точно така — потвърди Корбет. — И то много добър стрелец! За Сагитариус ще стане дума по-късно, а сега нека се върнем към събитията от края на миналото лято. Всичко е било готово. Били сте толкова уверен в себе си, че сте допуснали първата си грешка. В самонадеяността си сте решили да подразните Скроуп с онзи стенопис. Сигурно се е вбесил, че са го изобразили като Иуда и така грубо са му напомнили за злодеянията му. Нищо чудно, че е обещал да обнови „Сейнт Алфидж“ — нищожна цена, за да се отърве от стенописа. Вие обаче напълно сте подценили Скроуп — един зъл и отмъстителен човек. Докато той е изчаквал, вие, геният на убийството, сте допуснали втората си грешка. Брат Грациан дошъл в Мордерн и като бивш войник нямало как да не забележи, че един от надгробните камъни е бил използван за точене на остриета. Накрая от Уестминстър пристигнал крадецът Джон льо Риш, носейки със себе си заграбените от кралската съкровищница скъпоценности. Като всеки друг престъпник той потърсил убежище в мордернската гора и Свободните братя го взели под крилото си. В много отношения вашите съучастници сякаш не са били от този свят и не са се блазнали много от богатства. Може би са били любопитни да узнаят каква е тайната връзка между Льо Риш, Клейпоул и лорд Скроуп. Все едно, Льо Риш оставил по-голямата част от плячката си тук, а после се отправил към Мисълам, за да преговаря с Клейпоул и Скроуп. Разбира се, тези двама хубостници го измамили. Арестували Льо Риш, упоили го, а после набързо го осъдили и обесили. Свободните братя отново проявили състрадание, но и голяма наивност. Свалили трупа на Льо Риш от бесилката и го погребали заедно със съкровището му под един надгробен камък, който указали чрез бележка на стената в изоставената църква. Как беше? „Богатият ще стане още по-богат, там, дето Бог целуна Мария в Галилея“.

— С оценката ви за Скроуп съм съгласен — промърмори Бенедикт.

— Продължили сте да го подценявате — каза рязко Корбет. — Господарят на имението е видял стенописа, разбрал е за оръжията и, подозирам, е научил, че в Мордерн се е криел не само Льо Риш, но и по-голямата част от плячката му. Това му е било достатъчно. Свободните братя представлявали истинска заплаха за Скроуп и той се уплашил не на шега. Започнал да се пита как са разбрали за предателството му, дали някой, който е знаел всичко, не е оцелял след падането на Ако и дали това не е Грациан, или дори Клейпоул. Така или иначе, Свободните братя е трябвало да замълчат завинаги. Скроуп се заел да разпространи слухове и обвинения срещу тях, а след това нанесъл удара си. Престорил се на владетел, който защитава земите си, и на верен син на Църквата, който се разправя с еретиците, и набързо избил Свободните братя. Не открил съкровището — умът не му достигнал, за да разгадае надписа на стената в ризницата. Избил всички и оставил труповете им да гният непогребани. Защо ли? Първо, вече знаел, че Свободните братя не са били чак такива ангели, за каквито са се представяли. Сигурно е останал много доволен, когато е открил сред вещите им оръжия и чертежи на имението Мисълам. С тези доказателства е можел да оправдае постъпката си. Освен това хранел съмнения, че сред жителите на Мисълам има тайни последователи на Свободните братя, и се надявал по този начин да ги разкрие. Някой можело да дойде тук, за да погребее телата.

Корбет замълча. Лицето на мастър Бенедикт беше станало още по-бледо. Капеланът се взираше безизразно в пламъците, връхлетян от спомените си.

— И вие като всички останали — продължи Корбет — сте били потресен от яростното и безмилостно нападение на Скроуп. Това определено не е влизало в плановете ви. Не сте предполагали, че един феодален владетел би могъл извърши такова коварно нападение и да избие всички по зазоряване. Не сте били там, за да предупредите другарите си, че Скроуп ги е осъдил на смърт. Той обаче е нямал избор. Стенописът и Льо Риш сериозно са го уплашили. О, да — Скроуп не само е искал да се добере до съкровището на крадеца в Мордерн, но и се е тревожел, че Льо Риш може да се е раздрънкал пред Свободните братя за уговорката си с кмета на града и господаря на

имението. Нищо чудно, че така жестоко е запушил устата на Свободните братя. Както и да е, двамата със съучастницата ви, домина Маргарет, сте били поразени от събитията и сте се почувствали виновни за ужасния край, сполетял другарите ви. Домина Маргарет знаела за предупредителните писма, които брат ѝ бил получил от тамплиерите, и на свой ред започнала чрез вас да му изпраща заплахи от името на двама ви.

Корбет вдигна меха с вино и го метна на Бенедикт. Капеланът го отпуши непохватно и отпи жадно, а после го върна на кралския пратеник.

— Домина Маргарет ви разказала и за Сагитариус, който заплашвал брат ѝ преди години, и двамата сте решили, че е време тайнственият стрелец да се завърне. Бил ви е нужен, първо, за да накажете града, който подкрепил нападението на лорд Скроуп над Свободните братя и, второ, за да убиете самия Скроуп. Набелязали сте жертвите си сред невинните граждани на Мисълам и сте използвали домина Маргарет за прикритие. При убийството на Едбурга и Уилфред например не сте пазели вратата на „Сейнт Алфидж“, а сте се измъкнали, за да извършите ужасното си дело. Времето минавало и двамата с домина Маргарет сте започнали да губите контрол над събитията. Лорд Скроуп избил Свободните братя, обесили Льо Риш, а кралят изпроводил свои пратеници в Мисълам. Чудели сте се какво да правите. Затова вие, мастър Бенедикт, сте посетили отец Томас и сте се представили като Нощна сянка. Поставили сте на лорд Скроуп ултиматум, в който се е съдържало тайно предупреждение. Той, разбира се, е разбрал истинското ви послание — че дните му са преброени. Знаели сте, че господарят на имението няма да се покае за греховете си и вече сте замисляли убийството му. Двамата с домина Маргарет често сте посещавали имението и сте можели лесно да скриете там лък и стрели. Една нощ сте излезли навън и сте убили кучетата на Скроуп. Те също били участвали в нападението над братството, но по-важно е, че чрез убийството им сте премахнали една съществена част от охраната на Скроуп. Как го направихте? Упоихте ли ги първо?

Мастър Бенедикт само се усмихна.

— Грабнали сте лъка и стрелите, които домина Маргарет тайно била внесла в имението, и сте потънали в тъмнината като един

истински ловец, какъвто всъщност сте. Изстреляли сте по две стрели във всяко куче. Първата била, за да ги рани и забави, а втората — за да ги убие.

— После дойдохме ние — намеси се Ранулф, — но присъствието ни не ви спря.

— В известен смисъл, мастър Бенедикт — рече Корбет, — дори сте останали доволен от пристигането ни. Телата на другарите ви са се разлагали непогребани, а ние сложихме край на това. Освен това се възползвахте от случая, за да припомните на хората на Скроуп, че Сагитариус е наблизил. Не можахте обаче да се примирите с гледката на горящите трупове. Лично видях как побесняхте. Затова сте решили незабавно да въздадете правосъдие. Разбрали сте, че капитанът на свитата на Скроуп, Робърт де Скот, е в „Медената пита“ и за пореден път сте се промъкнали в лабиринта от тавански стаички над пазарния площад, за да изстреляте оттам смъртоносните си стрели. После сте се заели със самия Скроуп.

Мастър Бенедикт наведе глава и се усмихна. Корбет предположи, че капеланът просто се опитва да прикрие смущението си.

— Домина Маргарет най-после е щяла да получи своето. По това време омразата ѝ към брат ѝ и сянката му Клейпоул вече не знаела граници. Била решена да навреди на кмета. Бунтувала се е срещу претенциите му още преди вашите разкрития. Тъкмо домина Маргарет е взела църковните регистри от „Сейнт Алфидж“, докато брат ѝ е бил в Ако. Така Клейпоул е нямало да може да предяви съдебен иск, дори брат ѝ да умре без наследник. Прав ли съм?

— Възможно е — рече капеланът, без да вдигне глава. — Домина Маргарет наистина мразеше Клейпоул и ако беше жива, щеше да се разправи с него.

— Първо обаче е трябвало да се заеме с брат си — каза Корбет. — В деня, в който изгорихме мъртвците в Мордерн, вие сте се върнали в имението, за да вземете пръстена на Гастон от тавата на Спасителя, където го е бил поставил Скроуп — дано Бог му прости това лицемерие. Направи ли сте го, преди да се промъкнете в Мислам, за да потопите площада в кръв. Втурнали сте се към параклиса на имението, но лейди Хауиса ви е изненадала. Влязла е след вас, изпълнена с ярост към лорд Скроуп, и сред тишината на това място е изповядала на глас тайното си желание да отрови съпруга си с

беладона. След това господарката на имението си е тръгнала, отишли сте си и вие. Занесли сте пръстена на домина Маргарет и сте ѝ разказали за признанията, които лейди Хауиса несъзнателно била направила пред вас.

Корбет замълча и се заслуша в слабите шумове, които идваха отвън. Замисли се за дългия списък от злодеяния, за които беше отговорен този човек, и се запита как ще успее да употреби цялата строгост на закона срещу мастър Бенедикт. Първо, разбира се, трябваше да го обвини.

— Лорд Скроуп вече е бил истински уплашен — продължи кралският пратеник. — Домина Маргарет още се е преструвала на предана и любяща сестра и тайно се е срещнала с него. Признавам обаче, че това е само догадка. Направила се е на много загрижена и разтревожена и се е оплакала, че човек вече не може да има вяра на никого и че дори стените имат уши — Корбет сви рамене. — Не ѝ е било трудно да посее зрънцето на съмнението у Скроуп, който по това време е бил преследван както от призраците от миналото, така и от съвсем реални врагове. Домина Маргарет го посъветвала да не се доверява на никого, дори на съпругата си, която, осведомила го игуменката, също желала смъртта му. Предложила му да се срещнат някъде другаде, за да му разкрие истината зад загадъчните заплахи, които получавал. Уговорили се тя или верният ѝ капелан да мине по тайния брод същата нощ и да го посети в убежището му. Уверила го, че това е най-подходящото място за такива признания, понеже там никой не би могъл да ги види или чуе.

— И според вас лорд Скроуп просто се е съгласил, така ли?

— А защо да не се съгласи? Каква заплаха е можела да представлява за него собствената му вярна сестра или пък нейната пионка, бледият капелан? Един Бог знае какво точно му е предложила домина Маргарет, но така или иначе, Скроуп се е съгласил.

— Но как би могъл някой да премине по този брод през нощта?

— Стига глупости, мастър Бенедикт. Познавате имението като петте си пръста. Прекарали сте там повече от година и домина Маргарет ви е развела навсякъде. Възможно е дори да сте прекосявали езерото неведнъж предварително, за да се упражнявате. Аз самият минах по брода и установих, че никак не е опасно. Задачата е лесно изпълнима и през нощта, ако човек разполага с тояга, въже и фенер.

Мастър Бенедикт хвърли изненадан поглед към кралския пратеник и Корбет забеляза страха в очите му — капеланът явно вече си даваше сметка в какво сериозно положение се намира.

— Какво е можело да ви стресне? Студената вода? Стражата е лагерувала под дърветата далеч от вас, Робърт де Скот вече е пътувал към Ада, а кучетата са били мъртви. Домина Маргарет беше готова да се закълне, че същата нощ сте лежали болен в леглото си. Нищо подобно! Вместо това сте прекосили необезпокояван езерото, приближили сте се откъм гърба на убежището и сте потропали на един от прозорците, каквато е била уговорката. Лорд Скроуп е станал от леглото си, дръпнал е завесите, отворил е капаците на прозореца и ви е пуснал да влезете. Разбира се. Защо един воин като него би се страхувал от благочестивия капелан на сестра си, който не е носел никакво оръжие, а само някаква малка торбичка? Скроуп е седнал в стола си, а вие сте се изправили над него. Били сте напрегнат. Извадили сте камата от торбичката и сте я забили право в сърцето на Скроуп. Хванали сте го неподготвен — господарят на имението не е имал време да реагира и издъхнал за един миг. Забили сте камата до дръжката. Скроуп се е опитал да я хване и изцапал ръцете си с кръв. Вие просто сте стояли и сте гледали, как светлината в очите на врага ви угасва. После сте взели връзката с ключове, окачена на врата му, и сте претърщували скъпоценностите му. След това сте върнали връзката на врата му, извадили сте оръжието на убийството от гърдите на жертвата си и сте го заменили с камата от криптата в Уестминстър.

— Ами отровата?

— Може да сте откъснали растението от билковата градината в имението, а може и домина Маргарет да ви е дала беладона от лечебницата на манастира. Така или иначе, отровили сте виното в каната и сте сипали от него в тисовата чаша. С тази подла постъпка сте целели подозренията ни да паднат върху лейди Хауиса. После сте излезли през същия прозорец, през който сте влезли, дръпнали сте завесите, затворили сте капаците и сте се върнали по брода.

— Можело е някой да ме види.

— Съмнявам се. Кой би забелязал една тъмна сянка на фона на черната, мразовита нощ? Освен това вие сте били излезли от ролята си на плах капелан и сте действали като изкусен и безмилостен убиец.

— Но ако всичко е станало, както го описвате, капациите на онзи прозорец е трябвало да останат незалостени.

— Домина Маргарет се е погрижила за това. Имала е уговорка с брат си двамата с отец Томас да го посетят на следващата сутрин. Това вероятно е разсеяло съмненията, които лорд Скроуп може да е имал за среднощното ви посещение. Игуменката му е обещала да отиде там сутринта, за да обсъдят някои въпроси, а и за да се посъветват тайно какво да правят по-нататък. Това напълно убедило Скроуп, че вие сте точно този, за когото се представяте — пратеник на преданата му и любяща сестра. Отец Томас е бил само примамка, която да убеди господаря на имението да се съгласи на срещата. Това, разбира се, е само предположение, тъй като истинската цел на игуменката е била да прикрие следите от участието си в жестокото убийство на брат си. Онази сутрин домина Маргарет прекосила езерото с лодка. Вратата била заключена и тя накарала Пениуорт да разбие капациите на най-близкия прозорец. Лодкарят изпълнил молбата ѝ, промъкнал се в убежището и видял ужасната сцена. Бързо отключил вратата и пушнал домина Маргарет вътре. Отец Томас побързал да се погрижи за тялото, а в това време домина Маргарет обиколила убежището, преструвайки се на много разтревожена. Открехнала завесите на онзи прозорец, спуснала решетката и залостила капациите. Не забравяйте, че повечето от свещите били угаснали и в стаята било тъмно. Отец Томас се занимавал с трупа, а Пениуорт стоял на пост пред вратата. Междувременно домина Маргарет е можела да прави каквото си поиска и така убийството било забулено в мистерия. Чак тогава игуменката вдигнала тревога. Към острова се втурнаха цели тълпи хора, които вероятно са заличили всички следи, оставени от тайнствения убиец на Скроуп, ако изобщо е имало такива.

— Най-после сте си отмъстили — заяви Ранулф.

Мастър Бенедикт хвърли убийствен поглед към служителя на Зеления печат. „Ето — заключи наум Корбет, — ако Ранулф не беше тук, този убиец щеше да ме нападне при първи удобен случай.“

— Историята обаче не приключва дотук — отбеляза Корбет. — Домина Маргарет е била увлечена по вас, нали? Хранеше ли надежди за вас двамата, чертаеше ли общото ви бъдеще? Разбира се, не е имала намерение да ви пристане, а просто да се установи в „Сейнт Фрайдсуайд“ заедно със своя капелан и любовник, който е щял да бъде

назначен на кралска служба. Такива безумни планове е имала, нали? Те обаче не съвпадали с вашите и в бъдеще игуменката е можела да се превърне в пречка за вас. Искали сте да се махнете оттук, но не сте можели да избягате и да я оставите да свидетелства срещу вас. Затова сте продължили лицемерната си игра и сте накарали домина Маргарет да се престори на много уплашена, сякаш Сагитариус е заплашил и нея. Всъщност вие сте забили онази стрела и сте оставили бележката в манастира, за да отвлечете вниманието от себе си.

— Ами събитията в „Сейнт Алфидж“? — прекъсна го Бенедикт, сякаш беше учител, който не е сигурен дали ученикът му наистина си е научил урока.

Корбет едва сдържа гнева си.

— Ако домина Маргарет наистина се страхуваше промърмори той, — тя никога нямаше да излезе от манастира си. Вие обаче не сте можели да я убиете там — това би повдигнало прекалено много подозрения.

— И?

— Подлъгали сте домина Маргарет, възползвайки се от омразата ѝ към мастър Клейпоул — отвърна Корбет. — Убедили сте я да изпрати онова писмо на доктор Ормсби. Защо точно на него обаче? Не се сещам за друга причина, освен че игуменката е можела да го използва срещу Клейпоул.

— Но защо ни е трябвало да се срещаме с него в „Сейнт Алфидж“? — язвително попита мастър Бенедикт.

— О, това ли? — усмихна се Корбет. — Смятам, че с домина Маргарет сте възнамерявали да обвините Клейпоул. Излъгали сте, че в църквата се крие ключът към всички загадки, а всъщност сте планирали следното: Сагитариус е щял да нападне игуменката и нейния капелан, но е нямало да ги улучи. Малко след това е щял да се появи доктор Ормсби и да ви завари обезумели от страх, а вие сте щели да се закълнете, че тайнственият стрелец е Клейпоул.

— И домина Маргарет просто е тръгнала, така ли?

— Разбира се! Защо да се страхува от добрия си познайник Сагитариус? В действителност обаче е трябвало да бъде възможно най-предпазлива. Придружили сте я до църквата. Под плаща си сте носели къс лък и две стрели, затъкнати в колана ви. Домина Маргарет изобщо не е подозирала какви са били истинските ви намерения.

Смятала е, че я обожавате. Двамата сте пристигнали в църквата след края на сутрешната литургия, когато отец Томас и енорияшите му вече са си били тръгнали. Ако изникнела някаква пречка, сте щели да промените плана си на момента. Трябвало е да накарате домина Маргарет да излезе от църквата. Можели сте да я пратите да се поразходи между сергиите на площада или пък да се възползвате от пътуването обратно към „Сейнт Фрайдсуайд“. За ваш късмет, църквата била празна, а главният вход — заключен. Действали сте бързо. Заредили сте лъка в прикритието на сенките и сте стреляли. След като домина Маргарет паднала мъртва, сте забили втората стрела в олтарната преграда и сте скрили лъка някъде из мрачната, подобна на пещера църква. После сте надули рога и сте се свили в олтара, преструвайки се на уплашен.

— Толкова бързо? — изсмя се Лъо Санглие.

— Ранулф — повика го Корбет през рамо, — когато започна да броя, вземи лъка и две стрели от колчана и ги изстреляй възможно най-бързо.

Кралският пратеник проследи с поглед Ранулф, който стана и опъна лъка си.

— Едно, две, три, четири... — беше стигнал едва до пет, когато профуча и втората стрела. — Виждате ли колко бързо става? — Корбет се изправи крака. — И така, Сагитариус взе нова жертва от семейството на Скроуп, а вас вече нищо не ви е задържало в Мисълам. Бях нащрек. Нямах никаква законна причина да ви задържа и затова разиграх онзи театър снощи — кралският пратеник се взря в затворника. — Трябваше да ви хвана.

— Е, хванахте ме — вдигна вързаните си ръце мастър Бенедикт. — А сега ме отведете в Лондон и ме изправете пред Кралския съд. Ще се позова на привилегията, която ми осигурява свещеническото ми звание, и ще настоявам случаят ми да бъде прехвърлен на епископа, който ме посвети в духовен сан. Какво ще последва според вас, мастър Корбет? Той ще ме съди и накрая най-много да ме изпрати за няколко месеца в някой усамотен манастир на хляб и вода.

— А може и да не стане така — извади Ранулф меча си и, пренебрегвайки неодобрителното изсъскване на Корбет, приклепна пред затворника. — За Скроуп разбирам, но защо ви беше да убивате всички онези невинни хора?

— А защо не? — насмешливо рече мастър Бенедикт. — Все пак техните близки нападаха моите.

— А сега ме чуйте — Ранулф опря върха на меча си в пода и обхвана дръжката му с ръка. — Кълна се...

— Ранулф! — прекъсна го Корбет.

— Кълна се — извика Ранулф, — че ако ни кажете истината, ще ви помогнем да се измъкнете. Имате думата ми! — той се обърна и се взря умолително в Корбет. — Рядко се случва да се моля на някого.

— Звучи справедливо — измърмори капеланът. — Между другото, откъде разбрахте, че лъкът е бил къс? — посочи той към дългия лък, който лежеше на пода.

— Помолих отец Томас да претърси църквата — прошепна Ранулф — и той го намери зад олтара на Пресвета Богородица.

Мастър Бенедикт се намръщи.

— Дадохте ми дума — капеланът хвърли поглед към Корбет. — Развържете ме.

Преди кралският пратеник да успее да възрази, Ранулф извади камата си и преряза връвта, която стягаше ръцете на капелана. Затворникът не помръдна. Вместо това освободи ръцете си от въжето, хвърли го на пода, разтри китките си и погледна към Корбет с присвити очи.

— Теорията ви е вярна, с изключение на някои дребни подробности. Градският идиот далеч не беше толкова глупав, на колкото се правеше. Всъщност беше много хитър. Бях го взел под крилото си и го използвах за разни цели. Онази нощ наистина го бях накарал да надуе рога. После трябваше да го скрие на едно тайно място, а рано на следващата сутрин — да дойде на площада. Бях маскиран, когато му направих предложението, но той можеше и да се е досетил, че съм бил аз. Беше голям бърборко и затова трябваше да умре. Колкото до останалото — сви рамене Льо Санглие, — всичко беше горе-долу така, както го описахте. Знаех за тайния брод и много пъти съм минавал по него денем, за да се подготвя. Върбите зад убежището ми осигуряваха чудесно прикритие, а и по това време на денонощието Лорд Скроуп не беше нащрек. Предполагаше, и с право, че ако някой реши да го нападне, ще го стори през нощта. Не му хрумваше, че нападателят може да се промъкне до убежището и през деня. Що се отнася до домина Маргарет, игуменката ми беше

дотегнала — той се усмихна. — Дойде в „Сейнт Алфидж“ с пълното съзнание, че смятам да изстрелям тези две стрели. Разбира се, бях й казал, че няма да се целя в никого, а после щяхме да обвиним Клейпоул. Доктор Ормсби трябваше да пристигне след нападението и да стане свидетел на нашия ужас. Щях да се закълна, че тайнственият стрелец, когото съм успял да зърна, е бил мастър Клейпоул. Добрият ни кмет постоянно е в сградата на общината или на площада пред „Сейнт Алфидж“. Лесно щяхме да го набедим, пък и — разпери ръце мастър Бенедикт — кой би се осмелил да оспори думата на една игуменка и на нейния капелан?

— Значи изстреляхте стрелата и домина Маргарет падна мъртва, така ли? — попита Корбет, като се приближи до затворника и застана над него.

— В същия миг! — щракна с пръсти мастър Бенедикт.

Корбет приклекна.

— А каква беше връзката ви с Гастон?

— Бяхте прав и за това.

Капеланът посочи към меха с вино. Корбет му го подаде и затворникът жадно отпи.

— Ще бъда кратък — усмихна се мастър Бенедикт и млясна с устни. — Вярвам, че ще удържите на думата си, пък и нямам друг избор. Бих могъл да се изправа пред съда и да се позова на привилегията на духовенството, но — посочи той към Ранулф — той едва ли ще ме пусне да стигна жив дотам.

— Бързо схващате! — прошепна Ранулф.

— Кажете ми за Гастон — намеси се Корбет.

— Прав сте — отвърна капеланът. — Преди да избяга от Ако, Скроуп отишъл до лечебницата, която била пълна с ранени и умиращи мъже. Вътре имало маса, отрупана с всякакви лекарства и билки, сред които имало и отрови. Някои от тамплиерите предпочитали да дочакат упоени неизбежната си смърт. Скроуп взел една чаша вино и без Гастон да разбере, сипал вътре отрова. Дал му да пие, като му казал, че виното ще притъпи болката, и се закълел, че ще се върне за него. Гастон беше сигурен, че в лечебницата го е посещавал единствено братовчед му. После Скроуп побягнал и така и не се върнал да го прибере. Скоро след това Гастон се почувствал много зле и започнал да повръща виното, а с него и отровата. После изгубил съзнание. Когато дошъл на

себе си, Ако бил превзет. Сарацините постъпили благородно и подарили живота на онези от ранените, които имали шанс да оцелеят. Останалите били изведени от лечебницата и екзекутирани заедно с другите пленници в Двора на дракона. Видях го с очите си.

— А с вас какво се случи?

— Аз бях от онези, които успяха да се доберат до крепостта на тамплиерите. Вътре се бяхме натъпкали войници, търговци, мъже, жени и деца. Когато враговете превзеха крепостта, екзекутираха набързо всички възрастни. Принудиха децата, сред които бях и аз, да гледат през сълзи как поставят затворниците на колене и отрязват главите им, докато не потънахме в кръв до глезените. Нас ни пощадиха само защото щяха да ни вземат добра цена на пазара за роби.

— Но Гастон е оцелял, нали така?

— Точно така. Вражеският воин, който го открил, бил благороден човек. Освен това бил запленил от историята му. Намерил винената чаша, надушил отровата в нея и разпитал Гастон. Бил много изненадан да научи, че един християнин се е опитал да убие свой събрат, с когото се е сражавал рамо до рамо. Нали знаете — навсякъде по света войниците оценяват добрите истории. Гастон бил прегледан от арабски лекари, раните му скоро заздравели и после го изпратиха при нас — децата, оковани в Двора на дракона. Сарацинът, който беше помогнал на Гастон, направи каквото може, за да му осигури прилична храна, а ние срещнахме своя герой — капеланът замълча. — Не мога да ви опиша какви ужаси изживяхме в онзи двор, но Гастон стана наш приятел и защитник. Помагаше ни, с каквото можеше — даваше ни от храната си, грижеше се за умиращите и утешаваше всички останали — мастър Бенедикт си пое дълбоко дъх. — Седмиците се превръщаха в месеци и Гастон възвръщаше силите си. Беше много як, а освен това забелязах, че ръцете му са издължени като на човек, свикнал да върти меч. Упражняваше се при всяка възможност и ето че птичето кацна на рамото му. Един следобед командващият офицер дойде при него, за да му донесе малко храна, а с него се появиха и трима мамелюци^[1]. Мислех, че религията не им позволява да пият, но тези тримата доста се бяха наквасили. Започнаха да се гаврят с някои от девойките и тогава Гастон скочи и ги нарече страхливци. Ругаеше ги и ги предизвикваше. Каза, че не биха се осмелили да се изправят срещу воин като него. Мамелюците захапаха въдицата. Гастон им предложи

да се бие сам срещу тримата и поиска да му дадат само един меч и една кама. Каза, че ако успее да ги надвие, това щяло да означава, че Аллах иска той и децата да бъдат освободени — капеланът отпи още една глътка вино. — Слухът за отправеното предизвикателство бързо се разнесе из крепостта и дворът се изпълни с хора. Спасителят на Гастон неохотно даде съгласието си, но все пак си мисля, че той знаеше какво ще се случи, и искаше да му даде възможност. Свалиха веригите на Гастон и му дадоха меч и кама — мастър Бенедикт поклати глава. — Казвам ви, Гастон беше истински воин и много умел с меча. Уби мамелюците толкова бързо, че даже не разбрахме как стана. Беше пъргав като танцър! Бог със сигурност беше с него в онзи ден — капеланът протегна ръце към огъня. — Присъстващите го приветстваха възторжено, а офицерът спази думата си. На следващата сутрин отведоха всички ни на пристанището.

— Колко души бяхте? — попита Корбет.

— Около двайсет. Натовариха ни на един кораб за Кипър. Пристигнахме в Лимасол, а оттам се отправихме за Марсилия. После Гастон ни поведе към Анже. Познаваше тамошния епископ, който явно имаше много високо мнение за Гастон, понеже му позволи да се настани в един изоставен замък наблизо. Мястото беше прекрасно — замъкът беше точно до гората, а наоколо се простираха тучни поля и течаха пълноводни потоци.

— Всички ли се установихте там?

— О, да. Гастон на шега ни наричаше своята войска на Светия Дух. Той беше най-доблестният и добър човек, когото познавах. Превърна се в наш бог, спасител, майка и баща, брат и сестра, свещеник и изповедник. Отнасяше се с нас с невероятна нежност, обичаше ни и ни наставляваше. Вярваше, че се е спасил, за да си грижи за нас.

— Но ви е обучил и да боравите с оръжия, нали?

— Само някои от нас. Аз бях най-големият. Гастон ни обясни, че в този безмилостен свят трябва да знаем как да се защитаваме. Научи ме да си служа с меч, с кама, но най-вече с дълъг лък, който самият той беше овладял в Англия. Разказа ни историята на лъка и как го използват в Уелс. Никога обаче не отваряше дума за собственото си минало.

— Наистина ли сте свещеник, мастър Бенедикт? — поиска да научи Корбет.

— Разбира се! Гастон каза, че съм много интелигентен и трябва да се посветя на науката. С подкрепата на местния епископ бях изпратен в близкото църковно училище, а след това продължих обучението си в Бордо и в Париж. Гастон разполагаше с известни средства, за да плати образованието ми, а каквото не му достигаше, спечели или получи като дарение. Местните благородници, абатства и манастири бяха чули за постиженията му и проявиха огромна щедрост.

— И Гастон не ви е споменавал за Англия, така ли?

— Никога. Тази врата беше затворена и запечатана.

— Какво се случи с останалите от групичката ви?

— Някои умряха, а други станаха още по-силни под влиянието на Гастон. Той не изостави вярата си, а само ненужните догми и ограничения и така създаде Свободните братя. Местното духовенство не просто ги търпеше, ами дори беше благосклонно към тях. Успяха да си издействат пълномощни писма от папската курия в Авиньон. Братството беше напълно безобидно — просто една от многото подобни групи, които се скитаха по пътищата на Франция.

— Ами вие?

— Гастон се гордееше с мен, но аз усещах, че духовното поприще не е за мен. Вероятно аз съм живото доказателство — ухили се той, — че *casullus non facit monachum* — расото не прави монаха.

— Кога Гастон ви каза цялата истина?

— Преди две лета някаква коварна болест се загнезди в него. Тогава той ни повика в своето така наречено убежище и ни каза, че трябва да ни обясни защо е бил в Ако и какво се е случило там. Разказа ни всичко — капеланът избърса уста в ръкава на жакета си. — Не ни призова да отмъщаваме за него; това беше моя идея. После Гастон умря, а аз направих някои проучвания. Гневът ми се разпали, когато открих колко много се е замогнал лорд Скроуп и така се зароди нашият план. Щяхме да накажем лорд Скроуп и да избягаме по море. Останалото — сви рамене той, — е точно както казахте.

— Възнамерявахте ли да убиете лорд Скроуп?

— Не, не и в началото. Целият парадокс беше в това, че ако не беше лорд Скроуп, Гастон нямаше да остане в Ако и нямаше да ни спаси. Обсъждахме темата многократно и все не успяхме да стигнем

до решение. Бяхме единодушни единствено по въпроса, че лорд Скроуп е извършил грях, като се е опитал да убие Гастон. Надявахме се да накараме господаря на имението да си признае всички злини, които е извършил, и да го унижим публично, но, както сам казахте, много сме го подценявали. Никога не съм вярвал — прошепна капеланът, — че Скроуп действително ще си признае греховете, дори след като го предизвикахме. Това също беше голяма грешка, която допуснах в яда си. Бяхте прав — вината и гневът наистина ме бяха завладели — Бенедикт се усмихна на Корбет. — Благодаря ви, че се погрижихте за телата им. След като изгорихте останките им, дойдох тук и тайно събрах костите им. Отнесох ги в „Сейнт Фрайдсуайд“, за да ги погребат в свещена земя — той въздъхна дълбоко. — Но, да, след като Свободните братя бяха избити, няха друг избор, освен да отмъстя за тях.

— Дори и на невинни хора като дъщерята на коняря и градския идиот? — попита Ранулф.

— Разбира се — изправи се мастър Бенедикт. — А сега очаквам да спазите вашата част от уговорката, както аз спазих моята. Виждам обаче, мастър Ранулф, че вие все още искате смъртта ми.

— Не я искам — отвърна му Ранулф. — Но Господ я иска! Аз обаче ще ви дам възможност, и то много по-голяма от онази, която вие сте дали на жертвите си. Чух историята ви, капелане, но продължавам да смятам, че вие сте изпитвали удоволствие от убийствата. Вярвам в това.

Корбет отстъпи назад, чудейки се какво ли е намислил Ранулф.

— Както вече казах — посочи капеланът към Ранулф, — вие искате да ме убие — той разпери ръце. — Каква полза да се опитвам да прехвърля делото си към църковния съд и да се моля да бъда заточен в някой манастир? Разбирам ви, Ранулф-ат-Нюгейт. Ще ме изчакате да изляза оттам и ще ме убие, ако изобщо ме оставите да живея толкова дълго.

— Вие ни разказахте за ужасите, на които сте станали свидетел, мастър Бенедикт — отвърна кротко Ранулф, — но и аз съм виждал не по-малко страшни неща. Виждал съм кръчмарски свади, в които са намушквали както мъже, така и жени, виждал съм свои приятели да увисват на въжето, само защото са били гладни и са откраднали самун хляб... Докато ви слушах, се сетих за една игра, която играехме някога.

Казва се „Върхлитането на ястреба“. На земята пред играчите се слагат тояга и чук и първият, който успее да се докопа до някое от оръжията, има право да удари другия. Сега с вас ще си поиграем на тази игра. Чансън — провикна се Ранулф, — донеси арбалета.

Конярят изпълни нареждането му и Ранулф постави арбалета между краката си, а до него — една страховита стрела. После вдигна дългия лък от пода и измъкна една стрела от колчана. Показа ги на капелана, позволи му да ги огледа и ги постави в краката на противника си. Корбет наблюдаваше ужасен, осъзнавайки какво се кани да направи Ранулф.

— Никой да не се намесва — предупреди Ранулф присъстващите. — Капелане, вие сте добър стрелец. Ако ме улучите, преди аз да ви улуча, сте свободен да си вървите. Какво ще кажете, сър Хю?

— Ранулф, това е...

— Сър Хю, моля ви.

Корбет улови погледа на Ранулф и кимна, но все пак посегна към дръжката на камата си. Мастър Бенедикт беше толкова умел с лъка, че можеше изстреля стрела, преди Ранулф дори да е заредил арбалета си.

Бенедикт огледа внимателно Ранулф, а после кимна. Застана неподвижно с отпуснати покрай тялото ръце и разкърши китките си.

— Започваме, след като кажа „Глория Патри“^[2] — усмихна се Ранулф. — Мисля, че е подходящо за един свещеник убиец, който скоро ще се срещне със своя Бог.

— Хайде да приключваме.

— *Gloria Patri* — започна внезапно Ранулф — *et Filii et Spiritus Sancti...*

Капеланът бързо грабна лъка и стрелата, вдигна ги и пристъпи назад. Ранулф въобще не погледна към арбалета. Вместо това извади камата от колана си, запрати я по капелана и го улучи в гърдите. Мастър Бенедикт залитна назад и изтърва лъка и стрелата. Ранулф извади меча си и прониза противника си в корема, а после се приближи и го заби още по-дълбоко. Мастър Бенедикт само махаше с ръце, главата му се отметна назад и капеланът се задави в собствената си кръв.

— Казах ви — натисна още по-силно меча си Ранулф, — че ще ви улуча пръв, и така и стана!

Служителят на Зеления печат извади меча си от тялото на мастър Бенедикт и клепачите на капелана потрепнаха. После свещеникът изпусна последния си дъх, свлече се на колене и падна настрани.

— Измами го — промърмори Корбет.

— Въздадох справедливост! — озъби се Ранулф, а после приклепна до мъртвия свещеник и издърпа камата си от гърдите му. — Той беше убиец, сър Хю. Да не би да искахте да се отърве ей така след всичките си ужасни престъпления? Да ви преследва в кошмарите ви? Да се промъкне някоя нощ в имението Лейтън, за да ви отмъсти, и да избие семейството ви? Раненият звяр е опасен. Мастър Бенедикт льо Санглие заслужаваше съдбата си. Постъпих законно и морално.

— Морално — може би, но не и законно — възрази Корбет.

Ранулф се изправи, пхна ръка под жакета си, извади оттам едно малко парче пергамент и го подаде на Корбет.

— Действах законно — заяви Ранулф, — справедливо и морално!

Корбет разви свитъка и пред погледа му попаднаха думите: „Приносителят на това писмо действа в името на добруването на краля и безопасността на кралството“.

— Ставаш все по-предвидлив, Ранулф — взря се в него Корбет.

— „Синовете на тоя век в своя род са по-досетливи от синовете на светлината“ — цитира Светото писание другарят му.

— Смяташ ли се за син на светлината, Ранулф?

— Не, сър Хю — Ранулф докосна леко господаря си по бузата. — Само работя за такъв.

[1] Първоначално роби, най-вече от турски произход, които ислямските владетели започнали да използват във войските си от 9 в. нататък. Тези войници били купувани още като момчета, приемали исляма и получавали военно обучение. С течение на времето мамелюците се превърнали в могъща каста с огромно влияние в Близкия Изток и Египет, като неведнъж дори завземали властта. Освен това мамелюците често се сблъскали с кръстоносците и им нанесли доста поражения. — Б.пр. ↑

[2] Кратко славословие към Пресветата Троица. — Б.р. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Този роман е написан въз основа на няколко действителни истории. В книгата ми „Големият обир на кралската хазна от 1303 година“ подробно и задълбочено се разглежда един от най-скандалните грабежи в историята на престъпността в Англия. Ричард Пъдликот и неговата банда наистина са съществували. Разбойниците успели да въвлекат в престъплението си монасите от Уестминстър, макар че това едва ли им е струвало особени усилия! След тези събития Едуард действително изпратил в Лондон своя верен служител, Джон де Дрокенсфорд (върху чиято личност е изграден образът на Корбет), за да разреши случая. Дрокенсфорд се справил отлично и до Коледа на 1303 година успял да натика по-голямата част от бандата в Тауър. Много от откраднатите скъпоценности били възстановени и за тях построили специално хранилище, но в крайна сметка съкровището било преместено в Тауър, където е изложено и до днес. Крадецът Пъдликот бил закаран до ешафода в ръчна количка и после увиснал на бесилото. За назидание одрали кожата му и върху една от вратите в Уестминстърското абатство още могат да се видят следи на мястото, където е била закована.

Джон льо Риш, наричан още Джон Рамаж, е роден в Уестминстър и работел като слуга при монасите. Майка му живеела близо до църквата „Сейнт Джайлс“ в Крипългейт. Джон имал много лоша репутация и вече бил подвеждан под отговорност за редица престъпления. Около времето, когато бил извършен обира, той многократно бил забелязан да влиза и да излиза от Абатството. След това Рамаж изведнъж забогатял и се снабдил с коне и оръжия като истински рицар. Осмелил се дори да се облече като войник, за да се присъедини към кралската армия на Север. После обаче решил, че няма нужда да се излага на излишни рискове, и се върнал в Уестминстър, където бил приютен от монасите. След грабежа започнал да се хвали, че има достатъчно пари, за да си купи цял град! Първоначално укривал една част от откраднатите скъпоценности в

къщата на майка си, но после ги преместил, за да не ги открият кралските служители. Трябвало да го арестуват, но тогава Рамаж изчезнал безследно. Мога с доста голяма точност да предположа как е приключил животът му — престъпниците като Льо Риш много рядко умирали в леглата си.

Историята за нападението над Едуард I, извършено от асасините в Светите земи, е отразена в много хроники. Някои историци оспорват истинността на това събитие, но аз вярвам, че то се е случило. Хора като Сагитариус — средновековният еквивалент на днешните снайперисти — били често явление, за което се разказва в лондонските хроники, в коронерските^[1] регистри и в записките от съдебните заседания из различните графства, които тогава се съхранявали в столицата. Разследването, проведено от Корбет, правдиво отразява правните традиции от онова време. „Хората на краля“ буквално колели и бесели и присъствието им всявало ужас сред населението. Освен това, ако някой се окажел твърде упорит, можели да го призоват пред Кралския съд в Уестминстър, което означавало продължителен и скъп престой в Лондон!

Превземането на Ако също е описано точно. Тамплиерите действително удържали крепостта до последно, а падането на града сложило край на всички надежди на войските на Запада да си върнат Светите земи. Три години след времето на действието в романа Филип Хубавия предприема своето коварно нападение^[2] над тамплиерите и унищожават ордена им напълно.

Свободните братя на Светия Дух също не са изцяло плод на художествена измислица. По онова време Европа била залята от подобни странстващи групи. Някои от тях били безобидни, но други представлявали истинска заплаха за живота и сигурността на хората. Хрониките ги описват толкова живо, че почти можем да си ги представим как бродят по пътищата из Франция, Испания и дори графство Есекс в Англия!

Пол Дохърти

Декември 2007 г.

[1] Длъжността „коронер“ съществува в Англия от 11 в. насам. Първоначално коронерите били назначавани от краля да бранят интересите на Короната (от където идва и името им) в отделните

графства, но до края на 19 в. ролята им вече се била ограничила до разследване на случаите на насилствена смърт. — Б.р. ↑

[2] Става дума за прословутите арести на множество тамплиери по обвинение в ерес, състояли се на 13 октомври 1307 г. във Франция по заповед на Филип Хубавия. — Б.р. ↑

Издание:

Пол Дохърти. Нощна сянка

Английска. Първо издание

ИК „Еднорог“

Художник: Христо Хаджитанев

Редактор: Борислава Велкова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.